

Patkós Balázs
Beszédproblémák

Hogy érkezett ma?

- Furcsán. Kicsit. Vagy nem tudom. Szóval, hogy mostanában pont az történik, amit nem akartam. Hogy jövök hetente kétszer és mondom, hogy mi van velem. Ezt ugye mondtam, biztos emlékszik, hogy ez nem volna jó. Ugye azzal kezdtük másfél éve, hogy mik azok a problémák, amik miatt elkezdtem a terápiát. Azzal kezdtük, amivel elkezdtem. Gratulálok! Na mindegy, meg persze nyilván vannak dolgok, amiket a sajátokon kívül át kell beszélni mindig, ha valaki belekezd egy ilyenbe: szülők, család, gyerekkor, párkapcsolatok. És persze közben mindig felmerülnek még más dolgok, és akkor azokat is. És ezek fontosak is voltak! Meg most is azok lennének, ha lennének, de most éppen nincsenek. Vagy ha vannak, akkor nem arról beszélünk.

Persze nyilván én beszélek. És persze azt is mindig mondjuk, hogy a terápia valahogy mindig letükrözi, hogy mi történik velem amúgy. Hogy mi foglalkoztat valójában. Kint. De azért korábban ezek valahogy mindig kötődtek valamihez az alapproblémáim közül, vagy valami később fontossá vált dologhoz, fontos témához, és akkor úgy éreztem, hogy haladok. És tényleg ezzel így kerültek helyükre a dolgok.

Na mindegy, de ma meg ugye ezzel kezdtem, ezt akarom mondani, meg ezen gondolkodtam a múltkori alkalom óta párszor. Kicsit. Meg most idefele jövet is, hogy szóval ezt egyszer mondtam is, hogy nem szeretném ilyen nyújorkiasan. Vagy na jó hát ez túlzás. Meg nyilván mittudomén milyen a nyújorki. De szóval hogy úgy majd nem szeretnék jönni, hogy akkor hetente akár inkább csak egyszer, és csak megbeszélni, hogy mi volt velem hétközben. Mert hát ugye azért jövök, hogy ilyen ne legyen, hogy ne önnel kelljen megbeszélni. Hm, persze mondjuk önnel elég jó. De azért mégiscsak ez a cél. A problémáimat megoldani, és szerezni valami olyan átgondolási módszert, hogy azt majd tudjam használni magamnak. Vagy magamban.

Jó, hát ez így nem lesz. Nyilván. Meg hát ez ilyen feladat kijelölős, meg -elvégzős, és ennyire még én sem vagyok ilyen. Nem tudom, asszem kicsit megcsömöröttem. Igen.
Igen.

- Azt tudja mondani, hogy mitől?

- Hát, talán igen. Igen. Szóval ilyen volt párszor korábban is. Nem a legelején. Akkor azért nagyon sok minden volt. És utána is több téma volt. És olyan volt, hogy belementünk az egyikbe, és haladtam, de aztán egy idő után kifulladt. És akkor úgy éreztem, hogy egy helyben vagyok, hogy megyek neki, de mindig ugyanaz. Csak ilyenkor mindig volt hova átváltani. Illetve az első idők után inkább visszaváltani, mert már minden volt korábban is. Mármint minden téma. Csak eddig működtek ezek a visszatérések. Mindig kiderült valami azért. De most pont, hogy nincs téma. Vagy hát csak ami történik velem. Ami egy ideje ugyanaz. Ez is ilyen egyhelybenes. És én ezt ilyen témátlanságnak élem meg. Mert nincs hova átváltani. Illetve persze volna, hiszen nem vagyok készen, nincsenek meg a megoldások, nem vagyok túl a problémáimon, de valahogy nem tudom most rászanni magam egyikre sem. Hogy belemenni megint. De majd muszáj lesz, csak még tolom magam előtt.

- Akkor most ezt tükrözi a terápiája, hogy kint is megakadt, meg itt is.

- Hát ebben az esetben azért ez nem olyan meglepő, merthogy pont ez a bajom, mármint magammal, hogy a kinti aktuális apró kis hülyeségeimről beszélek itt, ráadásul anélkül, hogy ezeket valahogy egybetenném, hogy valamit levinnék ebből magamnak. Összekapcsolnám valamivel. Ilyesmi.

Persze lehet, hogy ez nem baj, csak én érzem így. Mármint, hogy nem baj, ha most nem haladok. Legalábbis nem érzékelhetően. Vagy hát én most nem érzékelem. Furi ez a haladós dolog nálam. Hogy bizonyos dolgokban olyan természetesnek veszem, nem is veszem észre, nem is tekintem annak. A munkámban leginkább. Illetve csak azt gondolom, hogy az rendben van, és akkor az nem

ér vagy nem lényeges. De mindenesetre ne arra koncentráljunk. És ahol meg nem megy, azt felnagyítom magamnak. Vagy hát persze ha a többit eltüntetem, akkor ezt már nem is kell nagyítani. És persze már ezt is megállapítottuk pár hónapja. Gyorsan bemutatót is tartok itt helyben toporgásból. Meg mindenből.

Teljesítménykényszer. Haladjunk már. Én.

De aztán csak még egyszer elmondok mindent vagy egy csomó mindent.

Na jó, szóval asszem mégis ma is ilyen lesz, hogy mi van mostanában. Persze az én terapiám, azt mondok, amit akarok. De talán kapcsolódik is dolgokhoz. A családomon már ugyan átrágtuk magamat, de persze ők mindig ott vannak, ott lesznek. Meg egy kicsit ez a versengős dolog. Vagy hát annyira nem, csak talán. Na mindegy, akkor mondom.

Szóval volt a hétvégén a szokásos családi ebéd. Mondjuk nincs minden héten, de ezt persze már mondtam egy csomószer. Na de most volt. Ott volt mindenki. Öcsém, nővéremék, még a férje is. És az eleje nagyon jó volt. Épp kicsivel evés előtt értem oda. Kajáig végig Incifinciékkel játszottam. Hozták a babáikat. Én meg csak odafeküdtem melléjük és nevetgéltem velük. Meg kicsit rajtuk. Hogy az egész játék legfontosabb része a szabályhozás. Meg főleg, hogy ki hozza a szabályokat. Szerencsére nem veszekszenek. Csak úgy mondják egymásnak, hogy nem-nem előbb még kezet kell mosni a babagyereknek, csak aztán mehet kajálni. Vagy bármi. És Inci kicsit határozottabb, mint Finci, de valahogy ez így jól beállt köztük. És ha persze én akarok beleszólni, nyilván valami baromságot, akkor együtt ugatnak le. De azt is ilyen kedvesen, hogy nem T., most nem, mert olyan izéorája még nincs a babagyereknek, az majd biztos csak másodikban lesz. És akkor még megpróbálkozom hülyeségeket beszélni összevissza, de aztán rendesen eljátszom a babaapuka szerepét. Vagy amit mondanak, tényleg mindegy. És az a legviccesebb, amikor ketten egymástól másfél méterre, félig háttal egymásnak monologizálnak valami szerepben. Általában valaki leszid valakit. Tanár néni gyereket, szülő gyereket, nagyszülő szülőt, szülő nagyszülőt. Persze maga ezeket jobban tudja, hogy ilyenkor mi történik, mit játszanak el.

- Általában talán, de hogy Inci és Finci hogy játszanak, azt csak magától tudom, és ha akarnék is csak az ön elmondása alapján tudnék találgatni, hogy mit jelenthet ez nekik. De most ön miatt vagyunk itt. Önnek ez mitől volt vicces, vagy mi volt jó ebben a játékban? Mit érzett, amíg együtt játszottak?

- Hát mert minden csak játék. Minden feloldódik. Az ő kis életük, meg annak nyilván minden kis félelme, bár azért ezek talán még nem félelmek. És hát persze ugye akkor jól kicserélnek végre mindent. Nem zavartatják magukat tőlem sem, sőt, még jó hogy egy ilyen félfelnőttet is be lehet vonni, és mégis ők szidnak le engem. És persze nekem is feloldódik, mert bár ilyen nyíltan azért ritkán szid le bárki bárkit a családban, de azért mennek a meccsek. Mindenki bizonygat. Nekem meg bőven elég bizonygatni a munkámban. Na de most nagyon jó volt, még a nővérem se szólt be, aki valamiért, ezt már mondtam sokszor, valamiért utálja, hogy Incifincizem a gyerekeit, pedig tökre illik rájuk. És hát legfőképpen ugye ők meg szeretik. De most ott ült Sz. a nappali túlsó sarkában a férjével, aki olvasott, és csak ült. Egy ideig nézett minket, mármint Sz., de aztán csak belesüppedt a fotelbe. Gondolom, jó fáradt lehetett. Én meg nem gondoltam arra, hogy a családanyaságát mutatja a fáradtságával. Csak most, hogy mesélem önnek, mert hülye vagyok. Ő meg nem morgott az Incifincizésre, mert ez volt a nem létező vagy nem megjátszott szerepében, vagy mert tényleg fáradt volt vagy mert mit tudom én. Nem tudom. De gondolom, nem is érdekes.

- Önnek fontos?

- Nem. Főleg, mert akkor nem volt az. Ettől is volt jó, hogy tényleg ilyen feloldódás volt. Néztam a két unokahúgomat, vigyorogtam rájuk, a többiek meg ott voltak, de annyira mégsem. Az öcsém valahol apámmal beszélt. Anyám meg a konyhában. Aztán jófiú voltam és kimentem a gyerekekkel segíteni. Persze mondjuk tudtam, hogy már csak teríteni kell majd. Ami amúgy nem is feltétlen olyan egyszerű. Mert van a családban a kanálkérdés. Illetve az enyémben nincs, csak a

nővéremében. Mert a hülye sógorom egyszer képes volt ezen, hát ha nem is ordibálni, de mindenesetre kioktatott, még tök régen, hogy az milyen hülyeség, hogy mi a tányér fölé tesszük a kanalat, mikor azt a kés mellé kell jobbra. És tényleg ezt magyarázta legalább negyed órát. Én meg csak néztem rá. Persze én voltam a hülye. Minek segíték a nővéreméknél bármiben is. Azért az nem az én otthonom, nem is volt soha, mint anyáméknál. Csak nem sokkal azelőtt halt meg nagyí, az ő étkezésével terítettem, mert a nővéremék örökölték. Mármint nem hivatalosan, mert ez csak egy sima étkezés, semmi különös, csak azt ők vitték el a pakolásnál. Ráadásul kábé nagytól tanultam vagy hát tőle tanultuk mind, hogy fölülrre kell a kanál. A nővérem meg csak hallgatott. Én meg néztem. Mert szerintem az van, hogy én így nem csak a számat, hanem szerintem az egész fejemet is le bírom biggyeszteni. Szóval fejlebiggyesztve néztem a sógoromat, hogy ezt nem hiszem el. Hát nem tökmindegy? Csak így szoktam meg, így szoktuk meg. Ha nem tetszik, szép csendesen igazítsd át. Akkor is hülyének nézlek persze, de most ezen leakadni és előadást tartani erről? Mindegy, kapott egy kimért fejbiggyesztést. Aztán persze bejött mindenki és nem lett semmi. De tökmindegy, ez már rég volt. Még nem egész két évesek voltak Finciék, szóval ők nem is emlékezhetnek erre, és valószínűleg más se emlékszik, csak én. De én legalább őrizgetem a nővérem családja hülyeségének bizonyítékaként. Minusz persze Finciék.

Na szóval nyilván csak kiraktuk a dolgokat, senkinek nem jutott eszébe semmi. Például a gyerekeknek egész biztosan nem jutott eszükbe, hogy milyen szuper kis hülyeségbemutatót tartott az apjuk a kanálkérdés kapcsán, amikor még két évesek se voltak. Úgyhogy aztán szólunk, hogy kész a kaja. Azaz hát elüvöltöttem magam, mert úgy szoktuk, de Inci aztán bement a szobába a szüleihez szólni rendesen, meg aztán Fincivel együtt apáméknak, akik a dolgozóasztalánál néztek addigra valamit a neten.

Az ebéd oké volt. Mármint anyám szuperül főz, szóval nem arra mondtam. Hanem, hogy mindenki rendben volt, rendesen viselkedett. Nem idegeskedett senki. Mondjuk semmi értelméről sem volt szó. Igazából fel se tudnám idézni. Arra emlékszem, hogy a sógoromnál ott volt a Népszabadság. Nem vette elő, nem bunkó ő, hacsak nem a kanalakról van szó. De mondjuk az vicces volt. Már alapban az, hogy a mi generációnkból ki olvas nyomtatott napilapot. Mondjuk ő se, csak apám időnként megveszi, a hétvégit mindig, és most így védekezésből vagy unalomból ott olvasgatta ebéd előtt, és aztán kihozta az ebédlőbe is.

Jó, tökmindegy. Szóval az ebédnél nem volt semmi különös. Én persze már az apámmal való beszélgetésre készültem. Nem mondtam múltkor, legalábbis úgy emlékszem, nem mondtam, de meghívtak nyárra előadni egy szlovén konferenciára. Szóval életemben először invited speaker leszek, nem valahol a contributed talkok között. Erre nem tudok magyar szót. Az invited-ra persze igen. Meg a speakerre és a talkra is. Szóval nem olyan nagy dolog, de ezt el akartam mondani apámnak.

Na, most ezt nem tudom, miért mondtam.

- Mit miért mondtott?

- Hogy nem olyan fontos. Pont, hogy tökre örülök neki. Ezért is akartam elmondani apámnak. Csak valahogy jól akartam elmondani. Úgy, hogy pontosan értse az egészet. Hogy tudja mi a különbség az összes fajta előadó között. Hogy tudja melyik mennyire nagy dolog. Hogy ez mennyire jó vagy nem olyan jó konferencia. Mondjuk elég közepes. Hogy fogalmam sincs, hogy töltöm meg értelmesen a negyvenöt percet. Mondjuk ezt nem feltétlenül akartam mondani. De azt igen, hogy ez jó, hogy lépegetek szépen lassan. De azért ne is vegye ezt többnek, mint ami. És főleg, hogy ha lehet, akkor ne is eltúlozva mondja az ismerőseinek. És az egészben az a nehéz, hogy zseninek szerintem persze iszonyúra nem tart, miért is tartana, ellenben a barátainak úgy beszél rólam. És persze tök jól esik, hogy büszke rám, de valamiért itt nagyon azt akarom, hogy így teljesen értse, hogy mi van ezzel. Nem csak konkrétan a hülye invited speaker-ségemmel, hanem úgy általában a kicsi karriérémmel. Nem egy nagy cucc, de mivel a munkámhoz magához úgyse tud közel kerülni, akkor ezt tudja tökre. És az apám tök okos, és van neki egy tekintete, egy ilyen tök tiszta, amikor látom, hogy oké, helyrerakta, megértette. És ezt szeretném látni nála. Nem pedig a kedves apai

nézését. Ami szintén tök jó, csak nem itt.

De hát ez az, amiből nem lett semmi. Pedig már a kávénál nagyon készültem. Az az egész vége, akkor már lehet elszivárogni, aki akar. Finciék persze mindig akarnak. Sokszor én is, de most nem, mert valahogy kettesben akartam maradni apámmal. Csak nem sikerült. És ebben minden, de tényleg minden rohadt idegesítő volt. És az ilyen hétvégi ebédek összes bénasága benne volt. Elsőnek, hogy mindent lehet, illetve hát lehetne, tehát hogy akár azt is mondhattam volna, hogy nem akartok kimenni a teraszra? Vagy bármit. Persze ha hajlandó lennék ennyire bénát mondani. Szóval bármit lehet, de kimondani egy az egyben, na azt nem. Hogy lécci hadd legyek öt percre apával ketten. Tehát ez volt az első nagyon idegesítő, hogy egyáltalán így helyezkedni kell. Kicsit várni, kicsit noszogatni, hogy mások menjenek. Kicsit drukkolni, meg valamit kitalálni, hogy apám meg ne. Viccelődni, hogy már beütött a kávé, azért fekszik le aludni? Mert ez az örökös vicce. Mondjuk nem használja a beütött szót. Az egyik. Mármint az egyik vicce. A többi is ilyen jó. De persze tökre szeretem őket, meg mindenki a családból. Kivéve persze ha valaki ideges, mert hát valójában rohadt fárasztóak, és ha nincs meg a nyugalom, akkor azért nem annyira szuper, hogy hú megint hallhattuk valamelyik csodaviccet.

De most nem ő viccelt. Sőt, hát pont, hogy senki se viccelt. Én vártam volna, hogy akkor majd úgy eloldalognak az emberek. Illetve hát rádöglenek valami ágyra valahol, játszanak a gyerekekkel, unokahúgaikkal, unokájukkal. Anyámra lehet számítani, ő például tuti az unokákkal akar lenni. De hogy mindegy, de egyszer csak valahogy az volt, hogy így azon kaptam magam, hogy iszonyatosan belülre koncentrálok, hogy magamban már mondom apámnak, kívülre meg ilyen monoton robotként mondom szavakat. És kábé a mozdulataim is olyanok, ilyen merevek, szögletesek. Mutatok valamelyik szoba felé, mondom, hogy vidd be, feküdj le, tumm, pümm, bármi.

Szóval nyilván nem mondtam értelmetlen szavakat, de azért az egésznek semmi értelme nem volt. Amire onnan jöttem rá, hogy a nővérem bámul rám, hogy ez hülye. Aztán mintha fel akarná húzni a vállát, hogy mindegy, de aztán már inkább azt sem, és ilyen hitetlenkedő mosollyal elindul befele a férje után nézni. Vagy a gyerekek után. Vagy akárhova.

Az öcsém viszont nem. Ő marad. Sőt, amikor apámmal átvonultunk a dolgozószobájukba, jött velünk. Így megérezte, hogy pont ezt nem akarom, hogy pont, hogy egyedül akarnék maradni apámmal. És még csak nem is azt mondanám, hogy direkt iszonyú-nagyon ki akart szúrni velem, vagy fel akart volna idegesíteni, hanem csak úgy unalomból, hogy na nézzük, mit reagál a bátyó. Csinál-e valamit és hogyan. Én meg persze szinte semmit. Végig abban a tompa hülyeségben voltam, mint már a kávé alatt kint az ebédlőben, hogy magamban már mondom a dolgomat, de oda még el kéne jutni, viszont arra valahogy nem bírok figyelni. Úgyhogy inkább csak így mosolyogva szemmel kérdeztem Z-t, hogy akkor most kimegy-e, meg így ferdén tartottam a fejem az ajtó felé mutatva. De Z. persze csak vigyorogva visszakérdezett. Ő is csak szemmel, meg testtartással, és várta, hogy akkor mi lesz. Apám meg közben mint aki ott se lenne. Ilyenkor sosem tudom, hogy tényleg nem veszi észre, mi van körülötte, vagy csak direkt kivonul ebből. Most éppen megnézte a mailjeit, aztán meg megtalálta a Népszabi hétvégi mellékletét, ami már a sógoromnak is gáz, úgyhogy azt azért nem olvassa, de apám persze bármit. Na mindegy, szóval ledőlt a heverőre olvasni, és világos volt, hogy kábé két perc múlva fog aludni, ha a fiai nem hagyják abba a pantomímezést mellette és kezdenek el hozzá beszélni. Vagy legalább egymással.

De persze mi nem. Viszont lett egy ilyen kedélyesen feszűs léghő, meg persze a tök nagy csend, úgyhogy gondolom, ezt érezte meg valahogy Sz., vagy persze lehet, hogy csak unatkozott, vagy az ő drága tesóival akart lenni, végül is mindegy, de szóval átjött két szobával odébb. És akkor ezzel vége lett mindennek.

Mármint nemcsak annak, hogy vigyorogva farkasszemezőnk Z.-vel, meg hogy csönd van, hanem hogy bármi esély legyen arra, hogy elmondjam a mondókámat apámnak. Vagy akár az egész családnak. Vagy akit érdekel. Mert hát jó, Sz.-nek aztán semmi gondja nincs azzal, hogy kimondja a dolgokat. Úgyhogy ő rögtön levette, hogy minimeccselünk, csak persze rögtön felfújta. Azt hitte, hogy valami nagyon komoly mindjárt kitör köztünk vagy valami ilyesmi, és akkor ő jött nyugtatgatni. Csak hát ugye nem volt miért. De ez őt nem zavarta. És valahogy nem is az az érdekes, hogy konkrétan miket mondott, amúgy már nem is emlékszem pontosan, hanem hogy

milyen hangnemben. Ez a nagynővér szerep, ami már majdnem anya, ilyen családösszetartó, vagy nem tudom. És oké, hogy van a saját családja, és hogy ott az, de hát mi nem abban a családban vagyunk. Meg ez a fiúk, ne már, mi van. Mittudomén. Tényleg nem emlékszem, mit mondott, de sokat beszélt, és ebben két furi volt. Egyrészt, mondjuk ez nem furi, inkább csak rossz, hogy anyám például az ilyen helyzeteket, sőt az olyanokat is, amilyenek Sz. ezt elképzelte, szóval anyám ezeket tök csöndesen, halkán kezeli, nem is értem, hogy Sz. mitől lett ilyen. Persze mondjuk miért kéne mindent teljesen anyámtól vennie. Na mindegy, de a lényeg, hogy annyit beszélt, hogy bár az elején még így össze-össze néztünk az öcsémmel, hogy na Sz.-ecske-nővérke ezt kicsit nagyon félrevágta, csak ilyen félkomolyat játszunk, hülyéskedünk, Z. szivat engem, de nincs semmi, viszont a végére, már így tényleg elkezdtek úgy érezni, hogy igaziból egymásnak feszültünk. Vagyis hát én. Az öcsém, nem tudom, hogy mit gondolt.

- És mit érzett, min feszültek egymásnak?

- Hát az apámnak, apánknak való tetszésen. Sikerességen. Ilyesmin. De ez tök hülyeség.

- Miért az?

- Jó, hát itt már megint csak voltunk. Hogy annyira különbözőek vagyunk a tesóimmal, hogy nincs is miért versenyezni. Vagy hát, hogy nem is lehet, mert nincs mit összemérni, de néha mégis az az érzésem, mintha ez lenne. De asszem, most inkább az volt, hogy a nővérem azzal, hogy eljátszotta a csitítót, aki a kisfiúkat nyugtatgatja, azzal így megpróbált fölénk emelkedni. Merthogy ő már előrébb van. És bár most bent se voltak Incifinciék a szobában, de mégis most is, meg máskor is az volt csomószor az érzésem, hogy őket tolja maga elé, hogy lám, nekem vannak gyerekeim, családom van. Sőt, családot viszek! Na jó, kicsit elrugaszkoztam. De a lényeg, hogy ez egy ilyen verhetetlen érv, mert hát neki tényleg van, nekünk meg tényleg nincs, de hát attól még? Jaj, basszus...

- Mire gondol?

- Hát. Szóval az a szó jutott eszembe, hogy ketyeg. Kínos. Meg gusztustalan. Meg hát szemétség.

- Nem értem. Elmondaná pontosabban, hogy mire gondol?

- Hogy Sz. öt évvel idősebb nálam, harminckettő volt, amikor Finciék születtek, és hogy ha akkor még nem is volt feltétlen sürgős neki, de azért mostanra már mindenképpen kellett, hogy legyenek gyerekei, mert különben talán már késő lenne. Hogy ketyegne neki az idő. A biológiai óra. Na. És, hogy Z. meg én már ugye többek vagyunk, mint amikor Sz. szült, de mivel fiúk, ezért mi még ráérünk.

- És miért mondja, hogy szemétség ez a gondolat?

- Nem a gondolat, hanem a szó. Szóval ez nem ilyen álfeminista érzelmkitörés, hogy szegény nőknek megmondja a társadalom, meg elvárja tőlük. És akkor ráadásnak még természetanyácska is, vagy mittudomén. Amit utálok ebben a szóban, meg főleg abban, hogy én gondoltam rá, és én mondtam ki, hogy vállvonogatós lenézés, hogy hát szar ügy, tényleg nem igazságos, de hát ugye ez van, történelmileg így alakult. És kicsit ugye ezt csinálja, csinálta a nővérem is, hogy öttel idősebb, van már két lánya és akkor így kitarítja őket maga elé, hogy oké, hogy majd nektek is lesz, de még nincs, és hát sajnálom, de én addig itten akkor láthatóan egy kicsit előnyben vagyok, és hát ugye a tényekről azért sajna nem lehet nem tudomást venni, hiszen mire is volna az jó. Ez meg így, hát hopp, véletlenül pont nekem jó. Mármost neki.

- Dühös lett.

- Kicsit, pedig hülyeség az egész. Nem kéne.

- Miért lett dühös, és miért nem kéne?

- Mert ennek így semmi értelme. Ő a nővérem. Örülöm kéne, hogy jól mennek a dolgai, hogy boldog. És örülök is. De miért nem tud úgy boldog lenni, hogy azt nem másokkal való versengésre használja? Miért kell ezt az arcomba vágnia? És persze Z.-ébe is. Mert értem én, hogy másoknak. De most nekünk? Mindig a nővérünk volt, mindig is az lesz. És jó, hát tudom én, hogy a határain, meg az ütközésein keresztül látszik az ember, de most tényleg egy vasárnapi ebéd után miért nem emésztünk inkább ütközgetés helyett?

Nem tudom, én egyáltalán nem akarok a családom egyetlen tagjával sem versenyezni. Nem akarom megmutatni nekik, nem akarom bebizonyítani, hogy jobb, rosszabb vagy legalább olyan jó vagyok, mint ők.

- És miért akarta az édesapjának mégis elmondani a meghívását? Ráadásul kettesben. Az miért volt fontos?

- Csak lett volna, hiszen nem jött össze. De neki sem bizonyítani akartam valamit, hanem csak meg akartam mutatni valamit, ami velem történik, ami nekem fontos, és aminek örülök. Hogy örüljön ő is. Nekem. Az én sikeremnek. Azt nem tudom, hogy miért nem akartam, hogy más is ott legyen. Nyilván, hogy rám figyeljen apa. Csak rám. Vagy hogy csak figyeljen. Nagyon. Annyira, hogy tényleg megértse.

Nem tudom. A többiekről, Sz-ről, Z-ről, anyámról tudom, hogy értékelnek, elismernek. Ez milyen hülyén hangzik! Borzasztó. A testvéreim, meg az anyám. Értékelnek, elismernek, nem mindegy? Ők a családom. Szeressenek. És szeretnek is. Meg persze apám is, csak ő sose mutat semmit, nekem kell figyelni, hogy észrevegyem a jeleket, hogy hopp, ezt mégiscsak megjegyezte. Hogy na, csak elmosolyodott, vagy hogy amikor azt mondtam, akkor csak felcsillant a szeme.

És most ebből nyilván nem volt semmi, hiszen a Z-vel való játékunk alatt is simán kivonta magát mindenből, aztán, amikor bejött Sz., akkor meg pláne. Löpláne. Na ezt hálistennek nem apám mondja. Ezt a nagyanyám mondta. Az anyai. Mondjuk inkább olyan bocsánatkérően, hogy ez nem az ő vicce. Ezt csak úgy tanulta fiatalkorában, azok a hibások, akik akkoriban így viccelődtek. Mindegy. A lényeg, hogy most nem láttam apám jeleit. Ami nem túl meglepő, hiszen nem jutottam el addig, hogy elmondjam neki, amire bejelezhetett volna.

Elnézést, elfáradtam.

Mármint így lelkiileg ráuntam a vasárnapi ebéd történetére, meg főleg arra, amit mögé gondoltam. Gondolok. Nyilván az egész nagyja csak az én fejemben történt meg.

- Szoktunk arról beszélni, hogy ha ellenvéleményt fogalmazok meg, akkor visszavonja a kijelentéseit. De most még ez sem kellett hozzá. Magától megkérdőjelezte az állításait, hogy azt mondta, csak a saját fejében léteznek vagy léteznek így a dolgok. Miért? És ha a valóságban vagy mások valóságában máshogy is vannak, akkor miért is ne foglalkozhatnánk az ön érzéseivel, az ön valóságával?

- Azt hiszem, ez most kivételesen nem visszakozást jelentett, hanem, hogy nem tudom folytatni a témát, hogy belefáradtam.

- De ha belefáradt, akkor megoldozott. Akkor ez, azzal ellentétben, amit az első pár percben mondott, mégiscsak nagyon foglalkoztatja. Azt mondja, hogy nem akar versengeni a családjával. Miért fárad el abban, ha ők versengenek önnel?

- Mert dühös vagyok, hogy én nem ezt akarom, és mégis ez lett. Amit meg én akartam, az nem lett. Én nem elvenni akartam tőlük apud azzal, hogy csak neki mondom el a meghívásomat. És nem is legyőzni akartam ezzel őket, hogy na, apu, ilyet Sz. és Z. sose fog produkálni. És ez az egész versengés tényleg tök képtelenségnek tűnik. A nővérem kreatív, meg most már főleg anya. Az öcsém bürokrata, és bár fontos neki, hogy jól, de főleg inkább precízen, ja, hát az a cé meg az a zé nagyon kell ebbe a szóba, szóval precízen végezze a dolgát, de igazából az egészet a munkáján kívüli idejéért, életéért csinálja. És akkor, bár már vagy ötször mondtam ezt már, de tényleg nem értem, hogy mit versengetnék velük, és ők hogyan, miben, miért és minek akarnak versenyezni velem meg egymással. Az ő életük, az enyémmel. Pedig ez tényleg olyan mintha összemérnék a kerékpárost a focistával, hogy akkor melyikük a Sotomayor. Ő egy kubai. A férfi magasugrás világcsúcstartója. 245 centivel. Már nagyon régóta.

- És melyikük? Melyikük a Szotomayor?

- A világcsúcstartó? Akkor most kinyilatkoztatom, hogy még a terápián sem vagyok hajlandó olyat mondani, hogy egyikőnk se, de ugyanakkor és egyszerre mindkét. Még akkor se, ha ez az igazság. Akkor se, ha csak provokál, hogy kihozzon belőlem valamit. Pláne nem, ha azt akarja kihozni vagy kihúzni belőlem, amire gondolok. És most ne kérdezze meg, hogy mire gondolok. Elnézést. Sikertelenül megint bedühödtem. Biztos van mire, de most nem tudok már nekiállni megfejtetni. Vagy nyilván csak nem akarok. Gondolom, tényleg össze kéne szednem magam, és továbbgörgögtetni a terápiát. Persze pont innen indultunk ma. Aztán kicsit sajnáltam magam, elmeséltem a családi ebédet, dühös lettem, és visszaértem.

Hm.

Huh.

Azt hiszem, még sosem örültem ennyire, hogy zörög a vekker.

- Igen. Most lejárt az időnk. És bár ön azt mondja, hogy visszaért, de én úgy gondolom, hogy nagyon sok minden előjött, ami, már csak a „dühbegurulásai” miatt is, fontosnak tűnik. Miért gondolta azt, hogy provokálom. Miért vonatkoztatta magára és a testvéreire a kérdésemet. Mire asszociált erről. Miért gondolja, hogy ki szeretné húzni önből valamit. Jó volna, ha ezek tudnának jönni, ha tudná ezeket mondani. Vagy ha más eszébe jut a családi ebéddel és a délutánnal kapcsolatban.

Akkor várom szerdán.

Metróig

T. kilépett az ajtón, és az becsukódott mögötte. A kulcs nála volt. Még csak kétszer volt, hogy nem. Tizenhárom év alatt. Mégis mindig megkönnyebbülés volt, amikor rájött, hogy a zsebében van. Ráfördította a zárat. Csak a középsőt. Fel kellett emelni kicsit az ajtót. Már gyakorlott volt ebben. Egy kézzel, a kulcsossal, simán. Közben mindig lehajtott a fejét. Koncentrált, az előtte lévő napra gondolt. Belefeledkezett a semmibe. Aztán hátralépett, rátolta a rácsot. Kicsit túl nagy lendülettel. Csattant. Ijedten körbenézett. *Áh, inkább nem kéne megijedni. Meg kit is zavarnék tízkor? Már mindenki elment dolgozni.* Megfordult, megvonta a vállát. Elindult lefele a lépcsőn. Izomláza volt, ezért kacsázva vette a fokokat. Imbolygott és rávigyorgott magára. A fordulóban kinézett az udvarra. A félémelettől már látszott a kapu. Előtte még a postaládák. Az övé nem zárható. Tizenhárom éve nem az. A címkét a nevével a házmaster néni rakta ki. Aztán egyszer letépte valaki. Valamiért biztos volt benne, hogy az is a házmaster néni volt. Pár nappal később a maradék foszlányon megjelent a neve filccel. A házmaster néni írásával. Naponta legalább kétszer mulatott ezen. *Hiába írta vissza, a rés olyan, mintha pont áthúzná a nevem.* Elment a sose használt lift mellett, nekiindult az utolsó sor lépcsőnek. *Szarnak kellett elmenni tegnap futni. Pláne rögtön tiszta*

erőből. Csak máshogy unom. Így is. A kapu előtt még egyszer átgondolta, hogy semmit nem hagy otthon. Toll, bérlet, teló, pénz, kulcs. Kilépett. Basszus, az üvegek. Már bezáródott mögötte az ajtó. Beütötte a kapukódot. Visszalépett a lépcsőházba. Felfele alig fáj legalább. Anya viszont röhög a feledékeny nagyfián. Visszafele is megnézte a postaládát, meg az udvart. Nyitáshoz nem kellett emelgetni sem a rácsot, sem az ajtót. A mikró mellől elvette a három üres borosüveget. Újra bezárt mindent. Ehhez letette az üvegeket. Már négyszer ejtett el és tört össze egyet-egyét, amíg egy kézzel szorította magához őket. Azt már nem számolta, hogy hányszor folyt az ingére az üveg aljáról pár csepp maradék. Lebicegett megint. Igaziból Sz. röhög, anya csak nevet. Majd hévégen csekkolhatom. Kint odaköszönt a boltosnak. Mindig kínosan érezte magát. Sose vásárolt náluk. De örült, hogy ott a bolt. A lepukkant vásárlók miatt. Az este autóból cigiért, piáért kiugrók csak érdekesekek voltak, a helyi bénák viszont aranyosak. Kikerült kutyaszart, szálló nejlonzacsót, anyjától elrohanó óvodást. Megvárta, amíg bekanyarodik a szemetesekocsi. Átment a reciklaszigethez. De nincs kedvem ehhez. Mondjuk apának mondani kéne. Vagy nem kéne. A három üvegből az első kettő hangos csörömpöléssel összetört. A harmadik csak csattant a romokon, de egyben maradt. És mit mondana erre a pszichonéni? Ne mondjon semmit. Illetve mondjon. Sose szokott semmit, minden csak visszapattan. És mostanában én sem szoktam. A piac mélygarázsából fehér kocsi araszolt felfele. Az idős nő ijedten nézegetett jobbra-balra. Egyszer le is fulladt. T. kárörvendve figyelte. Aztán elkezdte a szokásos szlalomozást. Piacajtón be, piacajtón ki. Sima ajtó, kettős ajtó, fotocselló. Mindezt a normál tempójában. Közben nem nézett a hentesekre. Bár náluk se vásárolt soha. Úgy döntött, az utolsó balkanyart és vele a legbüdösebb hentest kihagyja. Kívülről került meg a sarki újságosbódét. A biciklitárolóban még csak egy kerékpár állt. Az izomláza miatt ma nem volt kérdés, hogy a lépcsőn vagy a lejtős körbeereszkedőn menjen-e le az aluljáróba. Fizetem azt a sok rohadt pénzt és még nem is történik semmi. Segíthetne. Nyilván nekem kéne, de segíthetne. Nagyon lassan haladt lefele. A korlátot azért nem akarta megfogni. Úgyis jöttek szembe nyugdíjasok. Miről beszélhetnék? Miért kell ezen gondolkodnom? Miért nem dől belőlem magától? Egy rossz lépésnél összerándult a fájdalomtól. Negyvenöt fokos szögben előredöntötte a fejét. Leszögte és ment. Így a triciklis ovisokon kívül nem kellett senkire se néznie és mások se nézhetek az ő arcába. Anyaapa, Sz. és Z. Sz. férje. Inkább ne. Még mindig csak az első fordulónál tartott. Megpróbálta visszaegyenésíteni a nyakát. Nem volt vele baj, de nem illett a hangulatához. Visszatért a bevált negyvenöt fokhoz. Volt barátnök. E., az első és C., az eddigi utolsó. A második fordulónál elkezdett bízni abban, hogy tényleg leérhet az aljára, hogy egyszer megint lesz vízszintes, lesz görcs nélküli lépés. Kicsit megállt. Felnézett a piacra. A randa kínai hajó, ma is randa kínai hajó volt. Egy esőcsepp esett a homlokára, nagyjából a szemei közé. Nem látta a felhőket, hogy honnan jöhetett volna, de a nap sem süttött. Na, őket tényleg jól elmondtam. Inkább valami jövőbemutatót. Arccal a fényes felé. A célegyenésben már hallatszott valami zene, de nem tudta még kivenni, hogy mivel kérnek tőle pénzt. Látta már a zöltségést, ami a piac alatt öt méterrel jóval a piaci árak fölött árulta holmijait azoknak, akiknek az idő pénz, nagyon sok pénz. A csoport, amelyikbe T. a legkevésbé tartozott. Huszonvalahány éve nem tudta lerázni magáról a megtalált időmilliomost, Mínyutti felügyelőt. Inkább abba kéne hagyni a gondolkozást. Majd ott. Hétfőn, a székben. Szerencsére nem a díványra fektetett. Ötszázötven forint volt az akciós izraeli avokádó. Ellenben a zöltségés mögötti óriásüzlet, ami egy szupermarketláncához tartozott, már szerencsésen becsődölt; lehetett várni, hogy mikor nyílik a nagy, randa kínai hajó gyomrában kis és nagy, randa és talán kevésbé randa kínai ruhákat áruló óriásbolt. A zöltségéstől az üres boltig vezető tizenkét lépcsőfok mellett rokkantlift volt. Se az aluljáróba, se onnan a metróhoz nem volt ilyen. T. ha lett volna, se mert volna felkéredzkedni rá és levitetni magát vele, de örült, hogy egy kicsit mérges lehet. A nemgondolkodás nem is tud a szabály alá esni. Kívül van rajta. Egyébként meg pont leszarom. Az aluljárósinten már persze felismerte a dalt. Ez volt az a dallam, ami egyszerre emlékeztette egy elképzelt erdélyi, bús mūdakra és egy szomorgós héber-jiddis-izraeli szombatköszöntőre. Újlipótváros és Lőportárdülő, a kerület egyetlen kicsit jobbos részének határán megnyugtató volt ez a kettősség. És az is, hogy ez alkalommal nem voltak repkedő galambok az aluljáróban. Nem hiszem el, hogy így leural. Ide alibizek ki mindenből. A végső ízé. Hajrá pszichonéni, hajrá pszichonéni! Vak bácsi játszott a szintetizátoron. Bár kicsit úgy tűnt, nincs

ritmusban, és igazából menüből megy az egész. Vak néni állt mellette mozdulatlanul, fehér bottal. *Apa, voltál már Bledben? Csak mert a fiad egy köcsög, aki nem tud értelmesen beszélni. Alakul. Ennyi erővel akár dolgozhatnék is. Csak ha nem vagyok benne, akkor úgyse megy. Elég lesz rácsiholódni, ha megérkeztem. Mit mondok majd szépet s kedvest neki. Mondjuk apunak vagy a pszichocsajnak? Akkor nekik. Aranyos ez a néni meg a bácsi. De nem adok nekik. Csak akik csöndben és zavartan ülnek vagy állnak összehúzódva, hogy ne is vegyék észre őket. Belőlük is van elég. Hova a picsába tettem a bérletemet.* Végigtapogatta a zsebeit. Közben megint leellenőrzött minden mást is. Kulcsot, pénzt, telefont. Az új dzsekin túl sok volt a cipzár, így inkább megmotozta magát, és a gyanús tapintású dolgokhoz keresett zsebnilyást. Az egy hete bent felejtett csoki után másodiknak meglett a lapos igazolványtartó. A műbőr tokban egymáshoz ragadtak az áttetsző lapkák. Nagy nehezen sikerült a végére lapoznia, ahol egymással szemben, de egymáshoz képest fejfelé volt az egyik oldalon a személyije, a másikon az utóbbi néhány hónap szelvényei. Egyből kiszúrta, hogy két napja lejárt a bérlete. Megpróbált ellazulni, hogy elkerülje az ilyen helyzetekkel néha együtt járó elvörösödést. Tudta, hogy nem fog átmenni a metró másik bejáratánál lévő pénztárhoz, és kicsit irigykedett tegnapi önmagára, amikor tudtán kívül utazott jegy nélkül. Magabiztosnak remélt járással, az igazolványt amerikai tévéfilmbeli rendőrbemutatózós pózban tartva lépett be az üvegajtón.

Hogy érkezett ma?

Izgatottan. Illetve hát nem tudom, hogy ez-e a jó szó. Valószínűleg nem. De nagyon akartam jönni. Folytatni és mondani a dolgokat. A dolgaimat. Mert nagyon érzem, hogy haladok, és akkor persze robognék tovább. Hogy akkor még, még, ezt is beszéljük meg, azon is legyen túl. Hogy ugye voltak a bevezető órák. Vagy hát alkalmak, csak ugye pont negyvenöt perc, és akkor az nekem óra, még ha a gyakorlatokat egybe is tartom, és az előadásoknál is megpróbálom rávenni a dákokat, hogy hadd ne legyen szünet. Na mindegy, nem ezt akarom. Hanem hogy a bevezető alkalmak után... Amik egyébként nagyon jók voltak, mert így magamnak is tisztább lett, hogy miért is jöttem. Meg azt hiszem nagyjából megértettem, hogy milyen lesz ez itt, milyen érzés lesz idejönni. Szóval jó volt, de aztán még jobb volt, hogy így rögtön ráugrottunk E.-re. Mármint a vele való kapcsolatomra. És hát biztos még fogunk róla beszélni, de már így múltkor óra végén is mondtam, hogy szerintem most ezt így befejeztük. És valahogy ez így nagyon jó, hogy most ezt így átlátom, hogy mi ment tovább abból a kapcsolatból bennem, mit ismételt meg, akár jót, akár rosszat később másokkal, mi az, amit sikerült elhagynom. Mondjuk ezeket még így önnek itt nem mondtam, csak magamban gondoltam végig. Nem is annyira otthon, mint az utcán, illetve hát a békávén. Szóval munkába, meg munkából. Korábban ott inkább gondolkoztam, vagy olvastam. Persze ez is gondolkozás, de érti, hogy mondom. Szóval úgy érzem, hogy ezt, mármint az E.-vel való dolgokat, jól átgyúrtam így ezalatt a hat-hét óra alatt. Úgyhogy most mennék tovább.

- És hogyan menne tovább? Kiről, miről szeretne beszélni?

- C.-ről. Azt ugye mondtam a bevezetőknél is, hogy amikor vele vége lett, akkor határoztam el, hogy eljövök önhöz. Illetve hogy elmegyek egy pszichológushoz. Akkor még persze nem tudtam, hogy ön lesz az. És persze nem is siettem el. Mert az akarat az úgy nagyjából megvolt, de kellett szerezni nevet, neveket. És bár sok ismerősöm jár vagy járt terápiára, de nem tudtam, hogy mennyire akarom nekik mondani, hogy én is mennék. Illetve volt, akinek tudtam, hogy nem akarom. Például, aki jóban van C.-vel, annak semmiképp sem. Úgyhogy aztán végül egy nem túl közeli ismerőst kérdeztem meg. Utána kicsit meg is ijedtem, hogy most akkor kinek adtam ki magam, de most nagyon örülök.

Ja, igen. Igazából persze C.-ről akarnék beszélni. Akarok. De talán még annyit, hogy, bár ezt is mondtam már, hogy nem miatta vagy a szakítás miatt jöttem, hanem csak így jó időpontnak tűnt.

Hogy amikor összejöttünk, akkor még nem voltam harminc, amikor meg szakítottunk, akkor már igen. Illetve hát ő szakított velem. És harminckettő vagyok. Mindjárt harminchárom. És akkor arra gondoltam, hogy össze kéne tennem magam. Vagy legalább megpróbálni. Hogy lássam a dolgaimat. Persze nyilván nem mindenre vagyok egyformán kíváncsi. Nem tudom, hogy mások hogyan szokták, talán öntől éreztem egy kis irányítást, hogy a családommal kezdjük. Nem tudom, lehet, hogy nem így volt. Meg mindegy is, én elég határozottan hoztam a csajaimat. Vagy hát eddig egyet, és most hoznék még egyet. Aztán majd családozhatunk. De szerintem velük nincs problémám. Nyugis, kicsit talán nem annyira beszélős család vagyunk. Talán a nővérem, Sz. kivételével. Ami persze sokszor jól jön, hogy legalább ő. De ha épp ő nincs, akkor sincs kínos csönd. Legfeljebb csönd.

Na jó, ahhoz képest, hogy C.-ről akarok beszélni.

- Elgondolni sokszor könnyebb. De beszélhet másról is. Vagy róla is és másról is, ha úgy könnyebb.

- Nem, nem. Csak magamban már annyi mindent átgondoltam. És így a fejemben össze van huzalozva egy csomó minden, ami valószínűleg kívülről elsőre tök összevisszának hatna. És én ezt most nagyon szeretném jól elmondani. Amúgy mostanában már tök sokszor gondolkozás közben is magához beszélek. Bár ez, gondolom, így van jól. Vagy ha nem is jól, akkor csak mindenkivel így van. Szóval, csak el kéne ismételnem hangosan is, amit már magamban elmondtam önnek.

Jó, akkor talán kezdjük azzal, hogy hogy jöttünk össze. Egy házibuliban beszélgettünk, nem is annyira kettesben. És aztán magamhoz képest viszonylag okésan elhívtam randira. Később persze kiderült, hogy már rögtön tökre bejöttem neki, ezért is ment bele minden bénázásom ellenére. Nyilván rohadt ideges voltam aznap délután, úgyhogy megnéztem az Annie Hall-t. Kétszer is. Már csomó jó film fenn van a youtube-on. Ráadásul magyar szinkronnal is. És hát a Kern miatt itt az még jobb is. Igazából csak azt a jelenetet akartam megnézni, amikor az Alvy az ő randijuk elején azt mondja Annie Hallnak, hogy csókolja meg, mert akkor utána nem lesz ideges, és onnantól már minden jó lesz. És az egész még mindig inkább vagány, mint béna, és működik és bejön neki. Meg hát az egész Alvy Singer karakternek van egy ilyen Esti Kornél á la modern szála. És még ki is van mondva a mozis sorban állós résznél, hogy ha mindig minden ilyen flottul menne. Flott és nett a két jó barát. Na jó, mindegy, talán ennyire nem kéne részletesen elmesélni a filmmel kapcsolatos elméleteimet. Még akkor se, ha kétszer néztem meg az első randi előtt. Meg utána a csókkérős jelenetet még párszor. Hát igen.

- De a C.-vel töltött három év alapján ezek szerint azon az estén működtek a filmes elméletei.

- Nyilván. Illetve hát nyilván nem. Mert persze C. csókolta meg. Egyszer beszélgettünk erről később. Nagyon vigyázott rám meg az egómra, és azt mondta, hogy össze akart jönni velem, és látta rajtam, hogy én is vele. Ha nem lett volna tuti biztos a dolgában, mármint, hogy én is akarom, akkor nem csókol meg, mert egy visszautasítás ilyenkor az már milyen ciki. Főleg egy csajnak. Szóval biztosra ment. És mennie kellett, mert azt nem bírta kivárni, hogy én rávegyem magam.

Szóval nem is tudom, hogy végül is én szedtem-e fel őt, vagy inkább ő hagyta, hogy felszedjem. Hú de béna szó. Illetve nem az, csak nem illik rám. Olyat azért sose tudnék, és talán nem is akarnék. Persze de. Mindegy, csak hogy azt ugye mondtam, hogy valahogy így nagyon szeretném, hogy majd már olyan csajom legyen, akit én választok. Ezért is ugrottam át a családos dolgot, mert ez fontos nekem. Már amikor épp fontos, és nem azt gondolom, hogy tök mindegy, csak jó legyen. Viszont most ezt elég furcsa volt elmondani, mert eddig az volt az érzésem, hogy C.-nél azért mégiscsak elég aktív voltam, és nem csak hagytam, hogy ha kinéztek, akkor alakuljon valahogy a dolog, hanem tényleg én mentem. De most meg pont nem ez az érzésem van, ahogy most gyorsan összefoglaltam magának. Devoir: résumez votre... Na jó.

- És ez milyen érzés? Hogy most másmilyennek tűnik az a kapcsolatkezdés, mint ahogy eddig gondolt rá?

- Nem túl jó. Ami persze hülyeség. Mert most mit változtat ez azon, hogy mi történt utána, meg azon, hogy most már vége van. Meg egyáltalán. Csak talán azt reméltem, hogy nem a nulláról indulok, hogy azért az utolsó ilyen az már nem teljesen a más szed össze dolog volt. Hogy azért már alakulok. De végül is tökmindegy. Ez az egész dolog, hogy akkor olyan csajjal jöjjenek össze, amilyennel én akarok, az valószínűleg csak egy felesleges ráfeszülés. Vagy nem. Nem tudom.

- És milyen csajjal szeretne összejönni?

- Hát. Ja, ez az. Mondjuk, nyilván ilyen kérdésre mit lehet. Mondjuk az is, hogy 'csaj' meg 'összejönni' az ön szájából. Persze nyilván csak visszadobja a szavaimat. És persze nyilván kapásból valami vicceskedőt mondanék erre. Valami jó sztereotipikus csajkülső leírást, amit egy ilyen kérdésre haveroknak oda lehetne vágni úgy, hogy a leghülyébb is értse, hogy csak viccelek, idézőjel az egész. Most viszont nyilván nem ezt kéne, ugye azt határoztam el, ezt már mondtam múltkor, de ezt igyekszem tényleg komolyan venni, hogy nem mondani dolgokat azt még, ha nagyon muszáj, akkor ér, de ha mondok valamit, akkor az tényleg igaz legyen.

De azért talán meg tudok fogalmazni dolgokat. Hogy legyen talán kevésbé határozott, de azért legyen véleménye. Mármint kevésbé határozott, mint az eddigi barátnőim. Persze ez nem is igazán róluk szól, hanem rólam. Hogy én legyek határozottabb, menjek én jobban elől. A csaj meg segítsen ebben. Hú, szuper. És még mosson, főzzön, vasaljon. Kicsit rossz most magamat hallgatni. Pedig milyen lelkesen jöttem.

- És mi változott meg? Miért rossz saját magát hallgatni?

- Hát csak rinyálok. Meg mondtam, hogy úgy érzem, hogy otthon magamban fejben mindent milyen jól összeraktam, és hogy most már csak hangosan ki kéne mondani, és akkor ez lett az egészből. Nem azt mondom, amit akartam. Amit meg mondok, az összevissza. Ami, hát jó, miért lenne más, de azért a tartalom is. Hány éves vagyok? Tizenkilenc?

Na, mondom akkor inkább tovább C.-t. Csak persze sikerült jól kizökkennem. Mondjuk magamat zökkentettem ki. Ön csak figyel és néha kérdez. Szóval nem is tudom.

- Segítene, ha kérdeznék?

- Talán. Persze akkor válaszolnom kéne.

- Nem kötelező. Ha a kérdésről eszébe jut valami más, beszélhet arról. Ha azt gondolja, hogy amit kérdezek, arra nem szeretne válaszolni, akkor beszéljen másról. Persze ahogy nyilván annak is van oka, hogy miért kérdezek valamit, úgy nyilván annak is lenne, ha ön arra nem szeretne válaszolni. Ezek olyan dolgok, hogy jó, ha megmaradnak. Talán otthon vagy a békávn tud velük kezdeni valamit, és akkor legközelebb vagy később tudja mondani, vissza tudja hozni. Szóval semmit sem kell, pláne nem azonnal.

- Igen, de mondtam, hogy azt gondoltam ki, hogy hazudni nem ér. Nem mondani lehet, de ha kérdésre nem mondom, az már szinte hazugság. Mindegy, ez az én dolgom. Kérdezzen.

- Inkább hagynám önt dönteni ebben. Negyed órája kezdett neki, hogy egy három évig tartó, nemrég befejeződött kapcsolatáról beszéljen. Eddig elmondta, hogy hogyan jöttek össze, mit csinált az első randijukon, illetve előtte. Nagyon sok mindent mesélhetne még, és készült is rá, hogy fog. Elbizonytalanodott az érzésektől, amiket ez eddig előhozott. Én mégis arra volnék kíváncsi, mert fontos, hogy mi az, amit ön a mostani kedvében megosztana.

- Értem. Nem tudom, hirtelen apám jutott eszembe. Amikor megtudta, hogy van barátnőm. Hogy

maradjunk az elejénél és a lineáris cselekményvezetésnél. With short detours when needed. Milyen sok nyelven tudok idegesítő lenni. Vagy hát úgy csak igazán. Szóval apámnak felcsillant a szeme és elmosolyodott. Csak egy kicsit és rövid időre, de azért jól láthatóan. Én legalábbis jól láttam, és persze jó is volt látni. Nála elég változó, hogy milyen érzéseit mutatja ki. A magánéletünkbe, a tesóméibe meg az enyémbé sose szoktak beleszólni. Mondjuk mért is tennék, elég nagyok vagyunk már. De mondjuk inkább anyám a drukkolós, apám csak tudomásul veszi a dolgokat. Illetve hát felénk ennyit mutat, mert nyilván foglalkoztatja a családja. Csak szerintem így nem akar ránk semmi plusz terhet rakni. Elvárásokat, ilyesmit. Viszont akkor láttam rajta a boldogságot. Hogy na mégis. Lesz ebből is valami. Mégis huszonkilenc már, de akkor rendben lesz. Persze sose beszéltünk erről, nem kérdeztem rá, hogy tényleg ezt gondolta-e. Nyilván nem pont, de szerintem igen. Azt hiszem. Mindenesetre eléggé így emlékszem, ilyenek a visszaérzéseim, és gondolom, az számít úgyis.

Aztán most pár hónapja, amikor vége lett, akkor csak bólintott. Gondolom, eléggé lehetett már érezni, hogy mi van.

- És ez hogyan érintette?

- Micsoda?

- Hogy csak bólintott az édesapja.

- Ja, hát sehogy. Általában ilyen, és valahogy jól is van így, mert akkor ha éppen mégse, akkor az kiemelődik. Akkor tudom, hogy valami fontos.

- És egy hároméves kapcsolat vége az nem fontos?

- Dehogynem, persze hogy az. Csak mondom, hogy már mások is, még apámék is érezhették, hogy valami nincs közöttünk rendben. Úgyhogy már csak így jelezte, hogy tudomásul vette. És ez jól is volt így.

- Pedig kicsit olyan érzésem volt, hogy azért hagyja el a lineáris cselekményvezetést, hogy kontrasztba állítsa az édesapja két reakcióját.

- Nem, nem hiszem. És akkor ez gondolom most az elemezgetős rész, hogy miért is mondtam azt, amit mondtam. Valahogy arra számítottam, hogy ez inkább ilyen jó agytorna lesz, de most inkább idegesít. Merthogy szerintem ennek semmi jelentősége most. Persze maga a szakember, maga tudja. Úgyhogy lehet, hogy van. De én akkor sem tudom, mi.

Szóval inkább pörgetném tovább a történetet C.-vel. Különben sose végzünk. Végül is három évig jártunk. Tudom, tudom, hogy egy ilyen terápia sok év, de hát mégis azért jussunk előre. Meg azért, remélem, hogy nekem csak néhány lesz. Néhány év. Na, szóval C.-vel elég hamar összeköltöztünk. Ő hozzám. Nagy piacrajongó lett. Persze az csak később, nem amiatt költözött hozzám. Fura amúgy így visszagondolni, mert nagyon szerelmes voltam, de nem volt az a szokásos mindent elsőprős. Talán igazából nagyon boldog voltam inkább, szerelmes meg csak normálisan. Olyan jól alakult minden. Nem voltak ilyen nagy felismerések, hogy hú ilyet is lehet egy kapcsolatban, meg hogy hát ha ez a csaj már előbb megvan, akkor mostanra én vagyok Superman, de legalábbis mennyivel hosszabb a publikációs listám. Mindegy, ez nem érdekes, de hogy tényleg inkább csak klappoltak a dolgok. Klappol. Aha. Meg stimmol is. Na de tényleg, csak csókolóztunk egy csomót, és hipp-hopp beköltözött.

És hát nem is tudom, hogy mitől működött igazán. Én voltam, aki remekül körüldongtam-körbefolytam úgy, hogy nem zavartam, de azért mégis ott voltam, és mindent értettem? Vagy ő volt az, aki jól elviselt, élvezte a passzivitásomat? Még rá is vett dolgokra, bár most épp semmi konkrétum nem jut eszembe. De azt tudom, hogy egy csomó minden került be vele az életembe.

Nem csak a szexre gondolok. Illetve hát most konkrétan eléggé a szexre gondolok, de az más, ez most csak a hiány. Mindenesetre a szexet azért nem C. hozta az életembe, bár az igaz, hogy vele az is olyan kapásból eltalált, de egyben kicsit kényelmes is volt.

Elnézést, ez most nem megy. Nem érzem úgy, hogy erről tudnék rendesen beszélni. Tudom, hogy csak azzal próbálkoznék, hogy valahogy megússzam. De annak semmi értelme. Most így az ugrik be, hogy amikor E.-t meséltem, akkor is alig mondtam valamit szexről. Elhadartam, hogy vele vesztettem el a szüzességem, meg hogy hogy, de aztán nagyjából ennyi. Úgy tűnik, bár azt mondtam, és úgy is éreztem, meg úgy is érzem, hogy belelendültem az idejárásba, de azért még vannak dolgok, amiket nem tudok. Úgyhogy akkor a családózis mellé még egy téma, amit félreteszek. A szex. Második fiók a zöld szekrényben. Azokra az időkre, amikor T. néven tudja nevezni a nemi szerveket és azok használatát a pszichológusának. Végül is még nem vagyok harminchárom.

Most nem tudom, hol folytassam.

- Azt mondta, C. sok...

- C. mellével, ami a fejemben van, ugye nem akarom, mert nem tudom.

- ...mindent hozott az életébe. Ha mégis érez hozzá elég erőt, akkor persze beszélhet a szexről, vagy akár csak C. alakjáról. De elmondhatja azt is, hogy mi lett új C.-vel. Amikor összejöttek, amikor odaköltözött önhöz.

- Maradjunk inkább ennél. Szóval volt ez a nyugalom szétáradása dolog. Hogy persze, amíg kicsi voltam, mármint így tizenéves, addig nem voltam nyugodt. Ne is legyek, meg más se tizenévesen, meg aztán se még, de azért egy idő után lett ilyen vágy, hogy alakuljon valamerre. Álljon irányba. Így lassan. Nyilván a környezetem is haladt, amiatt is. És bennem se ilyen szépen összeszedetten megfogalmazva jött, mint most. Már amennyire össze vagyok szedve C. összes mellei között. Szóval a lényeg, hogy ez így meglelt bennem. Biztos voltam valahogy benne, hogy helyreállt. Az előbb ezt mondtam apámról is, nem? Hogy ez volt a pillantásában. Akkor persze lehet, hogy nem. Csak én azt akartam ott látni. Vagy most azt gondolom, hogy akkor azt akartam ott látni. Mert most azt mondogatom másfél-két hónapja, hogy össze akarom magam tenni, és gondolom jó azt gondolni, hogy egyszer már egy kicsit össze voltam téve. És akkor most csak egy upgrade-el verzió kell. Igen. Azt hiszem, hogy azt az élethelyzetet már nem akarnám vissza, de azt az érzést, azt azért elfogadnám. Eléggé.

Na, és akkor egy másik dolog, amit így rögtön kaptam C.-től. Vagy hát, inkább a szüleitől, és persze a kapás az elég mókásan írja ezt csak le. Mindegy, szóval eleinte nem jöttem be a szüleinek. Őö, hát ez így milyen. A lányuknak bejöttem, ők meg nem igazán kedveltek. Nem tudom miért. Akkor se tudtam. Viszont iszonyú jó volt. Addig mindig ilyen anyós kedvence voltam. Nincs azzal se probléma. És a mindig az ugye nem jelent túl sok esetet. Lányt.

De aztán persze ez is megváltozott. Gondolom, látták, hogy tudok késsel-villával viszonylag kulturáltan enni, illedelmesen elbeszélgetek, de persze leginkább elhallgatok bármiről, és nem csinálom fel a lányukat. Szóval gyűjtöttem a jópontokat, és egy idő után kigyúlt a kisötös. Igen. Talán valami ilyesmi volt. Hogy C. hárommal fiatalabb nálam, ami persze egyáltalán nem sok, de valószínűleg az, hogy én huszonkilenc, meg hogy gyorsan összeköltöztünk, az azt hozta elő belőlük, hogy akkor mi majd mindjárt családot alapítunk. Nekem sose mondták, meg C. se mondta, hogy ilyesmit mondtak volna neki a szülei, de azért benne volt. Ráadásul C. egyke, úgyhogy az egész család reménysége, épp karriert kéne építenie, erre jön ez a gyerek a faszá... Hopp, vannak itt azért nemi szervek. Elnézést.

- Nem kell elnézést kérnie. Jó, ha úgy tudja mondani a dolgokat, ahogy jönnek. Ahogy igazán kifejezi az érzéseit. Persze ennyire az elején még abszolút érthető, ha vannak dolgok, amikkel még nem érzi kényelmesen magát. Ezek is érdekes lehetnek, hogy mik ezek, miért ezek. És ön mit

gondolt a családalapításról? Vagy C. karrierépítéséről? C. szüleinek félelméről?

- Hát semmit. Ahogy szoktam. Illetve hát mókás volt. Mondom, hogy jól esett, hogy volt egy kis ellentét, bár magamban meg tudtam, hogy igazából nincs semmiféle ellentét. Ami aztán ki is derült pár hónap után, és akkortól ugyanúgy ment velük, mint más korábbi barátnőim szüleinek. Amúgy meg nem éreztem ezt az egészet túl fontosnak. Sőt. A nővérem ikrei, Inci meg Finci két és fél évesek voltak kábé. Ami nagyszerű volt. Eleve mert tök aranyosak voltak, meg persze azóta is azok. De most nem ez a fontos, hanem hogy anyámék abba hagyták az unokát akarunk nyomasztásukat, és Incifinciék még elég kicsik voltak, így csomót kellett velük foglalkozni, és nem lett az akkor még, hogy na akkor most ti jöttök. Mármint az öcsém, Z. meg én. Azóta ez már van egy kicsit. Azért nem durván. Mindegy. Gondolom, C. szüleinél is lassan elkezd fordulni a dolog. Biztos kigondolják C. helyett is, hogy mikor jön el a jó időpont, aztán már csak terelgetni kell, meg utalgatni, meg ilyesmit. De ez már a következő csávó játszmája lesz. Vagy már az. Nem tudom, van-e már. Egyszer találkoztam csak C-vel azóta, hogy elköltözött. Haverok meg nem mondanak semmit. Mondjuk nem is érdekel annyira. Csak vicces, mert ugye mindig szokott lenni valaki, aki úgy tesz mintha tiszta részvétekből, de igazából kicsit kárörvendésből megjegyzi, hogy egész jófej az új csávó. De nekem eddig nem. Azt csak nem gondolják, hogy teljesen összetörne a T, figyelj, vele tényleg ne csináljuk ezt. Szóval szerintem nincs még C.-nek új pasija, de majd időben megküzdheti a magáét, ha lesz.

C. karrierje meg, hát az is mókás volt nagyon. Mármint nyilván nem a karrierje. Azzal nem volt, nincs semmi gond. Ja igen, közgázos diplomája van, és hát ilyen menedzserkedős dolgokat csinál. Akkoriban még csak kezdte, de elég ügyes, és főleg nagyon kitartó. Ellentétben egyesekkel. Szóval ő olyan, aki pontosan tudja, mi az a casual Friday. Meg persze a munkatársai is. És a haverjainak a többsége is. Főleg, hogy van átfedés.

Na, de az volt vicces, meg az volt egy ilyen új tapasztalás ezekkel az emberekkel, amit ugye akkor felírhatunk a C. által az életembe hozott dolgok listájára, hogy nem zavart, ha kívül maradok. Mert azt azért jó sokszor sikerül. Kívül maradni. Csak ezt, ha a saját társaságomban érem el, akkor azt nagyon utálok. Ott iszonyú szar érzés, hogy a nem egyetemiek közül a legtöbbeknek nyilván nincs is értelme a mindennapjaimról beszélni, mert úgyis csak lecsukódik a szemük. De ezek között az emberek között tök nyugis volt. Én voltam a tudóska. Akivel nem kell versenyezni, mert úgyis háromszor-négyszer annyit keresünk, csillogóbb a fényes jövőnk és hát amúgy is kicsit kretén. Furi, hogy sikerült lekasztania C.-t, de majd csak kinövi. Mármint C. engem. És hát ki is nőtt. Viszont tényleg bármikor kicsekkolhattam agyban a társalgásukból. Ők azt hitték, iszonyú nagyon gondolkodom valamin, az eszükbe se jutott, hogy este tizenegykor esetleg unom a vállalataikat, a meetingjeiket, meg az összes fasza kis sztereotípiát, amit megbízhatóan hoztak. Amikor meg olyan kedvem volt, akkor érdeklődve figyeltem. Néha okos meglátásaim voltak, meg fanyar humorom. Ezt ők mondták, ilyet hálistennek én nem bírnék.

- Nem beszél róluk túl kedvesen, vagy mint aki szeretett volna velük lenni. Mondta ezt C.-nek? Milyen volt az ő kapcsolata az ön barátaival?

- Igen, ez most nem hangzott túl jól. És nyilván nem lettem senkivel közülük túl jóban, nem is találkozom már velük most, hogy nem vagyok C.-vel, de igazából tényleg nagyon kényelmes volt. Egyértelmű volt, hogy nem tartozom közéjük, de ezt se ők, se én nem bántam. De azt sem, hogy mégis köztük vagyok. Szerintem ők sem. Volt talán valamiféle elismerés felőlük. Az jó volt. Nekem. Bár nyilvánvalóan fogalmam sincs, hogy pontosan minek is szólt ez, minthogy nekik meg fogalmuk sem volt igazából rólam. Kicsit mint amikor egy idegen helyen utazik az ember. Vonaton, buszon vagy hát ez tökmindegy. És akkor rácsodálkozik, hogy ilyen emberek is vannak. De most akkor vége az utazásnak, és meg is szüntek az olyan emberek.

C. két haverommal volt jóban. Illetve nem. Úgy általában jóban volt mindenkivel, talán D.-t leszámítva. De D. hülye. Csak haver már általános óta. Ha nem lenne az, valószínűleg most én se barátkoznék vele. Szóval C. két haverommal volt annyira jóban, hogy el tudom képzelni, hogy néha

most is találkoznak. Persze nem túl sűrűn. Nem tudom, ez nehéz. Nem tudom, hogy mit gondol C. Lehet, hogy egy kicsit el akar felejteni. Vagy ha nem is elfelejteni, de legalább teljesen kint tudni az életéből. És akkor nyilván nem akar találkozni semelyik haverommal. Mondjuk ezt nem hinném. Ahogy azt se, hogy az én barátaim úgymond szolidaritának velem, és inkább nem nagyon találkoznának C.-vel. Azt viszont simán el tudom képzelni, hogy nem mondják nekem, hogy mi van vele. Hogy így óvnak. Pedig hülyeség. Nem is érdekel, mi van vele. Tényleg. Az inkább, hogy mi volt vele. Velünk. Oké: velem. Főleg velem. Hogy mit csináltam abban a kapcsolatban. Főleg annyi ideig. Mert az egy dolog, hogy ő ránézésre meg tudta állapítani a tejesnél, hogy görög vagy szlovák fetája van-e. Persze ha én vettem a szlovákból, akkor mindig kiröhögött, hogy milyen béna vagyok. Már miután kiordibálta magát velem, hogy milyen béna vagyok. Amúgy nem tudom, hogy szlovák-e, csak valahogy úgy képzeltük, és mindig így beszéltünk róla. A szlovák, ami sósabb és nem olyan lágy.

Mindegy. Csak azt akartam ezzel mondani, hogy nyilván nem csak ezért maradtam vele. Persze az se világos, hogy miért mondtam ezt el.

- Ez egy csak pár hónapja vége szakadt kapcsolata. Próbálta szisztematikusan, ahogy ön mondta, lineáris cselekményvezetéssel elmondani, de még annyira él, hogy sok minden eszébe jut közben. És az jó, hogy úgy mondja, ahogy eszébe jut. Érdekes, hogy úgy kérdezte, hogy miért maradt vele eddig, hiszen a végén ha jól értettem, ő szakított önnel. És az is érdekes, hogy inkább rossz dolgokat mesél, de olyanokat, amikben nem kifejezetten C. a rossz, hanem inkább a szülei, barátai, a munkája. Még talán a fetafelismerő képességét is pozitívabban említette, mint azt, hogy nem túl kedvesen emlékeztette mindig önt, hogy ön viszont nem tudja ezt.

- Hát. Igen. Nem tudom. Mármint... Mármint azt tudom, hogy már nem volt vele jó. Hogy már jóval korábban el kellett volna talán határoznom magam. Nem tudom, hogy miért maradtam benne mégis. Tudom, hogy kicsit örültem, hogy most akkor jövök önhöz, és összeteszem magam, és a következő az tök szuper lesz. Sőt, hát ennek nagyon örültem, és örülök most is. És amikor ma jöttem idefele, nagyon azon voltam, hogy na akkor most elkezdjük C.-t, és akkor ezzel a történettel is gyorsan végzünk, de most ezt nagyon nem tudom. Érzem, hogy nem tudom jól mondani. Hogy igen, úgy van, ahogy mondja: nem róla mondom az igazán rosszakat, mert még így nagyon megvan bennem a lojalitás, hogy nem árulom el, nem adom ki. Ez E.-nél is nehéz volt, de az már annyira régi történet, meg annyira megváltoztam én is, ő is azóta, hogy azért valahogy mégis ment. És C.-vel most az is furcsa, hogy azért volt egy ilyen megkönnyebbülés, hogy bár nem én szakítottam, de hát már ideje volt, és akkor végül is az történt, amit akartam, de most meg mégis a rossz dolgok jönnek elő, mintha meg lennék rá sértődve.

- Ez kicsit ellentmondásosnak hangzik: ha az utolsó időkben nem volt jó együtt, akkor természetesnek tűnik, hogy most ne a jó dolgok jussanak az eszébe.

- Lehet, de belülről inkább az az érzésem van, hogy magamat győzködöm ezzel, hogy jó ez így, pedig valami nem stimmel. Nem hiszem, hogy az lenne, hogy vissza akarnám csinálni. Sőt, hát az nincs, az tuti. De... ó, csörög. Illetve hát ez zörög inkább. Lejárt akkor az időm?

- Nyugodtan fejezze még be ezt a gondolatát.

- Szóval azt hiszem nem lett jól befejezve C.-vel. És persze ez is rosszul van mondva így passzívban. Vagy lehet, hogy pont jól, mert csak hagytuk, hogy befejeződjön. Neki talán az az alibije, hogy ő szakított velem, és vigyázott rám, azért nem mondta a sérelmeit. Pedig azok voltak ám! De én! Én miért nem? Talán ezért is nehéz most akár a jó dolgokat is mondani, mert a rosszakat még nem mondtam, és persze nyilván nekem is van egy listám, amivel felhívhatnám, de most már nyilván nem fogom sose, hogy hé C., akkor most hallgasd meg azt a száznegyvenkét pontba szedett kis szösszenetet, hogy miket vétettél ellenem két év és tíz hónap alatt. De ezeket itt, önnek megint,

hát, nem is annyira nehéz, mint inkább béna elmondani. Mert persze mondhatom a lojalitást, és ez igaz is, de talán erősebb az az érzés, hogy miért csak önnek mondom most, miért nem akkor időben C.-nek.

Ennyi. Azt hiszem, ennyi volt még a gondolat.

- Örülök, hogy elmondta. És máskor is, az óra csak egy jelzés, de nem kell azonnal felpattanni és befejezni. Azzal kapcsolatban, amit, amiket ma említett: nagyon fontosnak gondolom, hogy ön érkezett egy tervvel, nem tudom, mennyire pontos tervvel, de mégiscsak tervvel, hogy hogyan fog a C.-vel való kapcsolatáról beszélni. Nem tudta tartani magát ehhez, és ez igazából jó. Nagyon jó. Nem azért, mert baj lett volna, ha elkezdi a történetük elején, és valahány alkalom múlva befejezi azzal, hogy és akkor ez meg ez volt az utolsó mondatuk egymásnak. Hanem, mert fontos az, hogy tudja mondani, ami közben eszébe jut, amit közben érez. Hogy minél előbb tudjon akár saját magára is reagálni. Engem egyébként kicsit meglepett ma azzal, hogy úgy érkezett, hogy E.-t már befejeztük. Sok dolgot tudnék mondani, amiről még nem volt szó vele kapcsolatban. Ezeket nem fogom elmondani, hogy ne befolyásoljam önt, csak azt szeretném jelezni, hogy ha akár itt, akár két alkalom között eszébe jut valami E.-ről, akkor nyugodtan hozhatja. Visszatérhetünk hozzá akár csak egy-két mondat erejéig, vagy hosszabban is.

- Rendben.

-Igen, rendben. Akkor várom hétfőn.

Villamosig

Meg se nézte! A viszonylag jól szituált, harmincas, többségi férfi privilégiumai. A felső középosztály mulat. A békavézó, balos felső középosztály sírva vigadva borul önmagába. Ennél nagyobb biztonságban csak akkor voltam, amikor a kétéves Incit, meg Fincit vittem metróval. T. vissza akart fordulni, hogy szúrósan nézzen az ellenőrökre, de aztán meggondolta magát. Az izomláza miatt. Máskor örült, hogy a nem belvárosi, mozgólépcsőmentes megálló zónájának elején lakott. De most még huszonhat lépcsőfok várt rá a peronig. Az ellenőrök hátának szúrós szemmel nézése értelmetlen erőpazarlásnak tűnt. Jól be is voltam szarva. Nem is értem, Sz. hogy merte rám bízni őket. Mondjuk tök rendes volt tőle. Már a legelső lépések is fájdalmasak voltak. Eszébe jutott gyerekkori álma, amikor a dombon fekvő, hengergőzve leguruló gyerekek között egyszer csak rájött, hogy igazából ő tud repülni. Bár csak a talajhoz közel, biztonságban. Nagyszerűen tudta volna kamatoztatni most ezt a képességét. A lépcső kétharmadánál úgy tett, mintha utánafordulna egy nagyon kifosztott lánynak, hogy így engedélyezzen magának szünetet. A lány fenekéből a közeledő metró hangjára riadt. Nem lógok a metrón, nem bámulok segget, nem fáj a lábam minden egyes lépésnél. Annyira nem, hogy most szaladok és elérem. Fél tízkor már nem olyan tömöttek a kocsik, így T. neki tudott támaszkodni a jobb oldali ajtónak. Próbálta minden súlyát a hátába tolni, amit elgondolása szerint az üvegnek kellett átvennie. Elégedetten nézett körül az utasokon. A szemközti ülés ajtóhoz közel eső részén négy egyetemista lány ült szorosan egymás mellett. Aztán már szellősebben jöttek egyesével idősebb nők, két középkorú úr aktatáskával, mindketten nagy terpeszben közepesen nekiindult sörhassal. Egyikük öltönyben és normál nyakkendőben, másikuk farmerben, német sasos vonalnyakkendővel. Tanuljatok csak! A zh előtti last minute. Nekem is kéne valamit. A lépéseken gondolkozni. A negyediken. Fél éve. A lányok az első megállónál leszálltak. T. meghökkenve vette észre, hogy a táskájuk turista hátizsák, a jegyzeteknek nézett lapok pedig nyilván internetről kinyomtatott bezállókártyák, foglalások voltak. T. is átszállhatott volna itt a villamosra, de egyrészt megtalálta a viszonylag kényelmes testtartást a metrójtó üvegének támaszkodva, másrészt sose itt szokott. Délután jött mindig időig, mert örült a napi útvonala törvényparagrafus-jel alakzatának, amit gondolatban sokszor kirajzolt egy képzeletbeli Budapest-

térképre. *Az első kettő olyan szépen megvan. A harmadikat, meg az utolsót csak végig kéne gondolni, ezt meg valahogy kigyömöszölni. Meg kéne tanulnom munkának tekinteni ezt az egészet, és rendesen dolgozni.* Egy Down-kóros kislány ült a most már német diáklányoknak gondolt volt utasok helyére a mamájával. T.-nek rögtön eszébe jutott az a hús körüli szintén downos fiú, akit az egyetemi megállónál szokott látni, és aki egyszer a szokásos zavarodottságához képest teljesen érthetetlenül agresszíven a nemi szervét ajánlgató mozdulatokat tett mindenki felé, és hozzá kivehetetlen szavakat dünnyögött vagy az ajánlat megerősítéseképpen vagy csak úgy magának. *Rendesen dolgozni és Z.-nek gratulálni. A Jó munkaerő, jó diszkójáró versenyen elért kimagasló eredménye alkalmából. A tököm tarisznyásodik előre a hétvégi ebédőtől.* A megálló, ahol senki nem száll se le, se fel. Legalábbis a szerelvény végi kocsiba, ahol T. utazni szokott. Jobbra fordította a fejét, hogy végignézzen a mellette lévő padon ülő utasokon is. Egy keresztretjvényt fejtő. Egy kindle-ön angol ponyvát olvasó. Egy antikvár könyvbe bújó. Meg a két semmibe néző, meg egy titokban a downos kislányt bámuló. Meg a hatvan körüli hölgy, aki kicsit megütközve nézte T. súlypont-ajtóbaágyazását. T. úgy döntött, nem vesz tudomást a nőről. Aki viszont így továbbra is bármifajta feszélyezettség nélkül csodálkozhatott rá a *furcsa fiatalember* viselkedésére.

A három metróvonal találkozásánál lévő megállóhoz értek. T. máskor érdeklődve figyelte az utasokat, de a megfelelő pozíciót elfoglalva ma boldogan fókuszált egyetlen pontra. A vagonja második ajtajánál fejmagasságban lévő műanyag lengő kapaszkodók egyikére. Arra, amelyik az utasok lökdösése folytán a vagon jobboldalához közel, de nem elég közel került. Emiatt pont nem esett senkinek kézre, így fogódzó utas nélkül maradt. A tömeg elhelyezkedéséből ítélve nem is volt várható, hogy T. ma délelőtti utazásán a maradék három megállónyi út alatt bárki is kezébe kaparintaná. *És Cs. is ott lesz. Hogy bírja őt elviselni Sz.? Persze most már Incifinciókkal nyilván örökre együtt.* A következő megállónál a női géphangra válaszul T. automatikusan mormolta a tér egy káromkodós becenevét, melyet gimnáziumi osztálytársaival használt régen. Továbbra is a kapaszkodó volt az egyetlen dolog a metrókocsiban, amiről hajlandó volt tudomást venni. Bár a háta mögül erős férfidezodorszag provokálta. Próbálta nem elképzelni a tulajdonost. Ahogy a lejárónál leszegte, most előre és kicsit fölfelé rögzítette a szerencséjére az erőlködéstől egyre jobban elhomályosuló tekintetét. Azért érezte a köré érkező új utasokat. Kettő fülhallgatójából kiszűrődött a zene. T. meglepetten tapasztalta, hogy mindkét számot ismeri, sőt, az egyiket fel is ismeri. *Grunge. Pedig ezek már nem is az én korosztályom. Cs. persze csak komolyzenét.* Egy kéz kapott a kapaszkodó után. Egy rövid pillanatra feltűnt T. látómezőjében, aztán tovább is suhant. A metró fékezése T.-t is izmai megfeszítésére készítette. A kéz elvétette a kapaszkodót. T. nagy nehezen állva maradt, de a fájdalom nagyon erős volt. Úgy döntött, stratégiát vált. Ha a lábizmai fájnak, akkor a karját fogja használni. Kis habozás után a fém keresztrudat választotta. Próbált úgy oldalazni, hogy az azóta is himbálózó, de továbbra is gazdátlan kapaszkodóra megmaradjon a rálátása, de az ajtó felé vezető nagyjából egy méter nyolcvan centis utat is szemmel tarthassa. Már csak másfél megálló volt hátra. T. szerette jó előre tudni, hogy kell-e hümmögve elnézést kérnie majd, hogy leszállhasson, vagy van-e esetleg egy szabad folyosó, amin kisurranhat. A folyosó lehetett volna görbe is. Egyelőre minden remekül működött. A két zenét hallgató között ellépve csak egy csokolózó párt kell majd, vélhetően balra, kikerülnie. *Miért álltunk meg? Utálok, ha megállunk. Pszichonéni kérem, a sógorpara vagy a klausztofóbia a szarabb? Ne tessék kérdéssel felelni!* Amíg arra várt, hogy a metró újra elinduljon, T. a bal lábát próbálgatta. Könnyedén igyekezett mozgatni a lábfejét. Ahogy a sarkán billegtetette jobbra-balra, a combja ellazult. Hirtelen pipába rántotta, majd leengedte a földre a lábát. Megint. És még egyszer. És újra. A táncba beledöccent a metró és lassan bearaszolt a következő állomásra. *Ha a jobbra is sarkazok, az lépéshiba.* Az új felszállók nehezen tudtak elrendeződni. A csokolózó pár körül kialakult torlódás T. leszállási stratégiáját is átalakította. Az ajtók záródása után azonnal nekifogott. Oldalra sasszézott és bal kezével elengedte a fémrudat. Homályosan tartott tekintettel rámosolygott egy valószínűleg középkorú hölgyre és a futással ledolgozni kívánt hasát behúзва megpróbált érintkezés nélkül átarszolni közte és egy szintén a helyét kereső idős bácsi között. Határozottan és gyorsan jobbra kellett fordulnia. Egyrészt, hogy jelezze, nem pályázik arra a háromnegyed ülésnyi szabad helyre, ahova a bácsi pillantgatott, másrészt, hogy egyértelmű legyen az ajtótól őt elválasztó maradék két

embernek is, hogy le szeretne szállni. Örömmel nyugtázta, hogy legalább az egyikőjük észrevette a szándékát, így amikor a szerelvény beért a megállóba, egyedül egy rágózó lány akadályozta meg abban, hogy minden nehézség nélkül léphessen a peronra.

- B'csánhh.

A lány buborékokat fújva és szétrágva nem szerzett tudomást T. elfúló kéréséről. Az a zene, amit ő hallgatott, egyáltalán nem volt ismerős T.-nek. A probléma mindenesetre megoldódott. A lány kis töprengés után kilépett a metrókocsiból, és nem tudott olyan lassan menni, hogy a bicegő T.-t ne hagyja maga mögött azonnal. Bár a mozgólépcső az állomás hátsó részén, s így T.-hez viszonylag közel volt, mire a kijáráshoz ért, már közepesen hosszú sor torlódott fel. Mókásnak találta, hogy a sorban toporgás másodperceire mégis a többiek igazodnak az ő tempójához.

A jobb oldalra állt és a mindent elborító fémes szín helyett megpróbált a gumikapaszkodó feketéjével betelni.

Akkor induljunk el!

- Sziasztok, elkezdenénk. Cs. húsz perce küldött egy sms-t, hogy dugóban van, pár percet késni fog. De jön, úgyhogy teljes lesz a létszám. Ha majd csenget, akkor most te ülsz az ajtóhoz a legközelebb, R., légy szíves nyisd majd ki neki a kaput. Csak ő nincs itt, őt viszont nem váránk meg, hanem akkor kérdeznénk, hogy mi ment tovább a múltkoriakból, van-e valami, ami jobban foglalkoztatott titeket a legutóbbi alkalom óta, ki mivel érkezett, ki miben van mostanában, mi történt veletek az elmúlt két hétben. Szóval, hogy vagytok?

Na ki kezdi? Tegyük meg tétjeinket. Csend. T. kis terpeszben ül a földön, hátradőlve, a kezeire támaszkodva. Sokkal kényelmesebb lesz, ha majd hátra is könyököl, de az első perceket kötelességének érzi felülve tölteni. Körbenéz a többiekben, figyel, ki fáradt, ki van feldobva, ki mennyire feszült, kik közé fér majd be Cs. Van, aki mindig megpróbál ugyanoda ülni a körben, T. csak arra ügyel, hogy rálásson a faliórára. A villamoson és az utána való rövid gyaloglás alatt még átgondolta, hogy mit szeretne majd megosztani a többiekkel. Most úgy érzi magát, mint felelés előtt az iskolában: a legfontosabbakat pontokba szedve ismételteti.

- Akkor én elkezdem. *M. papírforma győzelmet aratott.* A hétvégén a nagyszüleimnél voltam. Nem anyu szüleinél, akikről mindig mesélek, hanem apuénál. D-ben laknak, kocsival egy óra lenne, de busszal persze több, és most csak én mentem. Főleg lelkiismeret-furdalásból, mert ritkán látnak, és alig gyakrabban hívom őket telefonon. Apu sose szól, csak az öröméből látom, ha megyek, vagy mondom, hogy megyek, hogy szeretné, ha többet törődne velük. Csak anyu családja annyival nagyobb, és annyival erősebben jelen van. Meg hát apu szülei falusi emberek, nagyon szeretem őket, de nehéz nekik magamról mesélni. Gimnáziumig még úgy ahogy rendben volt, de amióta egyetemista vagyok, hát. Az egyetlen dolog, amitől kicsit féltem, hogy mama megint megemlíti, hogy majd lehetnének tanítónő náluk a faluban. Ezt eddig kétszer mondta, először kinevettem, illetve nem is, csak azt hiszem zavarba jöttem, és azért. Apu úgy nézett rám, hogy azonnal hagyjam abba, ahogy máskor soha. Úgy csak anyu nővérére szokott. Talán kicsit a bátyjára is, de most nem kezdek bele anyu családjába, mert kivételesen ott nem történt semmi. Szóval ettől az egytől tartottam, mindenesetre vittem magammal tanulnivalót, hogy szükség esetén el tudjak vonulni. Bár ez utólag nem tűnik túl logikusnak, mert ez alapból behozza az egyetememet. De lehet, hogy ez csak anyu családja féle gondolkodás. Biztos hülyén hangzik, hogy állandóan rajtuk lovagolok, de tényleg akkora a különbség. Most voltam először D.-ben, amióta járok ide a csoportba, és nagyon érdekes volt magamra nézni. Talán a különbségek miatt, mert régen is, most is nagyon kívülállónak érzem a faluban magam, de most otthonos volt ez az érzés. Vasárnap délelőtt ültem kint a kertben, olvastam

a Nyugat szemináriumra a kötelezőket, kicsit nézegettem az embereket, akik mentek el előttem. Mamáék mellett van kettővel egy kisbolt, szemben meg a dohánybolt, úgyhogy volt forgalom. Meg volt három nagyjából velem egykorú fiú, akik ott bandáztak a bolt előtt. És egyszer csak felnevettem. Akkor nem is gondoltam rá, de most nagyon kijön a kontraszt a másik nevetéssel, amiért apu olyan mérges lett. Merthogy most nem zavaromban nevettem, hanem vidámságból boldogságból. Igazán nem is tudom megmagyarázni, mitől volt jókedvem.

- És volt ennek valami köze a csoporthoz? Mert azt mondtad, hogy más volt most magadra nézni, és ezt a csoporthoz kötötted. Mi volt más és hogyan változtat, hogy jársz ide?

- Nem tudom, hogyan, csak olyan könnyű volt mozogni. Illetve nem is mozogni, hanem akár csak megmozdulni. Ott volt a három fiú. Máskor biztos addig olvasok, amíg el nem mennek ebédelni. Vagy csak el, mert bezár a bolt korán. Ja igen, szóval a fiúk persze egy csomót néztek felém, de nem szóltak hozzám, meg nem is rólam beszéltek vagy olyan dolgokról, amikről direkt azt akarták volna, hogy halljam, de azért sokszor jó hangsúlyosan odanézték, és máskor ez elég lett volna ahhoz, hogy rosszul érezzem magam. Persze csak ott, Pesten ezt eléggé élvezem. Vagy amikor nem, akkor is tudok vele mit kezdeni. Most viszont itt olyan kényelmes és érthető volt, hogy nagyon más vagyok, és ez így jó, szerintem nekik is. És akkor nevettem, de egyáltalán nem volt bántó, bár nem nagyon értették talán, de mosolyogtak, én meg azzal a lendülettel felálltam és bementem. Kicsit még riszáltam is, aztán meg ugrándoztam. Bent meg segítettem mamának a sütésben, amit egyáltalán nem tudok, és máskor zavarni szokott. És most az jutott eszembe, hogy milyen jól viseltem a testem, mert abban, hogy nem tudok sütni, abban sem az zavar, hogy nem tudok, hanem hogy ügyetlenül szagatok, repül a tézta szanaszéjjel, vagy amíg én egy krumplit pucolok meg, addig mama ötöt. De most nem voltak ezek az érzések, és azt gondoltam, hogy itt lettem ebben magabiztosabb, de lehet, hogy csak szeretném és belemagyarázom. Amúgy történni nem történt semmi, nem is tudom, miért mondtam el ezt ennyire részletesen.

Viszont amin gondolkoztam sokat a múltkori alkalomról, azt még el szeretném mondani. *Az is van? Akkor húzz bele.* Örülök, hogy megérkeztél közben, Cs., mert a veled való múltkori mozgáson töprengtem. Valahogy múltkor a második verbakörben egyikőnk sem beszélt róla. Azt hiszem, kicsit meg is sértődtem. Bár én sem mondtam semmit, de te beszéltél előbb, és nagyon szerettem volna, ha egyeztetjük a történeteinket. Nekem fontos volt az a mozgás. A többi fiúkkal, ha páros vagy akár hármas feladatnál is összekerülünk, akkor mindig érzek valamilyen férfi-női szálát. Ez nem volt sosem nagyon fontos, de az, hogy ha ritkán veled mozogtam, akkor ez teljesen hiányzott, az zavart. Talán, mert te vagy a legidősebb a fiúk közül. Igen, talán ezért. És most múltkor úgy éreztem, hogy ez változott. Hogy nemcsak a kedves, figyelmes Cs. volt itt, hanem határozottan ideraktál, odatettél, irányítottál. És így, elmondva ez éppen jelenthetné azt is, hogy nagyon gyerekként kezeltél, de akkor úgy éreztem, hogy végre. Végre nőként kezelsz. Aztán az elmúlt két hétben azt próbáltam megfejtetni, hogy miért ennyire fontos, hogy tenálad, tenálad is érezzem ezt, de nem tudtam rájönni. Viszont szeretném tudni, hogy te hogy élted ezt meg.

- Szervusztok. Bocsánat a késésért. Általában itt vagyok negyed órával kezdés előtt, de most a munkahelyemen közbejött valami. Azt hittem bele fog férni, de a dugó miatt nem. *Cs., Cs. Ugyanaz a neved, ugyanolyan vagy.* Amit kérdeztél, meg mondtál M.: egyrészt kicsit meglepődtem, amikor úgy hangsúlyoztad, hogy én vagyok a legidősebb fiú, mert T. és R. csak két-három évvel lehetnek fiatalabbak nálam, és én saját korosztályomként gondolok rájuk. Az igaz, hogy nekem van egyedül gyerekem. A fiúk közül. Tehát a múltkori mozgásunk. *Tehát!, tehát!* Az az igazság, hogy múltkor is, most is nagyon magammal voltam és vagyok elfoglalva. Ezt úgy általánosságban, úgy emlékszem, mondtam akkor is. Valószínűleg ezért nem éreztél kedvesnek és figyelmesnek, és ezért rakosgattalak határozottabban jobbra vagy balra. Most én nagyon nem éreztem semmi olyat, amiben benne lett volna egy férfi-női dolog, de nem is erre voltam kihegyezve. A múlt alkalom másik hosszabb gyakorlatában a két É-vel dolgoztunk, egyikőjükben sem volt akkor különösebben hangsúlyos a nő. Vagy lehet, inkább bennem volt teljesen hangsúlytalan a férfi. Történetet kérdeztél,

de nem volt történetem. Küzdés volt, de nem veled vagy másokkal, hanem magammal, az érzéseimmel. És legfőképpen az akaratommal. Nem a vágyaimmal, hanem az akaratommal. Ez így megfelelő válasz volt? *Nyilván pont ezt szeretne volna hallani. Gratulálok!*

M.-en látszik, hogy inkább magában dolgozza fel, amit Cs. mondott. A férfi csoportvezető próbál valamilyen reakciót kicsikarni belőle, de M. jelzi, hogy ő a maga részéről befejezte a bevezető kört, menjenek tovább.

- Akkor én gyorsan folytatnám. Az előbb említettem, hogy mostanában megpróbálok magamra koncentrálni, gyorsan elmondom, hogy miért, hogy mi van velem. Azt tudjátok, hogy középvezető vagyok egy nagyobb cégnél. Az utóbbi pár hétben kicsit nehezemre esett jól érezni magam odabent. Sosem volt problémám döntéseket hozni, akkor sem, ha ezzel valakivel szembementem vagy akár megbántottam valakit. De eddig mindig szakmai döntéseket kellett hoznom, és azok mindig egyértelműnek tűntek. Miután már meghoztam a döntést, azután meg pláne. *Löpláne*. Most meg néhány beosztottam között van valami, és sajnos nem az, hogy az egyik így szeretné megoldani a feladatot, a másik meg úgy, és akkor én megmondhatnám, hogy hogy legyen. Hanem valami személyes ellentétek lehetnek, de nem világos az egész. Csak persze ettől nem haladunk megfelelő ütemben. És most már felülről is nyomnak, hogy legyen már valami. Én pedig az egészet túl magamra vettem. A döntést amúgy ma meghoztam, azért késtem, mert közölni kellett, de nem érzem magam jobban ettől. Valahogy szeretnék befele koncentrálni, hogy függetleníteni tudjam magam ettől az egésztől. A feleségem is szólt otthon, hogy az utóbbi időben máshogy vagyok és ez kevésbé előnyös. A kisfiam azért remélhetőleg nem észlel ebből semmit. Mindenesetre én most ezzel jöttem. Ennyi. Köszönöm. *Na jó, no comment. Még gondolatban sem. Középvezető.*

- Ehhez én tudok valamennyire kapcsolódni. Nem a munkahelyi nehézségekhez, hanem a hangulatodhoz. Ahhoz, hogy elvileg túl vagy rajta, de mégsem érzed úgy, hogy megoldódott a problémád. Meg a kisfiadat mondtad. Az én lányom nagyobb, már ötödikes, egy ideje kamaszodik, de... Jaj, olyan nehéz! Annyira szeretek idejönni. Kéthetente van egy délutánom, amikor törődhetek magammal, de most olyan rossz. Felhívott három körül már otthonról. Nem sírt, de nagyon rossz kedve volt. Van a legjobb barátnője és összevesztek. Illetve nem is összevesztek, hanem az kicsit elárulta. Nem tudta jól elmesélni a sztorit, de az osztályfőnök valamiért leszidta a lányomat, és a barátnő nem állt ki mellette, pedig igazából ő is benne volt, sőt, igazából ő volt. Úgyhogy most nagy a sértődés. És a lányom olyan nehezen barátkozik, ez a kislány az egyetlen rendes barátja. Persze annak van sok. Aranyos kislány, vagy hát, tudom, nem illik ilyet mondani, de az egy kis picusa. És az én lányom meg olyan szomorú volt a telefonban, úgy összeszorult a szívem. Sokáig beszélünk. Ültem egy padon a téren, ahol mindig szoktam délután, mielőtt jövök. Aztán mindig át kellett ülni, mert jött mindig egy kamaszcsoport, kicsit nagyobbak, és nem hallottam tőlük semmit. Máskor szeretem, amikor ilyen tizenhárom-tizennégy éves gyerekeket tudok bambulni. Meg akár még idősebbeket is. De most persze ideges voltam, meg mérges rájuk. Próbálok a meghasadó szívű lányommal beszélni, ezek meg ott ordibálnak, meg egyáltalán. Boldogok. Jó, tudom, meg akkor is tudtam, hogy nem lehetek rájuk dühös. Meg mindegy is. Mert azt hiszem végül is sikerült nemcsak megnyugtatni, hanem kicsit fel is vidítani. És meg van beszélve, hogy ilyenkor az apja korán hazaér, most direkt felhívtam őt is, hogy figyeljen oda, ne olyan legyen, mint szokott. De félek, meg lelkiismeret-furdalásom van, hogy otthon kéne lennem. Figyelek is rátok, meg nem is. Tudom, hogy mit mondott M., és miről beszélt Cs., de valahogy az egész mégis távoli. Illetve csak azt hallottam meg igazán, amit a lányomra tudtam vonatkoztatni. Amióta elkezdtek, az agyamban hátul, vagy nem is annyira hátul azon gondolkodom, hogy mit csináljak majd szünetben. A lányomat hívjam vagy a páromat. Vagy egyiket se. Szinte biztos, hogy minden rendben van. A lányom néhány hibával megcsinálta a matek háziját, aztán elkezdett olvasni vagy a neten nézni az épp kedvenc sulis sorozatát. A férjem, aki valószínűleg jól be volt szarva a telefonunk után, hazaért, nem látott semmi különöset, de azért biztos, ami biztos, csinált egy brutális adag kolbászos rántottát. Mást nem tud, de nem is kell, mert ez a lányom kedvence.

Csak mi van, ha mégsem? Ha a lányom a lecke után csak ücsörög az ágyán. És nagyon szomorú. Igen, a leckét biztosan megcsinálta. Az én lányom.

Elnézést, nem akartam lenyomasztani senkit, de végül is az volt a kérdés, hogy ki miben van, és én most ebben. Azt hiszem, a szünetben felhívom a férjemet, ő elmondja, hogy minden rendben, én meg megpróbálom elhinni. A mozgásba valószínűleg nehezebben fogom beleereszteni magam a szokásosnál, de azért menni fog.

Most azt hiszem, ennyi. Nem nagyon tudok visszaemlékezni a múltkori alkalomra, meg az elmúlt két hétre. Most inkább arra vágyom, hogy az elmúlt két-három órát is el tudjam engedni. Csak előtte még meg kell győzőnöm magam, hogy tényleg elengedhetem.

Jól van, akkor én befejeztem. Köszönöm.

T. tágra nyílt szemekkel mered maga elé. Szó sem lehet alkarra lekönyöklésről. Kar-, fenék- és lábizmai megfeszülnek, és csak akkor kezdenek el valamelyest elernyedni, amikor rájön, hogy semmi értelme a megfeszülésnek. Ahogy talán a témáinak se, amikből pedig olyan jól felkészült. A gyerekes lobby maradék három tagja beszélnek egymás után. H. friss, egyszeri és némileg letaglózó történetéhez képest O. és a két É. inkább mindennapi, T. számára kicsit unalmas és felnagyított nehézségekről beszél.

- Iskolák, ahol valami úgy általában nincs rendben.
- Férjek, akiknek könnyű, és amikor nem, akkor meg miért nem.
- Anyák, anyósok, meg más rokonok, akik anyák, anyósok meg más rokonok.
- Gyerekek, akik legelső sorban állandó örömforrások.
- Ugyanezek a gyerekek, akik félteneivalók, és mit csinálunk velük.
- A gyerekeink, akik apává és/vagy anyává tesznek minket. *Lóvá és nagyapává.*

T. kicsit megkönnyebbülve hallgatja a beszámolókat. Picit irigykedik, picit lesajnál, picit együtt érez. Aztán érdeklődése lankad, és azon gondolkodik, hogy a még meg nem szólaló csoporttagok között a nemek aránya az eredeti egyharmad-kétharmadról fele-felére változott. *Jellemző.* T.-nek lassan el kell döntenie, hogy mikor szeretne megszólalni. Hatan vannak még hátra, és a gyerektéma kifújásával némi udvarias csend után bármi másba bele lehet kezdeni. És lehet várni, hogy hátha valaki hasonló dologról fog beszélni, amire aztán rá lehet csatlakozni. Saját programjait közül már csak egy maradt. Próbálja, de nem tudja felidézni, hogy mi alapján rostálta ki a többi. Emlékszik a jaj-hát-azt-így-nem-lehet és az oké-akkor-ezt-hagyjuk felkiáltásokra, de hogy miből szűrte ezt le, miközben a többieket hallgatta, az rejtély saját maga számára. A falióra pillantva látja, hogy harmincöt perce megy a verbakör. Ha ebben a tempóban folytatják, akkor még szünetestül sem lesz három órájuk a táncra. *Hajrá későbbre maradók, hajrá magyarok!* T. azon kapja magát, hogy rázza a lábát, amit amúgy nagyon utál magában. A többiek kuncogására felemeli a fejét, és lassan elérnek hozzá R. szavai.

- ... de tényleg! Tudom, hogy nevetséges ilyen panaszkodni. Nem is tudom, melyikőnk a nevetségesebb: ő, aki azon pattog, hogy mért nem vagyok rendes férfi, aki nem gondolkodik, nem rinyál, nem önreflektál folyton, nem hibáztatja magát, hanem csak vakarja a tökeit és teszi, ami jólesik. Vagy én, akinek ezt sikerül idehozni. *Én azért tudnék dönteni.* Kicsit más kategória, mint mondjuk, ami H.-val volt ma. Csak nekem ez egy visszatérő rossz élményem. Szőke, kék szemű, száznyolcvanhét centis vagyok hosszúkás arccal és vonzó járomcsonttal. Néha kicsit elnyúlva felejttem a számot, amiről a lányok nem tudják, hogy az orrsövényferdülésem miatt nem kapok jól levegőt. Még nem volt olyan barátnőm, aki tudta volna két héttel utána, hogy miről beszélgettünk aznap este, amikor összejöttünk. És aztán nem sokra rá mindenkitől megkapom, hogy „egyszerűbbnek gondoltalak”. Csak egy lány mondta ki, de tipikusan ez van mindig. Bonyolult, szenvedélyes, de szenvedős kapcsolat, meg egy nehéz szakítás és akkor azután jövök én. Egy fiú, aki csupa kellemes fizikai érzést kelt. Körbe is lehet mutogatni, semmi bonyolult, semmi extra. A kellemes fizikai érzéseknek persze megvoltak az előnyei is, most miért is tagadnám? Nem tagadom, szexuális, meg egyéb élmények. *Főleg egyéb, mi? Meghitt készülés arcberendezés vizsgára, gondolom.* Csak a barátnőmmel már együtt vagyunk két éve, és azt gondoltam, hogy... Igazából nem

is gondoltam semmit, mert az volt a jó, hogy semmi ilyesmi nem jött elő. Azt azért nem mertem megkérdezni tőle, hogy emlékszik-e, miről dumáltam neki fél éjszakán keresztül, mielőtt összejöttünk. Egyébként a nyolcvanas évek elejének brit popzenéjéről, meg filmekről. Viszont most eléggé kiborított, amikor azzal jött, hogy ne foglalkozzak már annyit magammal. Van egy olyan érzésem, hogy a csoporttal nem tud mit kezdeni. De én meg ezzel nem tudok mit kezdeni. Úgy érzem, hogy nem zárom ki ebből, mert szoktam mesélni az itteni élményeimről, érzéseimről. Nem is nagyon tudnék nem mesélni, mert amikor innen hazamegyek, akkor sokszor eléggé ki vagyok ütve. Viszont nem gondolom, hogy túl leterhelném őt ezzel. Nem érzem, hogy túl sokat beszélnek a csoportról. És ezt nem is mondta, csak én hiszem, hogy ez van az egész mögött.

- És mit válaszoltál neki? Akkor, amikor a barátnőd ezeket mondta. Mert elmesélted, hogy ő mit mondott, a korábbi barátnőd mit mondtak, te mit gondoltál, de azt nem, hogy mit válaszoltál.

- Mmm, hát, nagyjából semmit. Teljesen ledöbbsentem, és csak kérdezgettem, hogy ezt most komolyan gondolja-e. Az egész teljesen idétlen volt. Bár éreztem már korábban, hogy nem tudja hova tenni, hogy ide járok, de mégis meglepett, amikor ilyet mondott. Egyszerűbb lett volna talán, ha meg is nevezi a csoportot, nem csak rólam beszél. Végülis a lényeg, hogy csak hápogtam, meg besértődtem, és arra az éjszakára kimentem aludni a kanapéra. Másnap reggel aztán érezte, hogy túllőtt, és nagyon kedves volt. De nem beszéltünk azóta erről. Ami nem jó, de megmaradt valahogy a levegőben, úgyhogy még kerülgetjük egy kicsit, de előbb-utóbb visszatérünk rá. Ennek meg örülök. Nagy megbeszélés lesz, de szerintem jól jövünk majd ki belőle mindketten. És együtt. Úgy egybeszedve azt hiszem, összességében jól vagyok, csak sokszor elbizonytalanodom, amikor eszembe jut. De általában minden rendben. Most, hogy ezt így összeraktam, kifejezetten jól érzem magam. Az elmúlt egy-két napban már nagyon vártam, hogy csütörtök legyen, és jöjjön a mozgás. Úgyhogy most ennyi. Köszönöm.

Mindenki mosolyog. Bár nem teljesen világos senki számára, hogy miért vidám az, amit R. mondott, de örülnek, hogy most jól érzi magát. Néhány másodperc alatt a mosolyok bárgyú vigyorokká válnak. Kezdenek fáradni. *Mondani kell*. Mocorgás, helyezkedés. Van, aki fekszik, van, aki oldalra dől, van, aki előregörnyed.

- Ki tudja folytatni? Még öten nem beszéltek.

- Akkor én megpróbálom. Nem folytatni, mert nem igazán tudok R.-hez kapcsolódni. Csak úgy mondom a magamét. Vagy annak néhány részletét. Sok minden volt az elmúlt két hétben, akartam is egy csomó mindenről beszélni, de aztán azt hiszem, mégsem fogok. *Eddig jól tolom. Szaszpensz megvolt, most akkor már lehetne*. Amiről viszont igen: szóval, hogy a szavakon gondolkoztam. Hogy lettek a csoportnak szavai. Nekünk. Mármost nem gyártottunk újakat. Bár az talán még viccesebb volna. De talán kissé modoros. Viszont vannak olyan szavaink, szókapcsolataink, amiket csak mi használunk úgy, olyan értelemben, ahogy. Van a feloldó diszkó, amikor a hosszú páros vagy egyéni gyakorlat végén A. könnyedebb zenét tesz be, amitől egy igazi diszkóban hülyét kapnának, de nekünk a normálokhoz képest az tényleg diszkó, és mindig visszahoz a feladatból. Persze mondjuk fölösleges magyaráznom, mert pont az benne a jó, hogy még csak kétszer volt ilyen, de már megtaláltuk magunknak, és mindenki érti, meg használja. *HI-HE-TET-LEN*. És van a nyájasodás. Bár az nekem furcsa, és én nem annyira mondom, mert valahogy túl nagy kategória. Hogy csak valahogy összeverődünk, és együtt, lassan mozgunk. Tipikusan inkább a földön. De abban annyiféle érzés lehet, hogy az nekem nem egy fogalom. Mert a feloldó diszkó az mindig a feszültségből, a koncentrált belefeledkezésből visz ki. Szóval ez nekem nem működik, de azért örülök, hogy sokaknak igen. Mert a szavak fontosak, *nem mondog?*, nem véletlen, hogy A. és Á. abban azért próbált minket terelni, hogy a csoportot, vagyis hát az ittlevést, azt védett világnak hívjuk, és ne szürreáliának, képzelgős helynek, meg É. mit is mondott múltkor? Ja, igen. Mesevilág. Szóval az elég fontosnak tűnt, hogy hogy gondolunk magunkra ahhoz, hogy irányítsatok.

- És ez nem tetszett?

- Ja, nem. Semmi gond. Azt hiszem, értem, hogy azt szeretnétek, hogy egy biztonságos, de azért saját magunk szempontjából valóságos, létező helynek tekintsük a termet, meg ami itt történik. *A francia irodalmat inkább tartsd meg magadnak.* És amúgy én abszolút. Igazából valahogy ezt is akartam mondani ezekkel a szavakkal. Hogy otthonosak. Otthonossá tettük ezt a dolgot. Nekem legalábbis. És ez jó, ennek örülök, könnyű idejönni.

- De mégis azt mondtad, hogy sok mindenben gondolkoztál, amik közül egy kivételével semmit nem akarsz végül megosztani velünk.

- Igen, de az más. Nyilván szelektálni kell, mert tizenketten vagyunk, nem juthat idő mindenre. Most meg látom is, hogy már háromnegyed órája kezdtek, és még négyen vannak. De azért nem csak emiatt. Hanem valahogy máshogy alakult, másfajta dolgokról beszéltek a többiek. Nem éreztem úgy, hogy, hát ez hülyén hangzik, de hogy nem lenne illő azokat a dolgokat mondani.

- A szavak fontosságáról sem beszélt senki más. Mindenki a saját hétköznapijait mesélte.

- Igen, de az olyan hétköznapi dolgaim most nem jöttek valahogy már kézre. Vagy szájra. És ez a dolog a szavakkal meg nekem elég hétköznapi abban az értelemben, hogy nagyon sokat gondolkoztam ezen. És azt hiszem, jól kigondoltam, és jó volt elmondani. És a végére értem, és kész, és tényleg jó. Még ha csak egy téma is a néhányból, amit akartam délután.

- Rendben. Ki folytatja?

- Én tudok T. érzéseihez kapcsolódni. *A néni megért! Éljen a néni!* A szavaihoz, amikről beszélt, és amikkel beszélt, azokhoz nem annyira, de úgy éreztem, azt mondtad el, hogy jól érzed itt magad. És én is egyre inkább. Ma jöttem először nagyon nagy boldogsággal és várárással. Eddig mindig volt legalább egy kicsi félelem is bennem. És sokszor kinevettem magam, hogy mit keresek én itt. A sok fiatal között ennyi idősen. És ma reggel, mosakodás közben amikor ez megint eszembe jutott, akkor azt tudtam mondani magamnak, hogy azért jövök, mert itt a helyem. Nem csak olyan értelemben, hogy remélem, hogy kapok innen segítséget, hanem úgy is, hogy idetartozom. Még sokszor merül fel bennem a kérdés, de most már mindig nyugodtan azt tudom válaszolni, hogy tagja vagyok a csoportnak. Kellek ide magamnak és talán nektek is.

Nem volt ez mindig így. Nagyon nehéz volt azzal bármit is kezdeni, hogy mindenki legalább húsz évvel fiatalabb nálam, de M. és G. inkább negyvennel. Ők már nem is a gyerekeim, hanem az unokáim lehetnének. Az volt a fejemben, hogy biztosan arra gondoltok, hogy minek jön ez ide. Most akarja helyrebillenteni magát? Nehéz volt az is, hogy minden gyors volt. Sokszor ahogy beszéltek, az is, és néha a mozgás is. Mindig nagyon elfáradok a három óra végére. Látom, hogy a páros gyakorlatoknál figyeltek rám, ami jól esik és nagyon köszönöm, de még így is. A záró verbakörben néha alig tudok figyelni a fáradtságtól. Az első alkalommal, amikor a szabályokról, keretekről beszélgettünk, akkor A. és Á. mondtátok, hogy ha valaki úgy érzi, hogy egy gyakorlatot nem tud, nem szeretne csinálni, akkor az nyugodtan üljön le oldalt. Annyi volt a kérések, hogy ne menjen ki senki a teremből. Volt már olyan alkalom, hogy szerettem volna leülni, de sose mertem. Félttem, hogy az annak a beismerése, hogy túl öreg vagyok ide. Pedig azt hiszem, sosem a mozgástól fáradtam el annyira, hogy inkább kiültem volna. Kétszer volt ilyen, először, amikor elsőnek csináltuk a mozgásos részt szünet nélkül. Onnan tudom, hogy igazán nem fáradtam el, hogy hazafele nagyon könnyedén mentem. Az volt a baj, hogy már napokkal előre izgultam, hogy mi lesz, hogy fogom-e bírni, és ez vett ki belőlem túl sokat. Két alkalommal ezelőtt pedig a T.-vel közös út volt nagyon nehéz. Azt mondtam is akkor, hogy a fiamat képzeltem T. helyére, úgy

éreztem, hogy az ő szemrehányásai jönnek felém a mozgásából, ahogy próbáltunk együtt haladni. Még most sem tudom azt táncnak nevezni, pedig emlékszem, hogy mit mondtatok, hogy kívülről hogy látszott. Akkor négy hete azután az út után még volt egy rövidebb hármás feladat, és a búcsúzás sem egymás megnézése volt, hanem egy az érzéseinket leginkább kifejező mozdulatot kellett a kör közepén csinálni. Akkor én már nagyon szívesen ültem volna. De ez is inkább a lelki megviseltségem miatt volt, és nem a fizikai fáradtságom miatt.

Jaj, de egy nagyon jó dolgot mindenképpen el szerettem volna még mondani. Hétvégén a lányomnál összegyűlt az egész család. Jöttek a fiamék is, ott volt mind a három unokám. Gyönyörű idő volt, a kertben játszottam velük sokat. Bújócskát főleg, meg labdázunk. És úgy éreztem, úgy hallottam, hogy jobban, szebben nevetnek, mint szoktak. Pedig mindig gyönyörűen kacagnak, de most még inkább. És azt éreztem, hogy ez miattam van, hogy még felszabadultabban tudtam most játszani velük. Aztán este otthon kicsit szomorkodtam, hogy a gyerekeimmel, a vejemmel, meg a menyemmel viszont alig voltam. Talán kicsit tartottam tőle, hogy a velük való együttlétemre még nem hat a csoport varázsa. De majd fog, ebben biztos vagyok. És most már elég erősnek érzem magam itt bármihez, nem kell óvatosnak, kíméletesnek lennetek velem.

Köszönöm.

- Jó, hogy megérkeztél. Ahogy így körbenézek, mindenki örül neked. Viszont azt nem csak neked mondjuk, hogy ha bármilyen problémátok van a gyakorlatokkal, akár egy-egy konkrétal, akár az együttes hosszukkal, bármivel, akkor azt minél hamarabb próbáljátok mondani. Nagyon fontos nekünk is a visszajelzés A-val, hogy az egyes alkalmakat tudjuk tervezni. Valóban, ahogy te is, és T. is érzitek, kezd összeszokni a csoport, lassan kialakul a ritmus, egyfajta rutin, de mindenképp fontos, hogy jelezzétek, ha valami gondot okoz. Rendben?

*Rendben. De akkor most folytassuk, mert sose mozgunk már. Viszont a néni legalább lehet mosolyogni. A két harminc előtti lány következik. Ha tehetnék, egymás szavába vágva mesélnék az elmúlt két hét történéseit. T. nem igazán hiszi, hogy betartják a kinti életre vonatkozó találkozási tilalmat. Eszébe jut, hogy az utolsó három alkalom mindegyikén O. és I. együtt dolgoztak egy-egy hosszabb páros feladatnál, és korábban is gyakran megtalálták egymást. O. most a pasikról panaszkodik, direkt rájátszva affektál. Feltesz egy költői kérdést, de I. válaszol – O. nagy bólogatásai közepette. Akkor jöjjenek az összes jobbikosok lesbikus pornót nézni. Végül kibogozódnak egymásból, és külön-külön mindkét lány beszámol a dolgairól, de T. már nem figyel rájuk. Eleinte azon gondolkodik, hogy mi idegesíti valójában ebben a két csajban. Bár biztos benne, hogy jogos lenne haragudnia rájuk a szövegük, a viselkedésük miatt, de tudja, hogy nem ez a megfejtés. Nagyon könnyen képes egyszerűen nem foglalkozni másokkal, figyelmen kívül hagyni amúgy zavaró embereket. Az jut eszébe, hogy magát látja bennük. Hogy csak kevéssel fiatalabbak, de lányok, és ezért most kéne elindulniuk valamerre, ahogy neki is. Nem fogadna a saját megfejtése helyességére, de most már mindegy is. A gondolat megszületett. Egész pontosan előkerült hátulról, rátalált. Próbálja meggyőzni magát, hogy az egész hülyeség. Egy Máté Péter lemezborítót képzel maga elé, és egy nem világos, hogy női vagy férfi hang azt dúdolja egy ismerős dallamra, hogy „Indulj el, gyere nekem!” Ijedten néz körbe, hátha ő dúdolt, de nem magában, hanem hangosan. Ezt megúsza. A megakadtság érzése okozta szorongás viszont nem múlik. És mérges is lesz, mert telik az idő, nem kezdődik a mozgás, nem kezdődik a haladás. Képtelen figyelni. Egyszerre érzi magát fáradtnak és akar futni, ugrálni, gurulva fetrengeni. Rájön, hogy zsibbadnak a karjai és kicsit a lábai is. Hirtelen hátrakönyököl, majd közepes robajjal hanyatt dől. Nem tudja eldönteni, O. beszél-e még vagy I., de a háttérzűmmögésben nincs fennakadás, így elkönnyveli, hogy senki nem vette zokon, hogy kicsekkolt. Ennek örül. Gurulva fetrengeni azért nem mer. *Honnan az istenből szedték ezt a bűnronda csillárt?**

Ma is G. az utolsó. Amikor beszélni kezd, T. a csillár karjai között járva is megérzi a változást, a zavart, ami G-ből árad. Úgy számítja, hogy a mondatoknak csak a középső harmada hangzik el, az elejét és a végét meg lehet próbálni kitalálni. Segítenek ebben a lemondó kéz- és karmozdulatok, és az ezeknek ellentmondó ideges fejkapkodások. A nagyja azonban G. fejében marad. De ő maga sem

találja őket. T. hirtelen fel szeretne ülni, de úgy érzi, ez iszonyú fizikai megterhelést jelentene. Fel akar ülni, hogy ne csak hallja és érezze G. zavarát, hanem lássa is. Nem kárörvendésből, hanem érdeklődésből. A két egymást követő alkalom közötti tizennégy napban időnként képzeletbeli beszélgetést folytat a csoport tagjaival, de G.-t csak kerülgetni szokta egy villamosmegállóban, ahol nagyon sok az ember és a galamb. Hol növeli, hol csökkenti a kör sugarát. Meglepődik, hogy ettől függetlenül mindig a padkán tud maradni, sose kell lelépnie a sínekre. Fantáziájában T. folyton próbál G.-nek mondani valamit, de sosem jut el odáig, hogy szavakat formáljon. G. meg csak áll és rossz neki. Aztán amikor véletlenül összeér a tekintetük, T. megrázkódik, és visszatér a valóságba. Ami szinte mindig ugyanannak a metrómegállónak a mozgólépcsője. A felszíni villamosmegállóban ezután borzasztó két-három perc a várakozás. Most a körben pont szemben ül a fiúval, aki mögött az óra a falon negyed hetet mutat. Három hónap alatt annyit tudott meg róla, hogy ha mindent azonnal elkezdett volna, akkor nyáron meg lehetett volna az alapidplomája, de csak most találta ki nagyjából biztosra, hogy milyen egyetemre szeretne jelentkezni. Fogalma sincs, hogy miről beszélt, gesztikulált, nyökögött G. az elmúlt percekben. *Pedig érdekel engem ez az egér.* Teljesen belefáradt a fantáziája visszaidézésébe és közben a csoport tagjainak szemlélésébe, akik lassított némafilmként mozogtak figyelme perifériáján. Szeretne valami jót adni G.-nek. Szeretné meg nem törtéنتé tenni azt a gondolatot, hogy tizenkét évvel ezelőtti énjének adná a jót. Hiszen ő máshogy volt kretén és Karinthyt se szereti. *Hogyan kell mozgással jót adni?*

A. bejelenti, hogy félkor folytatják. T. képtelen felemelni a polifómot, amin ült. Lassan az ajtó felé lépked, az öltözőbe indul, keresztbe fekszik három széken, és reménykedik, hogy a többi fiú inkább a konyhába megy.

*

*

*

*

- Ha jól számolom, akkor mindannyian bent vagyunk. Becsukom az ajtót, és akkor induljunk el! Kezdd el birtokba venni a teret. A felületeket, a padlót, a falakat. Ismerkedj megint a zugokkal, a repedésekkel.

T-nek nehezen megy az ismerkedés. Próbál belekapaszkodni a csoportvezető szavaiba, és odaahajol egy-egy érdekesebbnek tűnő felülethez. Szuggerálja magát, hogy ezek tényleg érdekesebbnek tűnő felületek. Látványosan, széles mozdulatokkal közelít a lukakhoz. Széles, szomorú vigyorral, kitágult szemekkel pislog ezekre, ezekbe. Bohócnak érzi magát. Érzi, ez a legtöbb, amit ki tud magából hozni teremismerkedés címen. Aztán feladja. Becsukja a szemét, megrázza magát. Főleg a fejét. Gyakorlatozva elkezdi bemelegíteni. Huszadik század eleji képek ötlenek fel csíkos tornadresszben parádézó cirkuszi erőművészekről. Megint bohóc. Úgy érzi, kifejezetten neki kegyelmeznek meg, amikor a feladatok a saját testrészek bejáratását írják elő az értelmezhetetlen „terembejárás” helyett. Továbbra is csukott szemmel igyekszik régi testnevelés órákat felidézni, de a többiek zajára muszáj mindig körbenéznie. Az agyával sokkal gyorsabban köröz, mint a csípőjével, a törzsével, a bokájával. Sokszor megáll és másodpercekig nem csinál semmit.

- És ha már otthonosan érzed magad a térben és a testedben, akkor vedd fel egy olyan tempót, amit a legkényelmesebbnek érzel most, ami leginkább a sajátod.

Akkor én állok. Vagy hát itt korcsolyázok jobbra-balra egyhelyben. Le vagyok maradva. Mindig ez van. Nem mindig, csak az átvitt értelemben. A lényeges átvitt értelmekben. Ami persze pont elég. De most a kisebbik É., az O., meg Cs. mért bírnak már rohanni? Hova sietnek? És egyáltalán mért bír mindenki mozogni? Jó, akkor én megpróbálok egy kicsit kevésbé nyamvadtan vánszorogni, mint G. Ez egy biztonsági vállalás. Alibipassz. Hazaadás. Drágaságok, mitől mosolyogtok engem szembe? Értékeljétek, hogy nem a földet nézem. Mondjuk nem is titeket, csak úgy bele. Bele a semmibe, a

mindenbe, a szemközti falba. Egy kis ideig kéne csak megerőltetnem magam, és aztán az endorfin már intézné az ügyeket. Csak tartanánk már ott! Ezt a bevezető dolgot valahogy mindig át kéne ugrani. Ugrani. Egyelőre próbáljunk eljutni az utcai sebességemig. Nem is értem én ezt az egészet. Idejövök a normál semmivel, itt meg leszívodom és menni se bírok. Ti meg csak toljátok, toljátok. Holnapra megforgatjuk az egész világot. Hát, minden elismerésem. Kint is töksötét van. Ott van töksötét. Itt ég a villany. A randa csillár. Mókás volna sötétben. Rögtön nem volnátok olyan mozgékonyak. Konyak. Úristen nem hiszem el magamat! Tessék menni! Agyat elhajtani, menni.

- És most kezd el lassítani a járásod. Szépen, fokozatosan.

De nincs honnan! Még nem voltam kész. Nem volt meg az utazósebességem. Most akkor felgyorsítok, hogy lassíthassak. A fűtőtestig iram. Hopp hopp hopp hopp. És akkor elernyedés. Na, mindjárt más. Mert most még hülyének is érezhetem magam. Vajon mit gondoltam, mi lesz? Négy gyors lépés után már jöhet a lassulás? Szakadjunk el. Mondá Isten, hogy legyen bambaság. És látá Isten, hogy a bambaság jó. Csak nem lőn. Legyek már lőn. Legyen fekete sötétség az agyamon. Vagy akkor pont ne. Legyen. Az. Hogy. Lelassítom. Magamat. És. Nézem.

Hogy.

Milyen.

Így.

A.

Mozgásom.

Olcsó poén, de.

Hát mintha pont. Pont begyorsult volna. Nem én, hanem a környezet. A levegő rajtam.

- Milyen érzés így? Máshogy érzed-e így a teret és benne magadat?

T. megjutalmazza magát egy vigyorral, mert ezt már épp kigondolta. Hogy most kezdi máshogy érezni magát. A teret még mindig nem érzi. Nem is akarja, nem is hajlandó. De saját magát a térben, az kezd rendben lenni. Csak valami még mindig nem stimmel. A feje. Arra jön rá, hogy akár nyitva van a szeme, akár csukva, a fejét folyamatosan forgatja. Pedig amikor nyitva, akkor se nézi a többieket. Legalábbis szeretné nem nézni, hogy jobban magára tudjon koncentrálni, de nem mindig megy. Megfeszített nyakizmokkal kényszeríti mozdulatlanságra a fejét. Amikor már fáj, elengedi, és nyugton tud maradni.

- Próbálj meg olyan lassan menni, amennyire csak tudsz. Amilyen lassan csak bírsz, de sose állj meg teljesen, mindig maradj mozgásban.

Azt a kurva, de rohadtul tökéletes így. Úszok a levegőben. Fordulok jobbra. De csak a fejemmel. Pontosán tudom, mi merre van. Én vagyok Cool, körülöttem a sok medúzák. Próbálkozzanak. Ússzanak körbe engem. Vagy csak el mellettem. Hátúszás, hátúszásban tolom tovább. Elfordítom magam, és a bal vállammal hasítok előre. Ha. Sí. Tok. Vigyorogva várom, hogy megtegyem a negyvenhét centis távot a falig, és csendes csattanással kenjem magamat a gondolataimmal felfele. Vállat váltok és ránehézkedek: a lassúság járjon súlyossággal. Komoly helyen, komoly kérdések. Súlyos végtagok, súlyos emberek. Súlyosak, fajsúlyosak. Schwarz, von Schwarz.

Maradjon inkább a lebegés. Főlöszlegesen szórakozok itt bármivel. Hiába igyekszem mélyeket gondolni és lélegezni, amikor csak el kéne engedni. A mozgás már jó. Vagy legalábbis egy csomó mozdulat már jó. A tempó stimmel. Megvárom, hátha bejön a többi is. Addig meg fél a napszemüveget. Kár, hogy nem lehet megállni. Odaállnék a randa csillár alá napozni. Naptej nélkül, veszélyesen élek.

Legyen akkor az, hogy keresztbe átúszok a termen. És most már mellben. Szabó Joe takes over Darnyi Tamás. Guruló mellett sose tudtam, de iszonyúra homoritok. Csordogál előre a mellkasom. Én meg szépen csordogálok utána. Nézzek-e ki a többiekre, vagy maradjak a folyosóban?

- És most kezdj el gyorsulni.

- Nézd meg a másik végletet. Milyen gyorsan tudsz haladni anélkül, hogy futnál? Hogyan érzékeled ilyenkor a körülötted lévőket, a termet, saját magadat?

Hát erre számíthattam volna. De ez most nagyjából lehetetlennek tűnik. Akkor lépek csak nagyokat. Kezdsnek. Lopózva osonni, ropogva kinyúlni, nyújtolva bagyúlni. Az mindenesetre látszik, hogy bemelegedtem. Én és a csomó izmaim. Fizikailag akár képes is lehetnék valami gyorsulásra. Hagyjuk a miérteket, legyen vezérünk a puszta tudományos kíváncsiság. Írjuk fel, mit tapasztalunk, vezessünk kísérletnaplót. Máshogy lobog-e a karszörzet hadarva járás közben? Kipirul-e a homlokunk, ha azt képzeljük, szupergyorsan megy a guruló mell? És a válasz: nem érdekel. Lábujjhegyen nekiveselkedés van. Suhanás van. Su-su-su-hanás. Hopp, majdnem, de akkor kikerüllek inkább. Szerintem rád is mosolyogtam. Jó, nyilván nem, de te rám igen. Hát akkor viszonzásképpen el az útból, mert pörgök. És ott jön a fal. Gyorsban mókásabb volna nekicsapódní, de akkor ott vége is volna a mai tornának. Jobb tenyér, jobb láb, bal tenyér, visszapattanás. A szép fehér fal. Azon lett volna jó nyomot hagyni egy sáros cipővel. Levetetik persze, de most repülök. Szlalomverseny, sielés, mozgó célpont. Gina Lollobrigida, pinaszőr.

- És most kettéosztjuk a termet. Aki ezen az oldalon van, az nagyon lassan mozog, aki a másikon, az nagyon gyorsan. Nem muszáj egy térfélen maradni. Kipróbálhatod, milyen váltogatni a tempódat. Válthatsz többször, kevesebbszer, vagy maradhatsz végig ugyanazon az oldalon.

Na fűjjuk ki. Átmegyek a lassúba lenyugodni. Így. Kifúj. Befúj. Korcsolyáz. Kifúj. Befúj. Korcsolyáz. Koszorú és keresztsasszé. Lassan hessentsd a gondolatokat. Hosszan loccsantsd a gebinesnöket. Nehéz a nyugit visszahozni. Downtempó, aztán ötletbörze és ha azt is sikerül megfékezni, akkor talán jöhet a vigyorgás. De annyi időt most nem fognak hagyni erre a feladatra. Akkor inkább visszahúzok rohanni. Csak oda kell érni. Igaziból szar lehet teknősnek. Majd megmondom Inciéknek, hogy ne higgyenek Coolnak. És itt is vagyok. Drrrrahhhahahhha. Megintelemébenaszáguldóbalbekk. Kicsieleziellenfélnemtüllelkesenmozgójátékosait éserőböllöviközéprealabdát. Ahol sajnos. Az ügyetlen center. Elvétí az ütemet. És fölé fejel. DeTmégazellenfélterfelénvisszaszerziajátékszertésújratámadásbaküldenétársait. Passza. Azonban. Pontatlan. Némi görcsösség. Érződik játékan. Hallatlanelszántságaazonbannemismerlehetetlent. Nincselvezettlabda,felszántjaapályátteljeshosszában. Lótfutrobotolésazutolsópercekenegygyors kontratámadásvégénCSUKAFE-JES-SEL szerzi a győztes. Találatot. Standing. Ovation.

- Még egy utolsó váltásra van lehetőséged és időd, ha szükségét érzed. Vagy ha szeretnél még valamit kipróbálni.

Csapata edzője a hosszabbításban lecseréli T.-t, hogy a nézők tovább ünnepelhessék szeretett játékosukat. A felezővonalnál az időt húzva lassan hagyja el a pályát, de arca boldogságtól piros, integet a szurkolóknak, lepacsizik társaival. A játékvezető noszogatására: csinál valamit? Kocogásra vált? Csibészesen kikacsint? Nem mindegy az egy győztes mérkőzés végén?

- És akkor ezt is elengedhetjük, és ezt a részt egy játékkal, fogócskával záránk. Kérünk majd két önként jelentkezőt, akik az elején fogók lesznek. Ők majd megfogják egymás kezét, és úgy igyekeznek a többieket elkapni. Akit elkaptak, az beáll a fogósor szélére. A fogók láncja nem szakadhat szét, és mindig csak a két szélén álló tudja megfogni a többieket.

T. azt remélte, már a hosszabb, komolyabb páros mozgások következnek. Kicsit bosszúsan veszi tudomásul, hogy még valahogy fent kell tartania a készségét, amit végre nagy nehezen elért. Nem tudja elképzelni, hogy egy játékba, amiben érzése szerint eleve előnnyel indul, bele tudjon adni annyi lelkesedést, hogy a viszonylag kötetlenebb, gondolatok nélküli, de legalábbis kontrollált

gondolatok nélküli mozgásra megmaradjon.

- Akkor ki szeretne fogó lenni? É.? Ki lesz a másik? Rendben, akkor É. és M. a fogók. Ha elkapnak, megfogod annak a kezét, aki elkapott, és te vagy a fogó. Érthető? Akkor megy a játék.

Jézus, hogy tud R. így rástartolni? Nyugi, el tudsz szaladni két egymást kézen fogó lány elől. A száznyolcvanhét centis járomcsontoddal. Nézz meg engem: kicsit oldalgok, kicsit figyelek, kicsit kimosolygok az ablakra. Ésszel élj, tovább jársz! Némileg idegesítő sikongatás is párosulhat játékunkhoz. És párosul is. Sikkonga – Botsinka. Na de kedves barátom! Kedves barááátom! Kedves baräätom! Felfele ugrándozik. Egyrészt, hogy melegen tartsa magát, másrészt, hogy próbálja ledobni magáról kívülálló gondolatait. A fogók mintha tudomást sem vennének róla. Nem tudja, hogy örüljön-e ennek, vagy inkább bosszankodjon. Szökdelve forog saját maga körül. A lánc már öt emberből áll, amikor rájön, hogy a szabály szerint közepén át lehet bújni veszély nélkül. Aztán elszégyelli magát, hogy ezzel biztos megbántotta a fogókat. Hogy kigúnyolta őket. A könnyedségével, ahogy bújik. Aztán elszégyelli magát, hogy megint hülyeségeken problémázik. Célt tűz ki, az mindig segít. Utolsó előtti előttiként kéne őt elkapni. A közepén átbujkálás ellenszerére közben rájön a fogósor is: hálóként gyűjtik a halakat. Oldalt kell megpróbálni elevickélni. T. beleakad G.-be, aki csodával határos módon még mindig szabadon téblábol. A csoda határa minden bizonnyal a többiek könnyörületessége. T. megpróbálja G.-t a jó irányba taszigálni, de látja, hogy legfeljebb az egyikük tud biztonságba menekülni. A G. számára adandó nagy jóra még várni kell.

Jó hullámra ül: a fogókigyóval ellentétes irányban mozog, és mindig van másfél méternyi hely köztük és a fal között. Mintha kő-papír-ollóban lenne jó sorozatban, mintha mindig eggyel előrébb járna gondolatban. Örömmel látja, hogy G. megfogta Cs.-t. Boldogság, büszkeség. Fogalma sincs miért. Azért sejtí. Közben észrevétlenül a sarokba szorul. Csak számára észrevétlenül. Ijedten veszi tudomásul, hogy innen nincs kiút, ráadásul még három ember marad majd rajta kívül. Illetve ők maradnak, ő már nem. Kudarc, sértődés. Muszáj gyorsan elkapnia valakit, hogy ne érezze magát rosszul, hogy ne érezze tehetetlennek magát. És hogy utána végre ne kelljen semmit se csinálnia.

Felméri a terepet, hogy a három célpont közül ki mozog leginkább áldozatszerűen. De legalábbis lassan. A megfelelőnek ítélt pillanatban jobbra kezdi húzni a sort. O. szerencsére nem tud könnyen változtatni mozgása irányán, így T.-nek csak a szomszédja kezét és karját kell szorongatnia, rángatnia, hogy időben a falhoz érjen és elvágja O. útvonalát. Tudja, hogy fáj I.-nek, de túl akar lenni az egészen. És kicsit neki is fáj. Megvan! Semmi jó érzés, semmi megkönnyebbülés. Megfogja O. kezét, lehajtja a fejét és az egyetemi irodája ugrik be. Le van kapcsolva a villany. Kint sötét van, esik az eső kicsit, és pont csak annyira lehet látni a pesti oldalt, hogy a ronda épületek is szépek tűnjenek. A monitor fénye és a számítógép zúgása zavaró. Feláll a székéből és odamegy a fehér táblához, amire mindig csak a szobatársai szoktak tudományt írni. Kezébe vesz egy alkoholos filcet és leveszi a kupakját. Aztán visszateszi és a kuncogásra felemeli a fejét. Csak A. maradt már egyedülként. *Csopveznéni kérem, csopveznéni! Tessék beleszaladni a hálónkba! Hahahahaha. Cs. maci ütemesen cammogna a zsákmány után. Na ez mi is? Valami film. Jaja, de hogy volt? Valami szar volt, és a végén. Ott mondták, hogy a maci bezavarja a málnásba. És ilyen öregek vigyorogtak hozzá. Talán valami Frank Demon-film. Ja, tuti az volt. Mindegy. Nem érdekes. Nincs is olyan színész, hogy Frank Demon. De valami ilyen. Nem lehet, basszus, hadd ne legyek már szenilis. A két köcsög öreg közül az egyik. Na, na. Ne már. Gyerünk. Matthau, ez az. Persze a párja kéne. Mindegy-mindegy. Most tényleg nem bírjuk elkapni A-t, vagy ez csak hogy mégiscsak ő a csopveznéni és akkor udvariaskodás van? Nem kéne ennyire visszafogott középosztálybeli értelmiséginek lennünk. Nyúlj oda!*

- Oké. Akkor megvan mindenki. Fújjuk kicsit ki magunkat. Járás közben érzékeld, milyen most a testednek, hogy érzed magad.

Még meleg. Úgyhogy kezdeni kéne valamit, amíg ki nem hűl.

- Melyik testrészed vezet most leginkább? Hova irányul most leginkább a figyelmed?

Hm. Tényleg. Fura, hogy a karjaim a legmelegebbek, pedig azokra nem is volt most semmi. Nincs levegő és sokan vagyunk a teremben, nyilván azért. Tök sokan. Tizennégyen mint mozgó célpontok, Freudék mint képek a falon. Jack Lemmon! Rohaggyál meg, megvagy.

- És ha összeszedted magad, akkor egy hosszabb közös munkához keress magadnak párt. A. és én most ebben nem vagyunk benn.

Hát ki van itt a környéken? Lányok. Az jó. Mondom-mondom fordulj ide mátkám asszony. Höhö. Többen is. Hát mit lehet tenni, ha egyszer csak kevés olyan szuper férfiember van országunkban, aki képes csoportos pszichofelbuzdulásokon részt venni. I. Adjunk biztató mosolyt. Biztatót. Téged vagy magamat biztattalak? Bizti. Bizbasz. Reméljük, a jobbikosok csak a lesbikus pornóra voltak kíváncsiak, és már nincsenek itt. Bár felteszem, I. nem akarja velem kiélni semmilyen pornuális hajlamát. Kicsit inkább le kéne állítanom az elővárakozásaimat. Vagy csak az agyamat. Stop. Lazítsd el az arcod. Meg ami mögötte mocoog.

- Ha kialakultak a párok, akkor A.-val megmutatjuk a gyakorlatot. Kettőtök közül az egyik a másiknak impulzusokat ad, aki ezt valamilyen mozgássá alakítja. Három fázisunk lesz. Az elsőben érintéssel vagy akár apró lökéssel, tolással adok egy impulzust, és ezt A. átviszi valamilyen mozdulatba. Megérintem a vállát. És ő mozog. Kibillentem a csípőjét. És ő reagál. *Azta, de könnyedén és szépen mozog. Mikor fogok én valaha is így?* Egy impulzus, egy mozdulatsor. Az A-tól függ, hogy ez milyen hosszú. Addig tart, amennyit az impulzus ad neki. Amikor a mozgó teljesen megáll, akkor jöhet a következő érintés. Rendben? A második fázisban, a fókuszban lévő folyamatosan mozog és az impulzusok ritkulnak. Követed a társad mozgását, és ha úgy érzed, szüksége van rá, akkor egy-egy érintéssel még segítesz neki. Majd lassan elfogynak az érintések, és a harmadik fázisban egyedül mozog magában továbbvive az impulzusokat, én pedig csak a tekintetemmel követem és tartom a terét. A három fázis után pedig cseréltek majd. Oké? Rendben van ez? Ha igen, akkor dőljön el minden párnál, hogy ki melyik szerepben kezd.

- Melyiket szeretnéd? - Nekem mindegy. - Nekem is. - Hát. - Akkor. - Kezdesz először te? - Jó.

- Megvagytok? Akkor adunk zenét és indulhattok.

T. egy nagyon határozatlan bökéssel indítja útjára I.-t, aki egy kicsi billenés után lényegében azonnal visszaáll eredeti helyzetébe. T.-nek gyanús, hogy el is mosolyodik, de mérget azért nem venne rá. Második próbálkozásra már hosszabban kíséri I. vállát, aki szép ívelt mozdulattal csavarodik, körbe fordul, majd a kiinduló pozícióban megáll. Most T. mosolyodik el, és közben I. jobb karját húzva oldalra indítja el a lányt. Az hosszú és lassú mozdulatokkal ingázik oda-vissza. Teste alsó része szinte nem is mozog, csak a törzse és a karja. T. egy gyönyörű fát lát maga előtt. *Lépkedj, Nagy Zoárd!* De I. csak körözni kezd a térdeivel először párhuzamosan, aztán egymással ellentétes irányban. T. örül a finom íveknek, mégis kicsit megijed, hogy hátha a lány többet várna tőle. Erőteljesebb impulzusokat, hogy végre a talpa emelkedjen a talajtól. Hirtelen megtaszítja I. derekát, mikor az még nem is fejezte be teljesen az előző mozdulatsort. Kétszeresen is elszégyelli magát, mert nemcsak, hogy az instrukciót nem tartotta be, de ráadásul még annyira fantáziátlan is, hogy Á. bemutató impulzusadásait követi. Ráadásul I. inkább dülöngélni kezd, karjaival visszatér a fa ágainak imitálásához, majd amikor ennek segítségével teljesen visszanyeri egyensúlyát, párszor leguggol és felegyenesedik. Mindezt végig teljesen gördülékenyen, a legapróbb szögletesség nélkül. Egy műlesikló mozdulatait látja most T. Szembehelyezkedik a lánnyal, nézi, ahogy az csukott szemmel koncentrálna. Egyáltalán nem mosolyog, inkább szigorú az arckifejezése.

- Lassan folyamatossá válhat a mozgás és ritkulhatnak az érintések.

T. megkönnyebbül az instrukció hallatán. Nagyon szépnek találja I. mozgását, és kevésnek érzi saját képzelőerejét ahhoz, hogy gyakran tudjon valami inspirálót adni. Nem biztos benne, hogy van-e az ívelt, ringó mozdulatoknak bármi köze az ő lökéseihez, bökéseihez. Hogy azoktól vagy azok ellenére táncol olyan békésen, folyékonyan és szinte mindent magához ölelve a lány. Azt viszont biztosan érzi, hogy érintéseinek nem is annyira az irányokra, erőkre, tempóra kell koncentrálnia, nem ezekben kell segítenie, hanem csak meg kell mutatnia, hogy testének mely részére lenne érdemes figyelnie a lánynak, mi tudná még kiteljesíteni a szélfúttá fát, az egyensúlyát óriási sebesség mellett is őrző sielőt. Tudja, hogy csak derékon felül fog érinteni. Annyira magabiztos és stabil I., hogy az a néhány tipegés is fölöslegesnek tűnik, amit olykor-olykor mintegy lazításképp végez. *Felfele, felfele!* T. már csak az ujjbegyeivel nyúl I.-hez, nehogy megtörje annak légiességét. Nem teljesen világos, hogyan lehet egy fa légies, de ha már az, akkor az mindenképp világos, hogy annak is kell maradnia. T.-nek az is világos, hogy mindenképp részt akar venni. Tudja, hogy nem szabad, hogy nincs rá mód, de valahogy muszáj. Beletúrva felfele libbenti a lány haját, s ezzel úgy érzi, végzett. Nem is akar, de nem is tud többet adni. Kinéz A. és Á. felé, nem akarják-e bejelenteni a harmadik fázis kezdetét. Nem sikerül megúsznia, de unalmas ismétléseknek tartja érintéseit. Mérges a két csoportvezetőre, hogy nem tudják a megfelelő időben elengedni a gyakorlatot. *It's all about timing.* Elrontották az örömét.

- És egy utolsó érintés után következik a harmadik, önálló fázis. Merre visz tovább az eddigi mozgás? Folytathatod, amit eddig kaptál, és belekezdhetsz valami újba is.

Csak kevésen múlt. Ahogy kezdte, úgy utoljára is egy bizonytalan bökést ad, ami átmegy a vállon való simításba mintegy búcsúzásul. T. még kicsit duzzog magában, és I.-t leszámítva mindenkinek háttal ül le a földre. Bár reméli, hogy legalább egy rövid ideig még a vele együtt megalkotott egy helyben táncolásban marad I., azért úgy helyezkedik, hogy ha túl közel kerül a lány a mellette mozgókhoz, akkor meg tudjon előzni egy esetleges ütközést. Ilyenre ugyan még nem volt példa a folyamat eddigi hét alkalma alatt, de jól esik felelősséget vállalnia I. biztonságáért, amit ugyan semmi nem fenyeget, de így még könnyebb azt garantálni. Lassan megnyugszik, de megnyugvásában is igyekszik elzárni mindenki mást. Úgy érzi, a teremnek az a sarka csak az övék, ne is próbáljon oda bejönni senki. Ha nagyon akarnak, dolgokat beadogathatnak. Segédeszközöket. A zenét. Biccent egyet magában A.-nak, hogy ez most megfelelő, ez rendben van így, hogy a zene ritmusa felgyorsul. Ettől végre I. lábai is el-elemelkednek a talajtól. Bár nem a zene tempóját veszi fel, hanem sokkal lassabb mozdulatokat tesz. T. úgy érzi, hogy nem is a lány mozog a zenére, hanem a mozgása adja a zenének az alapot, a basszust, vagy mindenesetre valami monotont, amire a vonósok száguldozhatnak.

Aztán egy talán fél percnyi ütemalámozgás után I. hirtelen megáll, majd egy pillanatnyi szünetet tartva iszonyú toporzékolásba kezd a lábával. Most pont a felső teste mozdulatlan, csak a fejét és vele a haját veti hátra, és közben mosolyog. A tempót megtartva felveszi a vonósok ritmusát, és a toporzékolás gyors, de nagyon kecses táncba vált át. T. számára világos, hogy az ő történetük most lett végleg elengedve, valami új kezdődött, ő innentől csak néző. Rövid ideig ez kicsit kellemetlen érzéssel tölti el, de végül el tudja magát engedni, és igyekszik belefeledkezni I. táncába. *Tartom a terét. Ez milyen hülyeség. Nézem. Mert jó nézni. Mert szépen mozog, és mert most végre egyedül van. Nem O.-val együtt nyomatják a sikkongatást, meg a nagy egyetértést. Pedig, végül is, most is ugyanazt csinálja. Fej-haj hátra, lábak röpdösnek. De van egy rendje a röpdösésnek. Na de jól megfejtettem mindent.*

- Még egy perced van arra, hogy kipróbáld, amit szeretnél.

T. megjegyzi, mert ez azt jelenti, hogy mindjárt ő következik. Úgy érzi, neki kellett volna kezdenie a mozgást, mert így most nyilván utánozni fogja I.-t. Vagy inkább pont arra fog ügyelni, hogy semmi

olyasmit ne csináljon, amit az imént látott. Mindenesetre nem lesz spontán, mert így vagy úgy, de a lány lesz a kiindulópont.

- És lassan keress egy olyan képet, amivel le tudod zárni a mozgást. Amiben meg tudsz pihenni. Ha megvan és csukott szemmel dolgoztál, akkor lassan kinyithatod a szemed, és megnézheted magadat a térben. És megnézheted a többieket is. És ha visszaérkeztél, akkor szerepcsere. Mindenhol kész vagytok? Ha igen, akkor indulhattok.

Na, szem becsuk nagyon gyorsan. És akkor valami értelmes zene is jöhetne segítségként. Hopp, zene nélkül? Akkor mégsem én vagyok a türelmetlenebb. Viszont én most megállok így görnyedten. És ha a derekamon tolsz egyet, akkor én ledöglök a földre. Legalábbis letérdelek. És kicsit hintáztatom magam, mielőtt kérek még belőled. Köszí, ez kedves. Akkor lefekszem és hempergek. Fetrengeni igazán még most se lehet, de kicsit görögni az most jól esik. Mit csináljak a lábammal? Nem tudok spárgázni. Ráadásul az is kiegyenesedés, szögletesség, merevség. Én meg most gömbölyű hajlékonyságot, meg puhaságot akarok. Nem nyújtom ki semmimet, görbített üzemmódban rakosgatom a végtagjaimat. Így. I. is ráérez. Rám érez. Ramirez. Na, ezt itt hagyom abba. Rendben, feltérdelek. És térdelve imbolygok tovább. Talán a karjaimat is használnám, csak nem tudom, szabad-e. Nyilván mindent szabad, de azért jól esne egy érintés. Végül is a talajon mentek a csápok össze-vissza, akkor itt is. Csak közben volt egy törés. És ha még sokat gondolkodom ezen, akkor akár abba is hagyhatom. I-gen! A jobb felkarom hagyott meleg kéz! Gyere, körbe viszem. Körbe hordozom!

- És akkor lassan ritkulhatnak az érintések, és folyamatossá válik a mozgásod.

Rendben, ez most menni fog. Megvan a megfelelő szint is. A térdemet kicsit nyomja ugyan, de kibírom. És tök jó most szórni a homokot itt a parton. Körbe-körbe. Mindenkinek a szemébe megy. Aztán ha jön kijebb a víz, most, akkor el lehet kezdeni valamit építeni. Csurgatós várat, meleg levegőt, bizalmat. Kólásüveg alakú tömbbizalmat. Jól van, ha I. ilyen szépen kéri, akkor fejfel taszigálom a tömbbizalmat, mert mit hadonászik, hogy mások szemébe száll a homok. Csináljanak ők is csodát. Szupererővel vonjanak hálót, burkot, és akkor nem kell tartani attól, hogy mit szórok a szélbe. A fejemmel is kitúrom a sarat, aztán zamek a falra. Legyen törzskörzés térden állva. Jobbról balra, kétszer, aztán vissza. És a mozdulatsor közepén egy kicsit megemelkedni, aztán visszaülni a sarkamra. Király. Megvan a napi repetitív elmélyülés. Vagyis hát kétheti, amikor idejövök. Talán I.-nek is könnyebb lesz így adnia bármit is. És nekem is elfogadni. Oké, a vállamat is görnyesztem-domborítom ütemre. És hozzálassítom a karjaimat magamhoz. És talán figyelhetnék a zenére is. Ahhoz is lehetne kicsit igazodni, ritmust felvenni. Meg legyen inkább féltérd, mert a bal már nagyon fáj. Rohadtul nyomhattam bele a parkettába. Így is van. I. is a combomat paskolja, akkor tényleg fel kell kelni. Hú, de ropogok.

- És egy utolsó érintéssel bocsásd el a társad. Mostantól csak a szemeddel követed és tartod a terét.
- Aki pedig továbbmozog, az kiteljesítheti, amit eddig elkezdett. De találhatsz valami újat is. Akár az eddigiékből kiindulva és azt folyamatosan átváltoztatva, akár egy hirtelenebb elhatározással.

Várja a beígért utolsó érintést, de nem jön. Ez pár másodpercre kibillenti, aztán konstatálja, hogy nem is igen volt szüksége rá. Épp megtalálta a ritmust és a mozdulatok szélességét, kapott egy impulzust a szintváltásra, nem hiányzott semmi. Kicsit irigyli I.-t, hogy mert nem adni a felszólítás ellenére. Nehézkesen áll fel, és nem is egyenesedik ki teljesen. Nem a hátát görbíti, hanem térdben rugózik be valamennyire. Közben lassan nyújtózkodik a karjaival, de nem teljesen felfele, hanem vagy kicsit előrébb vagy kicsit hátrább a függőlegesnél. Végül sikerül visszatárlnia a körkörebb mozdulatokhoz, és a törzse is elkezd mozogni. Aztán már saját magát mozgatja, és kezd olyan kényelmes lenni, mint a földön volt. Hirtelen minden I.-ről szól. Pedig nem is érzi, hogy tartaná a terét. Ezen kicsit elmosolyodik. Itt még a hülyeség is kedélyesen vicces. *Touch the screen and heal.*

Vele van viszont a fenyőfa, meg a síelő. És a pontok a testén, ahol az impulzusokat kapta. Mindig hajlatok voltak. Könyök, váll, csukló, térd. Az utolsó mondjuk a combján, de mindegy, semmi sem lehet tökéletes. A lényeg, hogy most ettől, ezektől könnyű folyékonyan mozogni. Érzí, hogy kívülről egyáltalán nem olyan kecses, mint I. volt, de belülről még jobb is. Aztán végre eltűnnek a gondolatok. Minden összeolvad a becsukott szeme mögött. Narancssárga, barna. Talán naplemente. A karjai össze-vissza. Kétfelé nyújtózik. Talán naplemente. Ilyen ronda csillár alatt nincs naplemente. Visszajönnek a gondolatok. Pedig már. Azért örül, hogy volt ilyen rész is. Lassítja magát, lassítja a lassulást. *Deriválj, hülyegyerek, deriválj. Meg a népszerűségfogyás ütemét, azt lassítsd.* Igaza volt A.-nak, még ha késleltetve is. Találnia kell valami újat. Valamit most magától. Bal kezét lassan lefele ereszti, közben a jobbal próbál valamit fent elkapni. Ez az egyetlen mentőötlete: egyszerre birtokolni több szintet. Ahogy feszülnek, a karjai összes hajlatában érzi I.-t. Illetve csak I. érintéseit.

- Még egy perced maradt, hogy kipróbálj mindent, amit szeretnél.

Kifeszült karjai között nem tudja hova tenni a fejét és a törzsét. Tisztában van vele, hogy a fizika és az anatómia elég jól meghatározzák, hova kerülhetnek testének ezen részei, de nincs megelégedve ezzel az eredménnyel. Fejével tíz-tizenöt centire a földtől, jobbját a magasba tartva tipeg bizonytalanul egy nagyon kicsi körben és nem tudja, mit keres. Aztán megtalálja a kissé pattogóssá váló zenét, és ütemre billegeti felfele a csípőjét. Továbbra sem látja értelmét annak, amiben van, de jó érzés meg- és szétfeszülnie. *Úgyis mindjárt vége.*

- És akik nem mozognak, próbáljanak kapcsolódni, utat találni a párjuk mozgásához. Innentől együtt dolgoztok, együtt alakítottok ki egy közös történetet.

Na, erről kurvára nem volt szó. Mégis jó, hogy én maradtam másodjára, így I.-nek kell bekapcsolódnia és hozzám igazodnia. Mert én nem nyitom ki a szemem, az fix. Szegény! Mit kezd vajon az égbe meredő seggemmel? Persze én is segíthetnék, de magamra sincs semmi ötletem, nemhogy a közösré. Ebbe a fel-leszakadásba kéne valami értelmet tenni. Legalább annyit, hogy hol van benne a testem többi része. Hahaha! Rám feküdt. Ez a csaj rám feküdt. A felmeredő seggemre, a görbülő, szétszakadó hátamra. Na, akkor legalább leengedem a jobb karomat. Ennyi segítség jár. Ne kelljen egyensúlyoznia, hogy a hátamon fennmaradjon. Hason fekszel rajtam. Mondjuk, háton nem is tudnál ilyen szögben hajlani. Viszont így érzem a melleidet. Nem viszont, csak érzem. Jó, hogy felmáshatál rám. Így lett értelme a totyorgásnak, a görnyedésnek. Csak nem tudok megállni és kiszállni. Vagy hát csak szembe fordulni. Add a karod. Kulcsoljuk át. Jó. És akkor a szintek is stimmelnek. Fent kulcsolunk, lefele meg nyom a súlyod. Segíts valahogy megállni. Lécci. Le-le-lent van a lábad? Állunk. Meg kéne fordulni. Kicsit felbillenek, hogy magadra állj. Bocs, de nem megy, csak ideücsörgök a bokádhoz. Hozzádörgölöm a hátamat a lábszáradhoz. Inkább csak ülök nyugodtan. Jössz? Gyere. Mégis kicsit dülöngélnék itt ülve. Oldalra nyújtott karokkal. Jó, hogy itt vagy mögöttem. Igen, ez a karok összekulcsolása ez elég egyszerű és kényelmes módja a kapcsolódásnak. Pláne így félig háttal egymásnak. Persze én vagyok háttal. Megpróbálhatnék megfordulni, csak ez a ritmusra ringatózás olyan megnyugtató. Azért csak próbálkozunk. Végül is ezért vagyok itt. Na de csináljuk úgy ezt a fordulást, hogy közben nem engedlek el. Legalábbis nem teljesen. Megvan. Sikerült is gyorsan távolságot tenni magunk közé. Nagy gratula. Akkor legalább a kétkaros kapcsolódást szerezzük vissza. Persze ez a jobbra-balra, ez ilyen Desmond Tutu és a Forgiveness Project. Vagy hát amilyennek elképzelem. Sok fekete ember mindenféle színes ruhában megbocsájtás és/vagy imádkozás közben. Szerencse, hogy mentes vagyok minden sztereotípiától. Nü, I. meg hogy közelebb jött, mialatt én átíveltem a kontinenseket. Ő meg szorosabbra fűzte. Nekem is kéne beletennem most már valamit. Hagyjuk ezt a dülöngélés-zsolozsmát. Inkább menjen az érintés feljebb a karon. És talán kézzel is. Így, hogy lelassultunk, megnézem a pihéidet a karodon. Ha már a bemelegítésnél megnéztem a saját szőrömet. Közel hajtom a fejem, hátha becsukott szemmel is hallok valamit. Vagy csak érzem a meleget. Meg a parfümöd. Aha. Közben a

lábunk is találkozhat. Vagy hát ezen akkor már túl vagyunk. Fú, közben a zene is milyen jó nyugisra váltott. Lehet rá rakosgatni egymásra a lábakat. Táncolunk! Igaziból táncolunk! Ülve. Félfekve. Mindegy, faszán.

- Kipróbálhattok több szintet is. Még úgy két-három perctek van, hogy megtapasztaljátok, ami ebben a közös mozgásban benne lehet.

Jesszus, fel ne álljunk! Ugye, te sem? Nem volna hasznos. Jó, akkor úgy tűnik, együtt vagyunk. Azt leszámítva, hogy engem teljesen kizökkent bármi, ami kívülről jön. Irigyellek, hogy téged nem. Most persze még nekem is jól jön. Akkor próbáljuk meg megemberelni magunkat. Én. Csak én. Lassan az oldalamon összegömbölyödöm és magamra teszem az egyik lábadat. A másiknak meg nekitámasztom a homlokom. Ez mondjuk, jó kényelmetlen lehet neked. Add a kezed. És talán tedd fel a másik lábadat is. Te is idekucorodsz? Úgy tűnik, megint megoldottad. Ez elég jól működik. Én belenavigálok magam valami hülyeségbe, te meg rendbe rakod. És most merre? A kezedet visszakérem megint. Nem tudom, hogy oldalt vagy háton fekve legyünk. Legyek. Legyek ura. Haj-haj. Nehéz lesz így. Puff, a fejünk. Hihi, amúgy jó így a fejtetőnkkel görögni. Közben meg egyensúlyozunk a kezeinkkel. Együtt vitorlázunk a tengeren. De jó! Most nem szimmetrikus. Azon az oldalon te ügyködsz, itt meg én döntök. És egyszerre lassulunk le. Ez jó. Hogy van összhang. Fel akarsz ülni? Ülünk fel. De most én ülök mögéd. Atkarollak. Az államot a válladra rakom. Szerintem most már ez ilyen mozgás nélküli lesz. Mindjárt letelik az a két-három perc, amit Á-ék ígértek.

- Lassan kezdj el a saját mozgásodra koncentrálni. Készülj az elválásra, arra, hogy egyedül folytasd a munkát.

- Még begyűjthetsz egy-egy utolsó közös impulzust, hogy aztán a saját utadon haladj tovább.

Oh, most még az időzítés is stimmel. Viszont annyira nem válnék el. És utolsó impulzusként akkor megkapom, hogy egyedül sose lesz tizedannyira se jó, mint ez a félbénázás együtt. Ez nem is impulzus, ez gondolat. Végül is végig pörgettem az agyam ahelyett, hogy csak igyekeztem volna belecsúszni. Tulajdonképpen lehetne az is az utolsó impulzus, hogy megölellek. Most kivételesen én téged. Nem egymást, nem te engem.

Meddig lehet még húzni? Mondták már, hogy szakadjunk el, de ha jól érzem, te se sűrgeted annyira. Üldö...

- Hogyan érzed magad most? Mire koncentrálsz a figyelmed?

- Hogyan tudod továbbépíteni magadban azt, amit közösen elkezdtetek? Vagy mi az, amiben újat kezdesz?

Rendben. Akkor legyünk hasznos egyedülálló tagjai a társadalomnak. Én eldőlök oldalra. Balra. Szia.

Kicsit odébb kúszok. Még. Így, itt jó lesz. Most akkor I-től már elég távol vagyok, de a többiek persze nem tudom. Csak, hogy nem rúgok senkibe, és nem hallom senki szuszogását. Leshetnék. Kinyithatnám. De már nem lehet. Elolvadt a világ. Hadd ne bőgjek inkább. Gyerünk, mozgás. Jé, a lábam tulajdonképpen tolt a ritmust végig. A. önjáró zenéi. Meg végül is mozgásterápián vagyok. Mozgás- és tánc-. Pszichodinamikus és Arisztotelész. És tényleg ezek a didaktikás zenék. Egy magas, meg egy mély hangszer. Tessék választani, és rácsücsülni az egyik dallamra. Viszont ez most itt mi már? Tök szép őrzöngő hegedű, amire mozogni nyilván nem lehet, meg valami mély dungolás. Döngölés. Jól van, tessék. Akkor jöjjön a repetitívesség. Felállás. Látják ott a túloldalon? Szintet váltok! Kisterpesz, berogyaszt, ütemre helybencammog. Bal láb emel, jobb láb emel. Megint. Közben karok himbálnak. Lábaknak is himbálniuk kéne, de akkor összeesnék. Szar ez a döngölő hangszer, nem is tudom, mi az, de ritmusa az van neki. Előre jobb láb. Támadóállás. Nem is döngölés, dülöngélés. Erőből dülöngélés. Most bal előre, aztán jobb fellendül. Ivan Lendl

belelendül. Szuper, megérkeztünk megint. Karok bokszolnak. Oldalra felfele. Saját oldali lábbal. Ellen oldali lábbal. Visszarogyaszt, visszarogyaszt. Nagyon kihúzta magát, kedves uram. Talán inkább lesz szíves tudni, hol a helye. Rogyaszt. Rugózik. Rökamié. Rogyaszt. Rugózik. Rökamié. Csokoládé, vanília, mogyoró. Hol a helyem, uram? Mennyi helyem van? Jobbra boksz. Itt még nincs senki. Balra talán nem boksszal nézem meg. Innen is elijedt már mindenki, ha voltak is itt. Akkor most körbesarkazom a saját kis területemet. Hátra sasszé, jobbra kilép, ballal visszaring. Hungaroring. Gyerünk, gyerünk. Tempó, tempó. Ez az én köröm. Forogva járom be. Aztán szökdelve. Ez túlzás. Maradjunk a súlyos, dobbanó léptű körbeforgásnál. Mun-kaha-dá-naka. Az én köröm. Örööm. Öszpöröntő. Apa kirojtosodott szóviccei vagyok. Közhelyekben szenvelgő ritmusdiktátor vagyok. Kilépek magamból, és akkor meglátjuk, ki vagyok.

Közben meg eltűnt a döngölős mély fekvésű hangszer a zenéből. Maradt a hegedű. Kicsit megzabolázva, de maradt. Nyertünk akkor. Nyertünk! Hosszabbításban lőtt góllal, de nyertünk. Lassan vége is a számnak. Én meg fújtatok a nagy dungolástól. Szar a kondim. El kéne kezdenem futni megint.

Na most csend. A képzelőerőm meg újratölt.

Nem hiszem el: mi ez? Akkor legalább legyen benne még egy lehetőség. Hóóóóóóóóóó, hóóóóóóóóóó, hóóóóóóóóóó. Hát nagyszerű. Ez most mennyire délkeleti? Mindegy. Jó, hát erre aztán tényleg csak gyaszatolni lehet. Visszafekszem és biciklizés. Hóóóóóóóóóó, hóóóóóóóóóó, hóóóóóóóóóó. Keleti férfi istenek nyugalmat magyaráznak. Vagy keleti férfi istenekhez keleti férfiak nyugalomért fohászoknak. Inkább nyugati férfiak. Szerintem a záró verbakörben elmagyarázom A-nak, hogy nem léteznek keleti férfi istenek. De most tényleg, hogy létezhetnének már, ha a max, amit tolni lehet rájuk, az biciklizés. Mindennapi torna a nyolcvanas évekből. Hóóóóóóóóóó, hóóóóóóóóóó, hóóóóóóóóóó. Négy betű. Azzal lehetne üvöltözni. Leüvölténém a fejét, az egyszer biztos. A kis rohadékja.

- Ha az eddigi mozgásod már nem ad többet, akkor engedd el, és keress más, új dolgokat.
- Ha viszont találtál valamit, akkor igyekezz minél jobban kibontani és megszerezni azt.

Én találnék, ha egy kicsit kevésbé hóóóóóóóóóó transzcendencia jönne. Jéhávéhá, jéhávéhá. Egyeseket persze így is megtalálok. Egyrészt ugye a türkiznadrágos keleti nyugalom. Másrészt meg barátunk jé-há-vé-há. Jé-há-vé-há. Csak abba hagyták a hóóóóóóóóóóást, lesz még ebből valami mozogható. Valami más hangszerek is készülődnek már a háttérben. Megint fel kell majd állni. Érzem, hogy az lesz. De még mindig inkább. Egyelőre csak felülök és abba hagyom az idétlen biciklizést. Zeneileg nyilván remek dolog, hogy ilyen lassan készülődik elő a téma, de én azért szívesen venném, ha bezállhatnék a történésekbe. Ahogy egy lefáradt csütörtök este a szerencsétlen értelmiségi reméli: elő a farbával. Jéh-ávéhá, jéh-ávéhá. És úgy érzem, ezzel a rezgős gongütéssel akkor magam mögött is hagyhatom a szuper terméketlen gondolatokat. És a teátrális zene hangjaira mell kidülleszt, karok szétvetve, felfele törekvés a napsütötte csillár alá. Az elképzelt munkásosztály feltérdel, öntudatra ébred, és kihúzott derékkal, háttal, gerinccel délceg fel-alá járkálásba kezd. Éééééés ruganyos táncoló katonaléptekkel ide-oda. Ide. Oda. Hát ez elképesztő, mennyire nem vagyok összhangban a zenével. Out of ritmus, de tökéletesen. Viszont remekjó, remekjó! Tá-timm-pá-pámm-timm-pá-pámm-timm-pá-pámm! Hejre Gabreszéljózsi, Eu-gen-tha-ler-a-kő-zép-pá-lyán, Dettre Annamária. Röviköt, megölték Turibdut, verd be jól a patkószöget. És kiesik a feszkó a zenéből: gyorsabb lesz, de nyugisabb. Körbe-körbe. Körbe. Türbe. Görbe. Bögre. Sárga bögre. Nincs kicseszve, felzöldülve. Longeverne-i surbunkó, szarbizgató szarkampó. Kiterítve négy culápra, már az ördög hurcolássa. Támolyogok én ide, gyere közénk Derrida. Petőfi is mondta vala, rímfaragni de jó vala. Ilosvai körbe vala. Nyala vala, nyala vala.

- Lassan nyithatsz a körülötted lévő tér felé. Kapcsolódhatsz máshoz, másokhoz. De ha akarsz, folytathatsz továbbra is egyedül. Ha találkozol valakivel, eldöntheted, hogy tetszik-e az az érintés, akarsz-e, tudsz-e kapcsolódni.

Hát én nem nyitok. Mostanra lett végre jó. És lehetőleg ne is jöjjön ide senki. Valázok, körözök,

felázott körözött. Senki nem mondhatja, hogy nem engedem el magam. Jól van. Fújjuk ki a levegőt. Megint. Merre lehetek vajon? Nagyon nyilván nem jöttem el még a körözés közben sem. Onnan jön a zene, szóval a sarkok, irányok megvannak. Mindenfelől nyikorog a parketta. Ne gyertek ide, lécci. Olyan jól lefárasztottam magam. Hadd izzadjak kicsit egyedül. Menetelgetek, túrom a nedves hajam. Csípi az arcom a verejték: nem kellett volna reggel borotválkozni. Menjetek tovább, menjetek tovább. Hallom, hogy járkáltok. Megindultatok kapcsolódni. Szuper, csak engem hagyjatok ki a buliból. Én csak rázogatom a kezeim, a karjaim, kicsit a lábaim. Lazítok balra meg jobbra. Lassuló repetíti. Ne gyere nekem. De ha igen, akkor menj tovább. Ne matass a bokámnál. Nem tudom, ki vagy, de nem akarok veled mozogni. Oké, akkor én megyek arrébb. Asszem, túl bepöröghettem a terem közepére. Ki kéne innen araszolni. Letérdelek. Lefekszem. És lassan kicsúszok. Kihúzó magam a karjaimmal. Remekül csusszanok a parkettán az izzadságomon. Remélem, csiganyálat hagyok magam után. Itt a fal. Nyertem. Jó hideg. Na, most akkor menni fog a teremmel való ismerkedés. Nem késtem sokat, talán két, két és fél órát. Rátapadok a falra. Beleolvadok. Belesimulok. Egy rücskös, hideg szar. Basszus. Itt is van valaki. Más is arra jutott, hogy a falhoz kell állítania magát. Szép gondolat. És most nekem ütődget. Ezt már nem fogom tudni kikerülni. Ebből interakció lesz, akárki meglássa. És vajon kihez lehet szerencsém? Valamilyik magas, kicsit nagydarab lányhoz, gondolom. É. lesz ez vagy O. Szép ritmus, de abba hagyhatnád a nekem ütköződést. Bármilyen puha is a karod. Pláne, hogy annyira nem is puha. Bocs, de megfogom a kezedet, hogy nyugodjunk le. Ja, hogy csávó vagy. Hát, helló Cs.! Most mit kezdjek veled? Vállal nekidőlök a falnak. Laza cigizőpózban. Sose cigiztem. Nyilván te sem. Kéne valamit csinálnunk együtt. Most, hogy lenyugodtunk. Én legalábbis. De a légzésed alapján te is. Figyelj, játszunk olyat, hogy csak végtagbelsővel lehet egymáshoz érni. Vagy külsővel, az mindegy is, csak a lényeg, hogy nem kézzel, hanem karral. Nem talppal vagy lábujjal, hanem lábbal. Ideteszem a külfelkaromat a válladra. Iszonyú kényelmetlen, de remélem, te is viccesnek találod. És most hátsócomb a külsőcombbal. Combkülső a térdoldallal. Belejöttünk. Azt leszámítva, hogy mindjárt elesek. Elkaptad a karom. Ez egyébként szabályszegés. Ha a Burda magazin riportere nem világosított fel, akkor én most szólok. Azért jobb így, köszi. Gyere, lépkedjünk. Lépkedjünk magasakat. Gólyásakat. Abból, hogy folyton egymásnak ütközünk, arra következtetek, hogy te valami mást szeretnél. Akkor maradjon az egy helyben végtag közepi kontakt. És ritmusra, zenére. Hallod? Itt a könnyedes zene, mindjárt vége, mókázzunk. Megfeszített kar kacsatáncban ütődget. Fej billegtet, néha hirtelen lehajlás. Vagy egyik láb a levegőbe és ott megállni, megtartani. Kicsit érdekelne, hogy te miben lehetsz. Mondjuk, nem méisz el, úgyhogy nagyon másban csak nem. Óh, belém karolsz. Hát ez még kényelmetlenebb, mint amikor én ütöttem a vállad. És mondjuk, még viccesebb. Így a magasságkülönbséggel olyan érzés, mintha a szüleink korosztályában lennénk diákok és valami hülye tanár cipelne. Fülön fogna és vinne az igazgatóhoz. A diri bához. Én meg csak vigyorognék. Illetve most vigyorgok, akkor biztos nem tettem volna.

- Érzékeld egyre jobban a körülötted lévőket. Ha mással, másokkal dolgoztál, akkor keresd az elválás lehetőségét. Ha csukott szemmel dolgoztál, lassan nyisd ki a szemed.

És akkor, gondolom, majd Cs. szemébe kell nézni. Hát jó legyen. Hú, így könnyű, meg jó. Még mindketten hunyorgunk. Majd lassan kikulcsolhatunk, mert kezd elzsibbadni a karom. Azért a merev mozdulatok megmaradhatnak. Vagy hát most már külön, szóval mindenki csak saját felelősségre. Én még maradok egy kicsit bádogember. Többiek közül egy csomóan egy rakáson voltak. Nagyot nyájasodtak. Jó volt ebből kimaradni. Cs-vel működött ez az ütődgetés. Ütközgetés vasárnapi ebéd után. Annyira után, hogy este. És csütörtökön. Kisimul a bádogember.

- Ha visszaérkeztél a terembe, akkor kezdj el sétálni. Séta közben nézd meg magadat, nézd meg a társaidat.

- Próbáld a testedet kényelmesen tartani. Ha szükségét érzed, dörgölgesd meg magad, nyújtsál, lazítsál kicsit.

- És ha mindenki rendben van, akkor egy hármas feladathoz keress magadnak társakat. Á. és én

most sem vagyunk benn. Négy háromfős csoportot alakítsatok. Ha megvannak a csoportok, akkor ahhoz a falhoz sorakozzunk fel.

- Egy közös útja lesz minden csoportnak a szemközti falig. Együtt fogtok mozogni hárman. Kezdekor mindhárman a falnál álltok arccal a terem közepe felé nézve. Adunk zenét, és ti döntitek el, hogy mikor indultok. A mozgásba próbáljátok beépíteni a mai tapasztalatokat. Ahogy haladtok, nem muszáj végig érintkeznetek egymással, de végig együtt mozogjatok. Az útnak akkor van vége, ha mindhárman állásban elértetek a szemközti falhoz és ott megfogjátok egymás kezét. Lehet, hogy már kapcsolódva érkeztek, de ha nem, akkor is a kézfogással jelzitek egymásnak, hogy mindenki megérkezett.

- A hely miatt először két csoport fog indulni, és amikor azok a terem felénél-kétharmadánál járnak, akkor indulhat a másik két csoport. Rendben van ez? Ha igen, akkor dőljön el, melyik két csoport kezd előbb. Megvan? Nagyszerű. A másik két csoport leülhet oldalra és onnan figyel. Azt nem mondtuk, de ha az első két csoport megérkezik, befejezi az utat, akkor üljön ki oldalra, és nézze a még mozgó többieket. Jól van. Ha minden érthető, akkor adunk zenét, és indulhat az első két csoport.

T. egyébként sem szokott túl aktívan részt venni a pár- vagy csoportkeresésben, de most még annyira sem figyel, mint normálisan. Túlságosan leköti még a hosszú egyéni mozgás és a Cs.-vel közös alakításuk. É.-vel és O.-val kerül össze, de sokáig szinte észre sem veszi, sőt, az utat ismertető A. és Á. hangja is alig jut el hozzá. Ezért örül, hogy hármasuk nincs az indulók közt; lesz ideje a többiek mozgásából megérteni, hogy mit is kell csinálni. Ahogy kiül oldalra rögtön meg is gondolja magát, mert eszébe jut, hogy akkor majd a saját mozgása közben a másik két addig látott csoporthoz fogja hasonlítani magukat. Biztos benne, hogy ezt nem fogja tudni elkerülni. Nem odanézni pedig nem szabad. *Tartani kell a teret.* A két hármas áll a falnál. Az egyikben ott az összes fiú T. kivételével. Nem tudja, hogy most valami igazi férfias összekacsintásból fog kimaradni vagy örülni, hogy két lánnyal lesz együtt. Nem tud felidézni egyetlen férfias összekacsintást sem, amiben valaha részt vett volna. Mindenesetre T. fejében már összeállt egy váltóverseny. A küzdő csapatok felálltak a rajtvonalra. A. gombnyomására pedig a zenével együtt elstartolt a mezőny. *Ez hülyeség. Nem is ugyanabban a számban indulnak. És együtt haladnak, nem váltóban.* A női csoport nagyon lassú, de folyamatos mozgással indul el. Inkább oldalra, jobbra-balra mozognak, mint előre. Kezük általában összeér, egymást adogatják körbe. Csukott szemmel, óvatosan lépkednek. Egy még ki nem talált menüett-szerű tánc szabályait próbálgatják. Közben a fiúk a vállukkal dőlnek egymásnak. Ez elég komikus és egyenlőtlen, mert Cs. izmos és nagydarab, R. magas, G. pedig egyik sem. T. odapillant a két csoportvezetőre, de azokon csak a figyelem látszik. Ez alatt G. valahogy a két másik fiú közé kerül. Bár eleve alacsonyabb náluk, most mintha még jobban a talajba süllyedne. Nem világos, hogy egy beavatási, férfivé érési szertartás kezdődik, vagy csak a fiú elveszik a felnőttek közt. Cs. és R. intenzíven és indulatosan köröz G. körül, aki egyre inkább elveszett gyerekként totyog közöttük előre a túlsó fal felé, ami még egészen reménytelenül messze van. Mintha egy homoszexuális pár rendezne házi jelenetet a gyerek jelenlétében visszafojtva a dühöt. Vagy mintha két alfahím találna valami teljesen jelentéktelen ürügyet az összeugrásra. T. boldog, hogy ebbe nem csöppent bele. Ezalatt a másik hármas tagjai már nyitott szemmel és gyorsabban körtáncolnak. *Vajon a néni most az unokáival vagy a gyerekeivel játszik? Mindenesetre tényleg nem fárad.* Egyszer csak megszűnik a szimmetria. Továbbra is egymás kezét fogva táncolnak, de nem egyenlő, nem ugyanolyan szerepekben. A néni forogják körbe a többiek, így ők sokkal nagyobb utat járnak be és valamivel gyorsabban is mozognak. Ugyanakkor a néinek is nagyon kell igyekeznie, hogy a karjait és a kezeit úgy forgassa, hogy se a saját, se a többiek mozgását ne akassza meg és lehetőleg ne is facsarodjon nagyon ki annyira, hogy az kényelmetlen vagy pláne fájdalmas legyen és tönkretégye a táncban való örömét. Mert az öröme az arcára van írva. T. nem is nagyon tudja levenni róla a tekintetét. Hátral az agyában motoszkál, hogy figyelnie kéne a túloldali férfiaskodásra is, de nem hajlandó odanézni.

Bökést érez a dereka jobb oldalánál. O. jelez, hogy lassan keljenek fel és álljanak oda a kezdőfalhoz. Kisebb zavar támad, mert a negyedik hármas is készülődik, de a már mozgó csoportok

közül csak a lányok értek a terem feléhez, a feszültségektől kisülő fiúk csak az útjuk harmadánál tartanak. Bizonytalanul a két csoportvezetőre pillantanak, hogy mi legyen. Á. jelez, hogy egy csoport indulhat a lányok sávjában, a terem belső, nem ablak felőli oldalán, az utolsó négyesnek viszont majd várnia kell még egy kicsit. Mivel ezt eddig is pontosan tudták, tovább ügyetlenkednek. Mindenki tudja, hogy sem A., sem Á. nem fogja kijelölni, hogy ki induljon most, és ki maradjon még, de pár pillanatra senki nem meri felvállalni, hogy határozott legyen. Aztán T. elszánja magát és lehajtott fejjel elindul a fal felé. Nem annyira a helyzetet akarja feloldani, mintsem szabadulni a három fiú látványától, akik a várakozásban mégis magukra vonták a figyelmét. Eléri a falat, háttal nekidől, felemeli a fejét. Mielőtt becsukja a szemét, utoljára még G.-t látja, amint már egészen belegörnyed abba, hogy a két felnőtt mellett valahogy elevickéljen. Már sikerült középről kikerülnie. Ha rajta múlna, vélhetően átszaladna a túlsó falhoz, hogy legyen vége, de köti a feladat, hogy együtt kell haladnia a csapatnak.

T. lehunyt szemmel áll a falnál, várja, hogy megérkezzen mellé É. és O. Fordított vé alakban oldalra emeli két karját, kezeit kifordítja, hogy ezekhez hozzáérve tudják jelezni, hogy megjöttek. Reméli, hogy ezt nem veszik majd úgy, hogy testileg is érintkezve szeretne mozogni. Túl sok gondolat önti el. *Miért és hogyan jutottam el a néni örömétől idáig negyvenhét másodperc alatt?* A két lány már ott áll mellette. Mindketten megértették a kinyújtott karok szerepét és jeleztek. Most viszont egyikük sem akar vagy nem tud elindulni. A zene sem ad olyan lökést, ami bemozdítaná bármelyiküket. T. gyanakodni kezd, hogy csak ő maradt ki, ha nem is a mozgásból, de valamilyen más kommunikációból. Szeretné tudni, hogy É. és O. is csukott szemmel állnak-e a falnál. Nem tud elképzelni semmilyen értelmes indokot, amiért megérné nyitott szemmel lenni, de mégsem biztos abban, hogy a többiek is így vannak ezzel. Mivel már azt sem tudja, hogy tényleg ott vannak-e mellette, és indulhatnékja is van, ezért megint muszájból cselekszik: ahogy a páros feladatnál kellett, úgy próbál először É. felé, aztán O.-nak impulzust adni, csak most a vállával, s így magát is mozgásba hozva. O. éppen akkor gondol elrugaszkodni, amikor T. hozzá pattan vissza É.-ről. Emiatt T. kicsit lecsúszik O. válláról, és O. is furán perdül meg a lökéstől. Mindketten dülöngélnek, hogy talpon maradjanak. Ezt annyira viccesnek találják, hogy a csatlakozó É.-t is ráveszik, hogy kapcsolódjon be, a puhán taszigálós játékukba. T. pingvinekre gondol, aztán nagy színes babzsák keljfeljancsik jutnak az eszébe. Teletubbies. Amit még Inci és Finci kedvéért sem tudott soha megnézni. Csak egyszer. Párszor. De most ez a kép, és a mozgás is tökéletes összhangban van az érzéseivel. Pingvintánc. Az összes kedvenc együttese pózolt pingvinként valamilyen borítón, újságban, bárhol. Időközben a lányok továbblépnek, és valamivel koordináltabb, a terem túlsó oldala felé mozgásba próbálnak fogni. T. ezt nem érzékeli, és csakúgy, mint a faltól való elrugaszkodásnál, megint félig-meddig a levegőt löki meg O. helyett. *Egy ódaiti vagyok. Ha jól értelmezem magamat.* Minden ismétlődik. A vé alakban tapogatózás a lányok kezei után, G. totyogása. Nem akad bele senkibe, de érzi és a parketta ropogásából hallja is, hogy ott vannak valahol a közelben. Megvonja a vállát. Végül is csak együtt kell haladniuk, de nem kell folyamatosan érintkezni. Így szólt a feladat. És ha valami így szól, akkor az így van szólva. És ha ilyen szólásban marad, akkor az helyesen lesz szólva, és teljesítve lesz. T. most utolsó mentsvárához, a zenéhez kezdi igazítani mozgását, és hogy a feladatnak, illetve saját lelkiismeretének is megfeleljen, igyekszik az O. és É. által keltett ropogásokat is beleszőni a zenébe és ezzel saját táncába is. A recsenések mindig nagyobb hangsúlyt kapnak, T. ilyenkor irányt vált, lehajol, felszegi a fejét, de mindenképp valamilyen hirtelen mozdulatot tesz. Két ilyen között pedig arccal a hangok felé fordulva pörög lassan maga körül. Karjait már nem kell tapogatózásra használnia, azok szabadon csapkodnak. Forgás közben olyan holdnak érzi magát, ami két bolygóhoz is tartozik. *Bár ők nyilván együtt vannak. Én meg nem vagyok velük kölcsönhatásban. Legfeljebb távolságunkkal fordított arányosan.* T. nem lenne jó őrszem. Legalábbis örködés közben nem szabadna behunyt szemmel forognia. Két tenyér ér finoman a feje tetejéhez. Az egyik nagyon puha, a másik kicsit távolságtartóbb, nem teszi T.-re a kéz teljes súlyát. O.-t tippeli a puha kéz mögé, de amióta Cs.-nek a nemét sem találta el előszörre, már inkább nem találgat. Abbahagyja a forgást és a karjaival való csapkodást. A feje mozgását is lelassítja. Eszébe jut, hogy ezt ma egyszer már a bemelegítésnél eljátszotta. *Ugyanott vagyok, ugyanott vagyok: nem haladok semmit se.*

Igyekeznek a kezekre koncentrálni, és minden jót kiszippantani a puhaságukból. És a bemelegítő gyakorlatok pozitív érzéseit is megpróbálja visszahozni. Lassan úszik a két lány között. Jól esik neki, hogy rá figyelnek, segítenek neki lenyugodni és visszatalálni a hármasukhoz. Ugyanakkor zavarja is, hogy nem tudott magától kapcsolódni hozzájuk, hogy segítségre szorult. Szeretné, ha egyenlő szerepben lehetne. Vállmagasságba emeli a karjait, kicsit bizonytalanul keresi O. és É. hátát, vállát, fejét, amit talál. Úgy érzi, most akár le lehetne is, hiszen ők is nyilván nyitott szemmel találták meg. De végül is a közelében vannak, ezt a joker kártyát megtartja későbbre. Átkarolja a lányokat, és finoman egymás felé tolja őket. Reméli, hogy ők is összekapaszkodnak. Mert ha igen, akkor a körben nincs senki sem a másik kettő között. És akkor talán már ő sem a segítségre szoruló harmadik. Belepihen a körbezáródásba. Ellazultan totyog, hogy átadja a kezdeményezést. Ő már elérte, amit akart, innentől kivár. A karok lejjebb csúsznak a hátakon, és valamivel a derék felett fogják meg egymás alkarját. Még mindig lassan mozognak, és közben hátradöntik magukat. Egész pontosan O. és É. lazán beleengedi magát a másik kettő hálójába, T. hol elereszti a testét, hol görcsösebben ragaszkodik ahhoz, hogy ő magát tartja. Idegenkedésének oka, hogy egy tánczási jelenetbe képzeletben hármójukat. Fehér ing és blúz van rajtuk. Mosóporreklám lehetne, ha nem lenne az egész kép fekete-fehér. Még valami fűveg is van rajta. *Fűveg. Nekem nincs fűvegem. Elvből sem. Nem használok ilyen szavakat. Nincs fűveg, nincs problem.* Kicsit jobbra lépegetnek, kicsit balra. A táncház szalagavatós csárdáspróbává változik. T. ezt már nem viseli el. Lassan kicsúsztatja karjait É. és O. fogásból. Kézen fogja őket, és áthúzza magát a kör túloldalára. A lányok benne vannak a kiskacsásban. Aztán egyre gyorsabban siklanak a vízen, teljesen elengedik egymást, de ugyanolyan közel maradnak egymáshoz. Folyamatosan cikáznak a hangyaboly széle és közepe között és közben haladnak a fal felé. Már rég nyitva van mindhármuk szeme. É. mosolyog, O. szuszog, T. koncentrál. A lehető legközelebb surran el a másik kettő teste mellett, de nem szabad hozzájuk érnie. Egyre gyorsabban mozog, s ez nagyon megnyugtatja. Teljesen ellazul, korcsolyázva rohan a lányok körül és között. Érzékeli, hogy O.-nak ez talán túl sok, de már mindjárt a falhoz érnek, és már nem tud leállni. Nem is akar.

Az utolsó pillanatban kapja maga elé a kezeit, hogy ne csapódjon neki arccal a falnak. Néhány másodpercig nekidőlve hűti magát, aztán megfordul és jobbra néz. O. áll mellette sokkal nyugodtabban, mint várta volna, a túloldalán É.-t viszont nem látja. Azt viszont igen, hogy a negyediknek induló csoport már végzett, és a terem szélén ül. *Bűgőcsigák voltunk! Bűgőcsigák voltunk!* Megfogja O. kezét és vár. Pár pillanattal később É. két lépést tesz előre, hogy kimenjenek ők is oldalra. Aztán meggondolja magát, és visszalép a falhoz és helyben leül. T. is lecsusszan a földre, és a többiekkel együtt csöndben várakozik. A csillár még mindig randa.

- Gyertek, alakítsunk a terem közepén egy viszonylag szorosabb kört. Legyen körszerűbb egy kicsit ez a kör, ne legyen ennyire tojás. Úgy, hogy mindenki lásson mindenkire. Így. Jó. És akkor nézzük meg egymást a mai mozgás végén.

Van aki fáradt, mások kevésbé. T. gyorsan körbenéz az egész csoporton. Aztán igyekezik pár pillanatra mindenkivel szemkontaktust találni, akivel volt ma kapcsolódása. A lányok könnyen megvannak, Cs.-t kicsit nehezebb becserkészni, mert túl magasról figyel a többiekre, ráadásul az út előtt levette a szemüvegét. Aztán vele is összenéznek. *A néni! Aki megért.* Mosolycsere. T. izzadtan, a néni fáradtan.

- Akkor egy öt perces technikai szünet, és aztán folytatjuk.

* * * * *

- Kicsit tovább tartott ma a mozgás, ötven percünk van, és ebbe bele kéne férnie mindenkinek legalább néhány mondat erejéig. Úgyhogy majd ezt is vegyétek figyelembe. És akkor kérdeznénk, hogy kivel mi történt ma, hogy vagytok most, mit szeretnétek megosztani a többiekkel. Ki tudja

elkezdeni?

T.-nek kivételesen lenne kedve kezdeni, de amíg azon gondolkodik, hogyan is kéne mondania, megosztania, addig I. belevág.

- Nagyon jó élmény volt a mai. Máskor is az, de most tényleg nagyon jó, és nagyon érdekes volt. Nagyon szeretem a bemelegítő feladatokat. Nagyon jól átmozgatnak, és valahogy egy csomó mindent tudok meg a testemről, a mozgásomról. Nehéz ezeket szavakkal elmondani, mert inkább csak odafigyelek olyan dolgokra, amikre máskor nem. Vagy más nézőpontból. De nincs semmi különös rádöbbenés, csak úgy érdekes. Ilyen gyorsulás-lassulás is volt már többször, úgyhogy már van mihez viszonyítani, hogy mi ugyanaz, meg mi más, és hogy mi miatt. De igazán ezek csak most jutnak eszembe, és inkább csak a kérdések: közben elvisz a mozgás, a rohanás. A fogó is vicces volt, sokat nevettem. Aztán. Aztán volt a páros T.-vel. Hát az nagyon érdekes volt. Egyrészt iszonyú jó impulzusokat kaptam. Nagyon jó volt, hogy egyáltalán nem voltál tolakodó. Nem éreztem, hogy irányítani akarnád az egész mozgásomat, csak így segítesz, hogy ha tetszik, akkor vegyem el. És az külön vicces volt, amikor valami nem sikerült és lecsúszott. Nagyon nagy nyugalmat, biztonságot adott. Nagyon könnyű volt utána egyedül mozogni. Sokáig vittem magammal az érintéseidet, és amikor aztán úgy gondoltam, hogy most minden legyen az ellenkezője, akkor is bennem maradt az egész. Minden, ami előtte volt. Tényleg úgy benne volt.

Aztán amikor te mozgált, hát az nagyon furcsa volt. Azt nem tudom, hogy miattam, vagy magadtól, vagy miért, de iszonyú, hát nem is tudom, nem nyugtalan, mert ez csak a saját nyugodtságom miatt vagy nyugodt mozgásom miatt mondom. Na mindegy, de közben azt gondoltam, hogy olyan vagy, mint egy kántáló dervis. Ami persze nincs, vagy ha van, akkor nem tudom, milyen. De olyan voltál. Viszont baromi érdekes volt az egész. Nem nagyon tudtam mit hozzátenni, inkább csak azt, hogy milyen ritmusban, milyen gyakran értelek meg. Aztán, amikor be kellett kapcsolódnom, akkor tudtam, hogy muszáj kicsit lecsillapítanom téged. Pedig nézni tényleg tök érdekes volt, de kezdeni nem nagyon tudtam volna vele semmit. És furcsa, mert a végére nagyon meglett az összhang, de nekem sokkal jobban az a rész marad meg, amikor valahogy meg akarjuk fékezni a pörgésedet, meg kitekeredettségedet. Mert azt éreztem, hogy te is akarod. Az fontos volt, hogy te is akarod.

Úgyhogy aztán a hosszabb egyéni rész alatt, de főleg az elején, még ez volt bennem nagyon. Nem is emlékszem annyira. Most. Bár volt valami, csak nem jut eszembe. Ez máskor is nehéz. Elfáradok ilyenkorra, és mindig hazafele vagy másnap jön csak vissza. Na mindegy. És akkor a hármas. Az nagyon szép volt. Nagyon családias. M.-mel és a néniel. Nővérem van, és elég fiatalok a szüleim, szóval egyáltalán nem gondoltam a valódi családomra. Bár biztos gondolhattam volna. Mindenesetre erős élmény volt. Leginkább az, hogy mikor éreztem valamilyen generációs különbséget, és mikor nem. Az elején talán kifejezetten ügyeltünk arra, hogy ne legyen. Talán bennünk volt, vagy legalábbis bennem volt, amit a néni a bevezető körben mondott. Aztán valahogy ezt elengedtük, és akkor meg pont, hogy kijött egy ilyen „körbeugráljuk anyát” valami. És aztán az egész feloldódott, és egy nagy viháncolás lánybuli lett. Én legalábbis így éltem meg. Aztán, amikor beértünk, és sétáltunk ki a falhoz, akkor volt, illetve lett bennem egy kis félelem, hogy esetleg nektek túlzás volt ez, vagy hogy másmilyenre szeretnétek volna csinálni. De aztán azt gondoltam, hogy ti is ott voltatok, tudtátok alakítani, és együtt is alakítottuk ilyenre.

Igen. Azt hiszem, ennyi. Köszönöm.

T. tehetetlenül nézi, ahogy kialakul egy párbeszéd a hármasról. Tudja, hogy ez jól van így, tudja, hogy igazából nem lenne tehetetlen, hiszen közbevághatott volna, hogy reagálna I. szavaira, de mégis dühös. Csitítja magát, hogy nem szabad hülyének lennie, vagy legalábbis nem ennyire. Próbál odafigyelni arra, amit a többiek mondanak. A néni mosolyogva, lassan, de röviden összegez. Csak az útról beszél, elnézést is kér emiatt a páros partnerétől, Cs.től. Ő aztán abszolút a családját képzelte maga köré, ezért is olyan boldog most. Sok erőt fog tudni meríteni a mai alkalomból.

M. is mosolyogva beszél a családos útról. Minden újramesélt mozzanathoz talál valakit anyja

rokonságából, akihez vagy akinek cselekedeteihez, tulajdonságaihoz lehet hasonlítani az itt tapasztaltakat. Biztonságos terepre ért. Aztán mellékes megjegyzésként kibukik belőle, hogy örül, hogy ma nem került össze semelyik fiúval sem. Cs.-hez intézett délutáni kérdését nem említi, hanem rögtön visszavált a felnőtt nőként felnőtt nők között megélt élményeire. I. nagyokat bólogatva helyesel, hogy valóban felnőtt partner volt, és hogy tényleg jó időnként csak nők között lenni. A néni mosolyog, de már nem szólal meg.

- Akkor én folytatnám. Már így mondtam volna I. után is, és persze most is fogok arra is reagálni, mert az volt talán ma a legfontosabb nekem. Vagy hát biztosan az volt. De akkor most inkább előlről mondanám, időrendben, lineárisan. Szóval szokásosan nagyon nehezen ment a beleereszkedés. Ezek az ismerkedési feladatok kicsit talán érthetetlenek is. Aztán azért sikerült. Sikerült elindulni. Viszont most így beugrott, hogy volt egy fura gondolat, ami többször is eszembe jutott a bemelegítés alatt. Hogy mozgó célpontok vagyunk. Akkor ez jó érzés, jó gondolat volt, vagy annak tűnt, de most olyan, mintha benéztem volna. Illetve hát pont, hogy nem néztem, nem gondoltam rendesen utána. Főleg a fogónál, ahogy ott a többiek nagy hálója összefogdos minket, és amikor elkapnak, akkor beállunk mi is. Így utólag átgondolva nem tűnik túl barátságos feladatnak. De közben jó volt. Vagyis inkább motiváló, a gyorsulós-lassulósak voltak most olyanok, amibe nagyon jó és könnyű volt beletenni magam.

És aztán jött I.-vel a páros. Igen. Nagyon szépen mozgottál. Jó volt nézni. És nehéz volt adni. Úgy éreztem kevés dolgot tudok hozzátenni. Kicsit így túl soká volt, nem is tudom, mindegy. De az tényleg lenyűgöző volt, ahogy olyan lekerekítetten, hajladozva mozgottál. Azt meg most nagyon jó volt hallani, hogy végig veled maradtak az érintések. Kívülről nekem máshogy tűnt. Hogy volt egy pillanat, amikortól már függetlenedtél az impulzusaimtól. Úgyhogy most erre elég büszke vagyok, hogy nem. Amikor meg én mozogtam, hát nem is tudom, én nem éreztem annyira nyugtalannak magam. Eléggé összhangban voltam magammal. A mozgásom azzal, ami belül volt. Persze ezek nem mondanak ellent egymásnak. Úgyhogy akkor lehet. Mindegy, de jól tudtam használni az érintéseidet. És amikor együtt mozogtunk. Furcsa, illetve hát nagyon érdekes, amit mondtál. Mert tényleg együtt küzdöttünk azért, hogy aztán rendesen tudjunk dolgozni. Viszont nekem nagyon fontos volt, és hát az volt a fontosabb, hogy lett eredmény. Hogy tényleg jó lett. Nagyon. Viszont volt egy pillanat, illetve egy időszak, amikor már nyugi volt, de még nem voltunk elég közel egymáshoz, és én valahogy kikapcsoltam. Elfoglaltak a gondolataim, és mire megint visszazökkentem, addigra te már megoldottad az egész közeledést. És ez nem jó. Mármost az eredményét tekintve szuper, legalábbis mára. De azért jobban örülnék, ha ilyen szituációkban én is tudnék beletenni a dolgokba. Mert itt oké, hogy segítenek, most ugye I., de kint azért nem feltétlen ilyen türelmes mindenki.

Ja, akkor gyorsan mondom a többit is. Szóval az egyéni résznél nehéz volt aztán összeszedni magam. A zenéssel is adódtak problémáim. De aztán belejöttem. Annyira, hogy nem is nagyon akartam kapcsolódni senkihez. Viszont amikor mégis úgy alakult, hogy Cs.-vel nem tudjuk kikerülni egymást, az aztán jó élmény lett. Eljátszottunk valamit. És a kisebb bénázásokkal együtt is azt hiszem, az rendben volt. Az út viszont nem volt rendben. Sokáig nem éreztem, hogy tudnék kapcsolódni. Aztán persze megint kiségitettek, és valahogy végig ez volt az érzésem, hogy minden ismétlődik, és nem jó dolgok ismétlődnek, és én csak sodródok. Tulajdonképpen, ahogy most így próbálom összerakni, két önálló döntésem volt összesen. Az egyik viszonylag az elején, hogy külön mozgok, a másik a vége felé, hogy valahogy begyorsítom az egészet. Egyiknek sem örülök most túlságosan. És közben is inkább olyan jobb híján ötletnek tűnt. Most erről nem tudok többet mondani, majd még gondolkodom. Van két hetem rá. Vagy több is. Köszönöm.

É. kezd el lassan beszélni. Elgondolkodva reagál T. utolsó, a közös útra vonatkozó mondataira. Próbálja közös nevezőre hozni T. élményeit a sajátjaival, de nem nagyon illenek össze. Neki kívülről úgy tűnt, hogy T. jól érzi magát a különmozgásban. Ő a maga részéről inkább kicsit irigykedett a határozottsága miatt T.-re és nem segítségből vonta aztán be O.-val, hanem hogy T. mozgása is bekerüljön a közösbe, mert nagyon izgalmasnak találta. A gyorsaság az út végén

valóban nem volt neki kényelmes, de furcsának érzi, hogy T. nem említette a kacsázás elkezdését mint saját döntést, mert abból indult az egész hosszú mozgássor. T. elmosolyodik, hogy É. ugyanazt a szót használta a játékra, ami az ő fejében is volt még az út során. O. viszont valóban inkább úgy élte meg T. bevonását mint segítségadást, de gyorsan hozzáteszi, hogy szerinte ezzel semmi baj, sőt, neki ez egy nagyon érdekes élményt adott. Illetve tett lehetővé.

A fiúk csoportja következik. Cs. és R. felváltva hebegnek. Cs. kezdett el beszélni, de nem is fél, hanem csak negyed mondatokat tud formálni. R. hevesen bólogat, néha közbevakant egy-egy szót. Ez többeket zavar, de Cs.-t láthatóan nem, sőt, némileg megnyugtatja, hogy R. érti, miről beszél, és nagyon hasonlókat gondol. És az elkezdésük előtt abbahagyott mondataikkal hasonlókat is mondanak. Időnként oldalra pillantgatnak G.-re, hogyan reagál szégyenlős makogásukra. De ő csak mosolyogva figyeli őket térdét mellkasához húzva egy olyan pozícióban, amiről senki sem tudja elképzelni, hogy kényelmes lehet, de ő a verbakör kezdete óta így ül. Amikor végül kibuggyan egy bocsánat, akkor G. közli, hogy ő nem is érezte magát rosszul, főleg az első egy-két perc után, amikor látta, hogy nem is róla szól az egész. Aztán meg elhatározta, hogy nem is akarja megérteni, hogy mi ez, megjavítani pedig pláne nem. Cs.-nek és R.-nek ezután nem nagyon marad más választása, mint kitalálni, hogy mit is játszottak le egymással G. fölött, de az ő teljes kikapcsolásával. Érződik, hogy mindketten gondolnak sok mindent, de szívesebben vennék, ha a másik kezdené. Tudnának mit a másik fejéhez vágni, volna mit mondani a saját érzéseikről, de könnyebb lenne válaszként, reagálásként. Időnként biztos pontként visszatérnek a G.-től való bocsánatkéréshez. A harmadik ilyen alkalomnál G.-ből kirobban a nevetés, azt visítja, hogy ennél jobb helyre nem is mehetne a szülei pénze, hatalmas férfiak kérnek tőle elnézést. Végtagjait szétcsapva hanyatt vágódik (T. elképesztően irigyli ezért), majd próbál visszahelyezkedni eredeti pozíciójába azzal a különbséggel, hogy a térdét már inkább a szája elé húzza, hátha sikerül megfékezni röhögőgörcsét. Remegő vállalai jelzik a kudarcot. Karjaival mutatja, hogy ő képtelen lesz megszólalni belátható időn belül, haladjanak tovább, és egyben nagyon sajnálja. Igazából csak kicsit. Cs. mély levegőt vesz, és kijelenti, nagyon örül, hogy G.-nek láthatóan nem okoztak maradandó traumát, ő viszont a maga részéről nem nagyon tud mit hozzátenni a mai nap feldolgozásához, legközelebbre igyekszik megemészteni az alkalmon történeteket. R. gyorsan csatlakozik.

A negyedik hármas beszámolóira T. nem nagyon tud már koncentrálni. Az ő útjukat egyáltalán nem látta, a páros gyakorlatoknál meg csak magukra figyelt, így most mindent utólag kéne elképzelni. Nem tudja, mennyi idő van még hátra. Érzi, hogy nem sok, de most háttal ült az órának, így csak A.-ékban bízhat, akik mindig ügyelnek arra, hogy legfeljebb egy-két perccel tartson tovább az alkalom, hogy a családosok, messzire utazók, mindenki tudjon tervezni. Ma T. is siet, de nem emiatt nem tud figyelni, hanem mert lefoglalják saját élményei, illetve a lányok visszajelzése. Már elkezdte a beígért két hétnyi gondolkodást. Egy-egy alkalom néhány napig nagyon intenzíven tovább pörög benne, de aznap este nehéz elrendeznie úgy a gondolatait, hogy könnyű legyen elaludnia.

- Maradt még esetleg valakiben valami? Ha nem, akkor megállnánk, és két hét múlva találkozunk. Sziasztok.

Megállóig

T. nem tud a feketében maradni, mindig bekúszik a szürke. Lehunyja időnként a szemeit, de belevakul a fémbe. Egy zöld tábla jelenik meg, kréták, leengedett vetítövásznon. A kezében egy pointert szorongat. A cím nem is az ő szakterületéről való, a benne szereplő három fogalomból egynek nem is tudja a definícióját. Izzad. Körbenéz a termen, de a lámpák túl erősen világítanak. Hátul meglátja a szüleit kiöltözve. Nem stimmel össze a koruk. *Mozgólépcsőn vagyok, nem delirálok. Nem is kell felébrednem, csak kinyitni a szemem.* Sz. húsz éves sincs, Z. viszont még

idősebb is, mint valójában. Ő nincs kiöltözve. Jól néz ki. Egyedül ő néz ki jól az egész teremben. Nincs kiöltözve, mert neki azt mondták, a tudósok lazák, és hát akkor meg. A bizottság ki van öltözve és várnak. T. eddig csak a hónaljánál izzadt, de most egy csepp elindul lefele a gerince mentén. Elképzeli, ahogy a csepp egy falevél végéről lecsurog. A természetfilm kameramanja ráközelít. Háttérben sötétén süt a nap. Elindul a csepp, és egy bennszülött alááll nyitott szájjal. Ő a bennszülött, de csak a száját tudja kicsit összevizezni, hogy ne legyen annyira cserepes, a torka száraz marad, és a száraz nyál csak még nehezebbé teszi a megszólalást. Úgyse tud semmit se mondani.

- Ha erről nem akar, akkor beszélhetne esetleg a negyedik lépés bizonyításáról. A dolgozatában nem volt teljes részletességgel kifejtve.

Anyád picsája, az még nincs meg. T. érzi, hogy muszáj lesz megszólalnia.

- Igenigenigen. Ott valóban két rész el van nagyolva, ezt elismerem, de az csak egy ilyen esetszétválasztásos, ami ugye munkás, meg kell csinálni, de hát érdekesnek nem mondanám. És hát ugye ha én sem, akkor ki. Viszont a harmadik és az ötödik. A harmadik ugye a kapcsolat. És hát az a téma, az ugye most nagyon kurrens. Hallottam már olyan véleményt is, hogy túlságosan is. Jó, hát ugye most engem kell értékelni, és nem én értékelek.

A bizottság egyik tagja feláll és kifelé indul. Viszi a bögréjét is, úgyhogy lehet, hogy csak még egy csésze teáért megy. De lehet, hogy nem. T. apja lehajtja fejét.

- És akkor van még az ötödik. Persze én tökre örülök, hogy nem vették ki az ajtót és betetszettek jönni, és most persze ha úgy tetszik akarni, akkor ki tetszhetnek menni, de én tényleg szívesen elmagyaránám az ötödiket. Hiszen az szép, szerintem van benne egy elég jó ötlet, és akkor koncentráljunk arra. Bár értem, hogy a hiányosságokkal kéne -

Megbotlik a mozgólépcső tetején. Fáj, ahogy összerándítja izmait, hogy ne essen el. Az ennél a kijáratnál álló ellenőrök rendszeren végzik munkájukat. T. nem hallotta a hangosbemondót, így most kell előkaparnia kabátzsebéből a bérletét. Kicsit feltorlódnak mögötte az emberek, hallja némelyikük morgását. Ahogy próbálják kikerülni, egyikük lök is rajta egy aprót. Végre kijut a metró területéről. *Ennél csak jobb jöhet hétvégén.* A közvélekedéssel ellentétben ő ezt az aluljárót tartja a város legleghervasztóbbikának. A közvélekedés a délutáni átszállás aluljáróját tartja annak. Előreszegett fejvel halad a hirdetések osztozók között. Tekintete egyáltalán nem fókuszált. Arra ügyel csak, ne menjen neki senkinek. Nehéz volna újra lendületet véve elindulni. A lépcsőkön szerencsére most felfelé kell mennie, attól nem fáj az izomláza. Ahogy kiér a szabadba, meglepetten tapasztalja, hogy süt a nap. Néha, kicsit. Most éppen egy közepes méretű sötétszürke felhő félig takarásából jön a meleg, amit a szél igyekszik ellensúlyozni elég sikeresen. T. azon tűnődik, hogy mi az irány, hogy félig teli-e, vagy mindjárt borús lesz minden. Amint teljesen felér a lépcsőn, egy villamos azonnal megérkezik a megállóba. Annyi ideje még van, hogy a második ajtóig elbicegjen, és ne a legelsőkön kelljen felszállnia. Ahogy jobb lábával a kocsiba lép, még megérzi tarkóján a napsütés erejét. *Hogy fogom tudni ilyen időben sajnálni magamat?* Hiába van lassan középdelelőtt, az ajtónál az utat elzárva áll szorosan egymás nyakán egy nyolc-tízfős tömeg. Az időjárás adta hirtelen könnyedséggel verekszi át magát a kocsit teljesen üres belsejébe. Azon gondolkodik, hogy a villamos csuklójában keressen magának egy a metróban felvett pozícióhoz hasonlót, vagy a keskeny folyosóban álljon meg és kapaszkodva utazza végig a három megállóját. Az első verzió esélytelennek tűnik, a második viszont azzal fenyeget, hogy egy-két még ülve utazó utas leszállítás közben neki fog menni. Elég bátornak és erősnek érzi most magát. *Dacolok a természettel.* Annyira kisüt a nap, hogy még a villamos üvegén keresztül is hunyorogni kezd. Párbaj előtt álló westernhősnek képzelet magát, csak még nem tudja, melyik problémájával kéne megküzdnie. *Dacolok a természet hátán.* Szerencséje van, és a huszonkeves éves, a telefonján facebookozó fiú a

másik ajtó felé indul el. Vagy csak megszánta őt, amikor felpillantott. Vagy csak így volt neki is egyszerűbb. *Vagy papucs orrán pamutbojt.* Szinte nincsenek felszállók. T. megfordul a folyosón. Meglepődve tapasztalja, hogy ebből az irányból is a szemébe süt a nap. Eszébe jut, hogy olvashatott volna az úton. Most már főleg elövennie a kindle-t. A hídfő megállójánál nagyobb a mozgás. T. nek kicsit oldalra kell hajolnia. Nagy fémlapnak látja magát, amelyik derékban előredől. Nem peng semmi, amikor visszakerül egyenes függőlegesbe. A hídon lassan csorognak át. Feltorlódtak a villamosok, ezért meg kell várni, amíg az előző kigördül a megállóból. Körbenéz. Ha most elindul, csak egyvalakit kell kikerülnie. Elindul most. Kineveti magát, hogy lassú volt, és közben felálltak mások is. Aztán kineveti magát, mert még mindig lassú, és azokat nem kell kikerülnie, hiszen úgymint előbb érnek az ajtóhoz. Elnevetgél magában. Ez egy kicsit kívülről is látszik. Persze nem figyel senki. Lassan elfogynak az utasok T. előtt, és ő is lelép a villamosról. A leszálláson való igyekezetében egészen elfelejtkezett a napsütésről, így megint el tud mosolyodni, ahogy hirtelen újra nem lát semmit. Vár néhány másodpercet, amíg mindenki messze kerül tőle, és a hátrább lévő ajtók felől érkezők is elhagyják, majd életében először sem nem próbál az úttesten átkelni, sem az aluljárón és az izomlázán keresztül eljutni az egyetem oldalára, hanem a megálló folyó felőli végénél lévő lámpás zebra felé indul el.

Hogy érkezett ma?

- Nehezen. Nem is békávéval jöttem, hanem sétáltam. Hogy legyen időm kigondolni, hogy mit akarok. De nem igazán sikerült. Az elején volt ilyesmi. Csak kicsiben. Hogy ha már csak tíz-tizenöt perc volt hátra egy órából, vagy annyi se, akkor nem kezdtem bele új témába. És most is ilyesmi van: hogy tudom, hogy még három hét, az hat alkalom, és akkor vége, és akkor már minnek belevágni valami nagyobbba. Hogy most már inkább lezárogatni kéne dolgokat, és nem kinyitni még. Főleg, hogy pont amiatt hagyom abba, hogy amiket az utóbbi fél évben kinyitottam, azok, úgy érzem, hogy nem vezettek sehova. Vagy nem eléggé előre. Csak ez az abbahagyás. Már a szó is. Hogy nem befejezem, hanem csak nem megy tovább. Nem szoktam ilyet. Nem jó.

- Ugye tudja, hogy bármikor meggondolhatja magát. Ezt mondtam már, de hadd ismételjem meg: akár karácsonyig, akár a szünet alatt, akár később úgy érzi, hogy mégis folytatná, bármikor szólhat. Azt önnek kell tudnia, hogy melyik az erősebb érzés, az hogy nem halad, vagy az, hogy vannak még befejezetlen ügyek. Bár ilyenek mindig lesznek, mert újabb és újabb élethelyzetekbe kerül.

- Igen. Csak tudja, a nyújorkiasság. Persze most már csak röhögök magamon, annyiszor mondtam. És kicsit kínomban, de nevetek azon is, hogy ennyire mereven álltam a dolgokhoz, de az alapézés valahogy mégis megmaradt. Hogy ilyen csip-csup dolgokkal, mint a normál hétköznapi élet, azzal nem lehet, nem szabad ide járni. Hogy itt csak komoly, nagy problémákról lehet beszélni. Hogy anélkül csak úgy bénázni nincs jogom. Illetve az van, csak hogy a hétköznapihoz nem kellhet mankó, azt meg kell tudnom oldani. És meg is oldom. Csak legfeljebb szar lesz. És ez is idegesítő volt az utolsó hónapokban. Hogy mégis csomót beszéltem arról, hogy éppen mi történik velem. És közben meg az volt az érzésem, hogy elveszem magam előtt az időt. És most is az az érzésem. Miközben igazán nem tudom, hogy mi előtt vennék el bármit is, hiszen semmit sem tudtam kigondolni, amiről szívesen beszélnék. Vagy ha nem is szívesen, de mindenesetre fontosnak tartanám.

Asszem csak körözök. Körbe-körbe.

- Ez érthető. A terápiája lezárásán gondolkozik. Illetve már el is döntötte, de nem teljesen biztos a dolgában. Érzi, hogy nem elég kerek még ez a történet, ezért beszél erről, hogy kerekesebb legyen. Vagy lekerekedjen.

- A szavakkal én szoktam játszani! Elnézést. Nem akartam bántó lenni. Önnek is joga van persze szavasdízni. Csak ingerült lettem, mert nem látom ezt az egészet.

- És ha nem érti, az ingerültté teszi?

- Persze, de ezt tudja. És én is tudom. Úgyhogy szuper.

- Azon gondolkoztam közben... Tudja, az jutott eszembe, hogy talán megpróbálhatna valamilyen csoportterápiát. A problémái tipikusan az emberi viszonyaival kapcsolatosak. Sok mindent megtudott róluk itt az egyéni terápiában, de talán ez a megakadás csak azt jelzi, hogy más módon kéne próbálkoznia, és nem azt, hogy félre kéne tennie az egészet. Természetesen ez is az ön döntése lesz, ez tőlem csak egy gondolat. Én késznek érzem önt egy csoportfolyamatra. Ezt is bőven van ideje meggondolni. Sokfajta csoportterápia létezik, ezek közül a pszichodráma csoportot vagy egy táncterápiás, mozgásterápiás csoportot javasolnék, de ezek tényleg csak javaslatok. Ön jóval otthonosabban mozog nálam az interneten, könnyen megtalálja az egyesületek weboldalait. Ott vannak leírások, és ha úgy gondolja, tudunk erről is beszélni itt. Ha úgy döntene, hogy megpróbálja valamelyiket, akkor amúgy is utána kéne néznie, hogy melyik kollégák indítanak csoportot tavasszal, és hogy kit tudnék javasolni közülük.

- Hát. Most meglepett. Erre, asszem, nem voltam felkészülve. Így az volt az érzés, hogy jó, hát nincs készen semmi, de akkor nézzük meg, hogy most milyen, hogy mit tudok. Mármint magamtól. Segítség nélkül. Csak élni. Mert még amikor azon nyavalygok, hogy nincs miről beszélnem, akkor az is olyan nehezen, meg hosszan születik meg. És tudja, kicsit azért is ragaszkodtam, illetve hát ragaszkodom ahhoz, hogy fejezzük be a terápiát, mert sokszor félek, hogy átbillen. Hogy már csak egy kicsikét csinálom a kinti életem, amíg megint nem jöhetek ide. Hogy már inkább a terápiámba beékelődik egy kis élet, és nem fordítva. És gondoltam, hogy akkor jó, most kéne ebből kiemelni a fejem, mielőtt még tényleg ez lesz. Mert még szerintem rendben vagyok, csak érzem a veszélyt. És néha gondoltam azt, hogy akkor lehet, hogy pont nem engedtem bele magam, ha ettől félttem, és talán emiatt nem tartok előrébb, de azt hiszem, nem. Úgy nem lehetne. Vagy abból nem lenne visszaút. Na jó, nem kell túldrámázni, de azért tényleg elég megterhelő ez a lassan két és fél év. És eddig az megnyugtató volt, hogy akkor most szünet. Ehhez képest belefogni egy újba! Ráadásul fogalmam sincs, mik ezek. De azért majd megnézegetem őket. Meddig tart egy ilyen?

- Többfajta csoportfolyamat létezik, de én bármilyen módszert is választana, mindenképpen egy hosszabb, kétszázötven-háromszáz órás csoportot ajánlanék,

- Jesszus!

- ... mert csak azokban lehet igazán mélyre jutni. Az két - két és fél évet jelent, és nyilván ez is hosszúnak hangzik most. Én nem is mondanék ezekről többet. Gondolja át, és ha úgy dönt, akkor ajánlok önnek induló csoportot. Szinte mindig van egy demonstrációs alkalom, amikor meg lehet ismerni saját élménnyel is a módszert.

- Értem. Hát akkor ezt majd át. Jó. Viszont így azt gondoltam, hogy tökmindegy, hogy nyújorker vagy sem, tényleg mindegy, de szóval voltam hétvégén Z.-vel fürdőben. Ezt találtuk ki ilyen közös programnak. Mondanám, hogy kompromisszum, de én sose voltam korábban, ő meg időnként szokott járni, és eléggé szeret. Nekem meg az egész rohadt idegen a sok ázó testtel, és hát nem is tudom, nyilván a fülledtség. Nem tudom, de a lényeg, hogy eztán se leszek egy nagy rajongó, de az öcsémrel talán egyszer elmegyünk megint. Persze ha rá bírnám venni, hogy kiránduljunk vagy biciklizzünk, az egyszerűbb, meg jobb lenne. Most persze biciklizni úgyse lehet. De ő olyat amúgy sem csinál. És nagyon határozottan tudja nem csinálni, én meg akartam vele valami progit, úgyhogy gondoltam, egyszer lehet. Egyszer lehet ezt a fürdő dolgot. Meg persze lehet majd máskor is, de

azért nem túl gyakran, mert tényleg egy undorító hely. Viszont vele rendben volt. Főleg csak lenni, de azért beszélgettünk is kicsit. Ez is egyébként. Hogy mért nem bír ott senki kussolni. Persze ilyen lefojtott suttogással, ami sokkal rosszabb, mintha kifejezetten hangosan beszélne. Volt egyszer valami film, ilyen apácázárdás sutyorgás-susogás volt végig a főcím alatt. Azt hittem, megőrülök. És hát itt is. Én nem értem: ha már egyszer befizeti az ember azt a rohadt sok pénzt, hogy ázzon, akkor mért nem bír tisztességesen, rendesen kiázni? Miért kell folyton pofázni? A visszafojtottságnak mondjuk annyi előnye volt, hogy nem értettem semmit, nem kellett elterelni a figyelmemet. Csak azok a béna hangok. Meg a víz, ahogy viszi. Az ugye más, mint normálisan. Szóval magamtól, egyedül nem mennék, az biztos. Ezt már mondtam.

- Igen. Azt nem mondta, hogy mit csináltak az öccsével, miről beszélgettek.

- Ja, igen. Hát semmi különösről. És főleg keveset, illetve hát pont jó mennyiségűt. Ebben, meg úgy egyáltalán, nagyon megvolt az összhang. Bár egy csomó dologban mást gondolunk, erről mondjuk, már ezerszer beszéltem. De úgy az egészről utólag az az érzésem, hogy ilyen rendes tesóprogram volt. Ja, és az volt a legjobb, hogy egyszer azt mondta, hogy bugy-bugy. Tudja, így elkezdett még egy picit süllyedni, mintha a száját is be akarná tenni a vízbe, és akkor. Hogy bugy-bugy. És ez így nagyon jó volt. Hogy akkor azért nem hiába. Hogy harmincöt éve a tesóm. Illetve az én vagyok, de harminchárom. De szóval a lényeg, hogy akkor van, amit mindketten tudunk. És tudom, hogy nem a bugy-bugyra volt kíváncsi, de nekem ez fontos.

Látom, hogy ön is örül. Nem tudom, mért mondtam így. Tudom, hogy itt aztán tényleg az fontos, ami nekem fontos. Akkor is, ha elmondom, meg akkor is, ha nem. Olyankor pláne. De azért el szoktam. Úgyhogy akkor most is elmondom a többit is. Szóval csak úgy dumáltunk inkább. Jó sok szünettel. Először persze anyáékról, meg Sz-ékről. Incifinciék mindig jó téma. Mosolygós. Még akkor is, ha Z. a rendes nevükön hívja őket, de persze elégedjek meg a bugy-buggyal. Na mindegy, de aztán beszélünk magunkról is. Ilyen igazi fiús, meg harmincas dolgokról. A csajokról. Kapcsolatokról. És hogy mennyire máshogy csináljuk. Hogy én mért mutatom be minden komoly vagy annak remélt csajomat kábé egy hónap után anyáméknak. Ami persze őt egyáltalán nem zavarja, meg ha csak neki vagy Sz.-nek akarnám bemutatni, azt értené, de a szüleinknek minek. És hát ahogy mondta, úgy én se nagyon értettem. Nem mintha olyan rohadt sok barátnőm lett volna. Ő persze ennek pont az ellentéte. A gimis nagy szerelme óta csak híreket hallunk. Én, mondjuk, futottam vele össze éjszaka, amikor lánnyal volt. Még beszélünk is kicsit néha, de ő olyankor mindig csak összekacsintani akart, legalábbis én így éreztem, ahhoz meg nekem nem volt kedvem. Erről is beszélünk most ázás közben. Már nem az éjszakai összefutásokról, hanem hogy én mindig is túl gyáva meg bizonytalan voltam ilyen kalandokhoz, flörtökhöz. Persze azzal a kivételes egykettővel azért itt önnél eltöltöttünk jó néhány alkalmat. Gondolom, hogy magamnak bizonygassam, hogy azért. Mégis csak. Meg biztos önnek is. Ez már csak ilyen. Nyilván más páciensei is próbálják időnként meggyőzni mindenféle hülyeségről ahelyett, hogy maguknak átgondolnák.

Na, de amikor mondtam Z.-nek ezt a gyávaság-dolgot, akkor így eléggé meglepődött. Látszott rajta, hogy ez nagyon megmozgatta. Akkor nemcsak a száját, hanem az egész fejét beleengedte a vízbe, mielőtt mondott volna valamit. Fura volt hallani, hogy szerinte pont az a nehéz, amit én csinállok. Minden kapcsolatba, sőt, hát pont ez az, hogy nem is kapcsolatba, hanem bármibe, úgy belemenni, hogy akkor az kapcsolat, és lehetőleg a nagy kapcsolat legyen. Magáról meg azt mondta, hogy ő harmincöt éves koráig adott magának időt. Addig játszik-mókázik, és aztán komolyra vált. Ezt azért nem ezekkel a szavakkal mondta. Viszont mostanában azért már kicsit gondol arra, hogy akár hamarabb is belefoghatna. Na, ezt a szót viszont ő használta. Befoghatna. Meg kicsit beszélt két olyan lányról, akivel hosszabban volt együtt, és az egyikkel nagyon sajnálja, hogy már nincsenek együtt. Az öcsém szakított a lánnyal. De ami még igazán fontos volt nekem, már azon túl, hogy volt egy ilyen beszélgetésünk, az a harmincöt év. Nem nézett rám olyan különösebben, amikor ezt mondta, de valahogy azért úgy éreztem, mégiscsak megnyomja ezt a két szót. Mert ugye én épp annyi vagyok. És kicsit morfondíroztam, hogy most akkor azt érezzem erősebbnek, hogy terhet rak rám, hogy nekem már nagyon kéne valamit felmutatni, vagy hogy volt, és tényleg volt, benne egy

öcsikés felnézés, hogy te vagy az idősebb, mutasd meg, hogy kell. Ez azért elég jól esett.

Hát így zajlott ez a state-of-the-art beszélgetés kétezer-tizenkettő november huszonnegyedikén, szombaton egy magát még fiatalnak remélő, de azért középkorúsodó testvérpár között a... Basszus, elfelejtettem, hogy melyik fürdőben voltunk. Budán volt, mind ott van. Mindegy, úgyse megyek többet. Vagy csak Z.-vel, és akkor ő úgyis odavisz.

- Miért mondta ezt a mondatot a state-of-the-art beszélgetésről?

- Hát, csak úgy. Valahogy abba kellett hagynom.

- Nekem úgy tűnik, hogy szeretne egy bizonyos távolságot megtartani a beszélgetés és maga között. Egész pontosan aközött a T. között, aki kitalált egy közös programot, kompromisszumot kötött érte, és aztán végigcsinálta, és aközött, aki most itt ül, gondolkodik, beszél magáról, elemzi magát. Pedig úgy érzem, hogy ez egy nagyon fontos történés volt Z. és ön között.

- Persze, jó volt. De majd meglátjuk, hogy hogy lesz máskor. Lesz-e máskor. És értem, amit mond. Amit kihangosít. Illetve hát most nem is kihangosít, hiszen nem én mondtam, csak próbálja a szemem elé rakni. Én is úgy gondolom, hogy ez nemcsak egy jó tesós program volt, hanem nagyon fontos is. Ezért hoztam ide annak ellenére, hogy „csak egy dolog, ami történik velem éppen”. De talán segíteni fog Z.-nek is, meg nekem is, hogy ne csak úgy szeressük egymást, hogy persze tesók vagyunk, család, akkor nyilván, hanem legyen több tartalma is. Azt hiszem, nemcsak talán segíteni fog, hanem már segített is. Inkább az a kérdés, hogy eleget-e. Hogy fogjuk-e ezt a jó élményt tudni arra használni, hogy csináljunk ilyet még. Remélem, igen, de most még magamban sem vagyok ezzel kapcsolatban biztos, nemhogy Z.-ben.

És ha már végül mégiscsak benyújorkiasítottam ezt a mai alkalmat, akkor elmesélem a szombat estémet is. Aminek persze nagy lendülettel futottam neki, hiszen milyen szuperjó volt a délelőtt Z.-vel, meg a mellettünk ázó ellenszenves férfitestekkel, és az azokból feltörő mondatfoszlányokkal. Na de tényleg, csupa pozitívum voltam utána. Főleg Z. miatt, kicsit nyilván a víz miatt is. Ezt nem olyan könnyű elismerni, de azért el bírom képzelni, hogy tud az jó lenni. Az ázás. Csak hát ugye gusztustalan. Mindegy, mindegy, most már ezen túl vagyunk, nem ezt akarom már mondani. Hanem. Hát hanem csak annyi, hogy le a sok ember közé, nagy várakozások, nem is tudom, mire, aztán semmi. Illetve csak egy ilyen szokásos röhögős lötyögés, amivel semmi baj nem lenne, általában nincs is, de most a Z.-vel közös progi után többre vágytam. És az a hülyeség, hogy biztos is voltam benne, hogy több is lesz.

- Mi az a több? És miért hülyeség azt várni?

- Gondolom, valami nagy dolog. Nagy beszélgetés, világnak megértése. Vagy egy lány, vagy lányok. Vagy hét ágra sütő táncolás. Nem tudom. Valami, ami nem csak a szokásos hétvégi pöntyögés. De az ezek szerint megvolt már délelőtt. És a várás. Szóval persze, ha egyszer pörög a buli, meg a bolt, akkor menjen tovább, és legyen minden csodálatos és varázslatos, de hát ez persze nem így működik. Hanem úgy, hogy kifejezetten rosszkedvűen értem haza éjjel. Mert nagyon akartam, hogy legyen valami nagyszabású szuperség, és így akkor a kellemes röhincselés csalódás volt. És az egészre rá a mindig-ez-van érzés. És persze mi más lenne, hát szombat este, mindenki leesik valami helyre, elnyöszörgi mi volt a héten, kivéve ha már péntek este is azt csinálta. Van, aki persze tud ismételni. Én mondjuk most pénteken csak filmet néztem otthon. Mindegy, a lényeg, hogy egyszerre kell nyöszörögni és valahogy mégis vagánynak maradni. És nyilván nem kell, semmit sem kell, nekem meg ez a vagányság nem is nagyon megy. Amúgy egyébként egyre jobban. Valamennyire. És ezt eléggé itt kaptam. Hogy tudok büszke lenni. Magamra, meg a munkámra. Mások előtt is, ilyen szombat esti környezetben is. És ezt ki is tudom mutatni. Ezt így látom a reakciókból is, és az jó nagyon. De most szombaton... Ah, unom. Unom magamat hallani erről. Kérdezzen. Kérem, kérdezzen valamit. Valami fontosat. Valamit, amin tovább tudok menni.

- Ön mit kérdezne magától?

- Jaj, ne már. Már csak három hét. Egyszer nem lehetne, hogy nem pattintja vissza?

- Eddig még csak válaszokat kért, sose kérdést. És mért nekem kéne továbbgörgötnem a dolgait? Abba szeretné hagyni a terápiát, hogy a saját életét élje, és ne az ittenit. Akkor aztán tényleg önnek kell majd eldöntenie, mikor merre tovább. Miért nem gondolkozik akár itt és most azon, hogy mi volna egy fontos téma, amit már nélkülem dolgozna át?

- Mármint, hogy ücsörögjek és magamban gondolkozzak?

- Én inkább arra gondoltam, hogy elmond egy önt foglalkoztató dolgot, és hogy miért érzi úgy, hogy nem velem szeretné ezt végigdolgozni, de akár. Ha úgy érzi. Sokféle dolgot mondott már itt, sokféle érzését hozta már ide, de még sosem hallgatott. Bármit is kérdeztem, vagy csak mondtam, mindig azonnal felelt. De legalábbis rögtön megszólalt. Nem mondanám, hogy mindenképpen ki kéne próbálnia, hogy sokáig csendben ül és gondolkozik, de, ahogy mondtam, ha úgy érzi.

- Nem hiszem. Nem. Igaza van, amúgy. Persze. De nem, nem szeretném, ha itt csönd lenne. Ha csöndben lennénk. Ezt nehéz elmagyarázni. Egyébként egyáltalán nem. Szóval csak annyi, hogy hallgatásban elég jó vagyok. Nem, nem az, előlről kezdem. Persze de, de nem az a fontos, hanem hogy ide azért jövök, hogy történjen, változzon valami, hogy dolgozzak, dolgozzunk. Nyilván van ilyen pénzes dolog is benne, hogy nehogy már a csöndért fizessek, de azt hiszem, inkább az időmet érezném vesztegetve, ha csak magamban szedegetném össze az önnek szánt válaszaimat vagy bármit. Mert, és itt azért visszajön, amit az előbb mondtam, vagy mondani akartam, hogy hallgatásból azért szerintem elég jó vagyok, meg magamban végiggondolásból. Úgyhogy azt csinálni, az nem haladás, nem visz előre. Viszont, aha. Hát, ha erre gondolt, akkor értem, illetve még nem, de mindjárt. Hogy ugye jó vagyok egyedül hallgatásban, meg a másik meghallgatásában, de úgy, hogy mindketten, úgy azért még hát nem is tudom. Meg, igen, asszem, inkább ez lesz az érdekesebb, hogy olyan hallgatás, ami nekem is jó. Mert persze nem tudom, hogy a mások nem akarnának-e néha többet hallani tőlem, szóval nekik se biztos, hogy az mindig annyira jó, de az egy dolog, hogy nekem kényelmes, meg megszoktam, de hát, hogy igazán jó-e. Sokszor azt hiszem, tényleg igen. De talán itt jön össze minden, még a szombat esti bénázásom, meg rossz érzéseim, meg az itteni megakadtságom, hogy türelmetlen vagyok, hogy haladni kéne, hogy el vagyok késve, hogy az öcsém azt mondja, hogy harmincöt. És jó, hogy felnéz rám, mert esküszöm, felnéz, mondjuk nem mindig értem, miért, de ez most mindegy, de azért az tök nagy teher is. A felnézés az nem, de hogy kimondja a harmincötöt. Viszont vele tudok jól hallgatni.

Jó, hát akkor próbáljuk meg itt is.

Nem megy.

Vagy hát tiltakozom.

A hetedik pecsétben van ez. A végén, amikor jön értük a Halál. És a Lovag segédje megszólal, pedig már nem kéne neki. Mondjuk, én abból a filmből inkább a medvetáncot szeretem. Persze azt a színésszel táncoltatják, hogy megalázzák. De aztán ő él túl egyedül mindent, persze muszáj neki, mert van családja, gyereke.

Nekem meg nincs. Igen. Ez most furcsa. Furcsa kimondani itt és most. Ilyen összegzésszerű. Emlékszik, hogy két és fél éve azután jöttem el önhöz, hogy szakítottunk a barátnómmal, C.-vel. És persze akkor hevesen tagadtam, de nyilván volt egy olyan célo, hogy akkor javítsanak meg, javítson meg. Vagy jobb perceimben, hogy javítsam meg magamat az ön, meg a terápia segítségével. Hogy legyen rendes, jó kapcsolat. És hát akkor innen nézve ez most eléggé bukás, hogy abba hagyom. Ez alatt az idő alatt kétszer volt barátnóm nagyon rövid időre. Én akkor, főleg a másodiknál úgy éreztem, hogy megteszek minden tőlem telhetőt, hogy tudom jobban csinálni, mint korábban. Sőt, tudom jól csinálni. És akkor ugye a terápia hasznos, hiszen javultam. De aztán mégis

mindkettőnek hamar vége lett, és kívülről azért nem biztos, hogy úgy tűnt, mekkorát fejlődtem. Ha például Z.-t kérdezném, ő nem hiszem, hogy ezt mondaná. Legalábbis szombat délelőtt nem úgy hallatszott. És akkor a két lány nézőpontjáról még nem is beszélünk.

Meg az előbb azt mondtam, hogy bukás meg összegzés. És hát túlzás és felesleges ennyire sarkítani, mert azért nagyon érzem, hogy sok mindent megtudtam magamról, de ha csak a kinti, igazi életemben nézzük az eredményeket, akkor, mert ugye sajnos folyton osztályozom magam, meg mindenki mást is, de most épp magam, szóval hát akkor ez olyan elégséges. Tudja, van olyan diák, aki bejár rendszeresen az órára, eljön a konzultációra, sokszor órák után is odajön csak úgy kérdezni, de aztán a vizsgán nagyon gyenge, csak azért küzdünk, én is legalább úgy, mint ő, vagy akár jobban is, hogy átmenjen, és akkor neki így a kitartás miatt néha talán könnyebben adom meg a kettést. Azért nem túl gyakran, mert nyilván igyekszem mindenkit egyenlően, de azért ezeket nem lehet mindig teljesen kizárni. Na mindegy, most ez nem érdekes, csak hogy kicsit ilyen diáknak érzem magam, aki hát nagyon igyekszik, lám-lám, már két és fél éve jár heti kétszer ide önhöz, és hát talán jó lesz ez egy kettésre. Kis jóindulattal. És ugye ha abba hagyom, akkor még az a jóindulat sem jár. Gondolom, ebből az következne, hogy tényleg fontoljam meg, amit mondott azokról a csoportokról. A pszichodramáról, meg a másikról. Hát nem tudom.

- Egyrészt bármilyen terápiának csak akkor van értelme, vagy egyáltalán csak akkor lehetséges, ha ön is akarja, ha önnek van bizalma a módszer és a terapeuta iránt. Csoportfolyamatoknál pedig a többi résztvevő felé is. Ha kicsit utánanéző, vagy velem beszélget ezekről, akkor a módszerről szerezhet ismereteket, aztán pedig egy demonstrációs alkalmon, illetve ha belekezd, akkor az első néhány ügynevezett nyitott alkalmon meglátja a többieket. De ezt tegyük el jövő alkalomra. Másrészt, ami sokkal fontosabb, hogy ön most nagyon negatív képet festett arról, amit itt elért, pedig a mai alkalmat a testvérével eltöltött szombat délelőttel kezdte, és hogy az mennyire jó volt. Nem gondolom, hogy ez csak a terápiának köszönhető, sőt, ez nem is érdekes. Viszont akármilyen is segített, mégiscsak ez alatt az idő alatt jutott el Z.-vel egy »igazi testvéres progiig«, ha jól idézem. És nem véletlenül próbáltam ezt kihangosítani talán a szokásosnál jobban, mert közeledünk az utolsó alkalmunkhoz, és ön hiába mondta, hogy érti, és hallja, amit mondok, mégis úgy tűnik, hogy talán mégsem. Vagy nem eléggé. Pedig fontos lenne, hogy az is tudatosuljon, amiben előbbre jutott azok mellett a dolgok mellett, amikben még van mit dolgozni.

- De értem. Hallom. Látom. Minden visszajön most azért. Mennyi időnk van még? Nem sok. Nem mintha tudnám, mibe kezdjek, de csak pár percünk lehet.

- Inkább úgy mondanám, hogy még van pár percünk. De tudja: ez az ön terápiája.

- Igen, tudom. Úgyhogy akár hallgathatnánk is, ha én úgy akarnám, és ki is bírnam, és volna bármi értelme.

De ebben nem hiszek. És akkor ugye nincs. Viszont arra gondoltam, szóval hogy eszembe jutott, amikor tavasz elején egyszer a nővéremről beszéltem. Igazából nem is annyira róla, vagy hát nemcsak róla, hanem egy ilyen szokásos béna hétvégi családi ebédet, azt mondtam el. Hogy apámmal akartam beszélni, hogy játszottuk a hülye, de egyáltalán nem komoly meccseinket Z.-vel, Sz. meg nyugodt anyáskodott vagy anyáskodni próbált a két öcsike fölött. És nem is tudom, miért pont az a hétvége jutott eszembe, de talán hogy utána, amikor meséltem erről önnek, akkor így Sz. anyaságáról beszéltem, meg hogy az mekkora változás volt nála, és hogy már kellett is neki, az anyaság is, meg a változás is. És azt hiszem, most azért jött elő mindez, mert összegzek, és azt érzem, hogy én mennyit változtam az elmúlt két és fél évben. Hogy Sz. a születésével változott, de azóta nem, azóta ugyanabban a szerepben van. És tök jól áll neki. Jól is érzi magát benne. Remélem. Én viszont nagyon akarok futni valahova. Azt hiszem, biztos vagyok benne, hogy jó felé mozgok. Azt hiszem, hogy biztos vagyok benne. Beszélni szerencsére azért nem tanultam meg itt sem.

Szóval talán annyi a lényeg, hogy bár korábban is mindig mondtam, hogy semmi értelme

összehasonlítani magamat velük, de mégis sokszor, vagy hát szinte folyamatosan ezt csináltam, viszont most talán kevésbé. Az öcsémmel azért nem csak a most szombat volt jó, és a nővéremnél is el tudom fogadni, ez nem jó szó, mert eddig is elfogadtam, csak valahogy magamra nézve ijesztőnek tűnt, hogy ő már a helyén van, szóval nem zavar, nem készítet versenyre, hogy az ő életének más a menete, máshol tart, másban van. És nyilván gondolhatom, hogy hú, mennyire okosodtam, meg felülemelkedtem, és persze igen, de annyira azért ismerem magam, hogy nem tudnék ennyire nagyvonalú lenni, ha nem érezném, hogy most alapjában véve jó felé mennek a dolgaim. Ez persze akár ellentmondásban is lehetne azzal, hogy a terápiában meg úgy érzem, hogy elakadtam, és abba akarom hagyni, de igazából nem, mert egy csomó mindent elértem, változtam. Szemben ugye Sz.-szel, aki már elérkezett a történelem végéhez, ami vagy a kapitalizmus, vagy a kommunizmus, vagy az anyaság. Na, de maradjunk nálam. Szóval alakulok, csak most másként akarok továbbalakulni. Kicsit majd utána nézgetek ennek a két csoportos dolognak, és talán majd kérdezek róla. Ez nem olyan egyszerű, mert ha túl sokat tudok, akkor csak magamat figyelném, az meg nem vezet sehova. Itt az volt a jó, hogy a terápiáról mindenki tudja, hogy létezik, hogy nagyjából milyen, nekem is volt valami képem, mielőtt idejöttem volna. Van irodalomban, filmben, sorozatban, csak arra kellett iszonyatosan vigyáznom, hogy ne hogy véletlenül elkezdjek szakkönyveket olvasni, ezt meg azért sikerült abszolválni.

Mindegy mondjuk, mert szerintem úgyis a saját semmit fogom választani, és akkor mindegy, hogy mennyit tudok a pszichodrámáról, meg a másikról. És akkor még pénzt is fogok spórolni egy csomót. Bocsánat, ez valahogy mindig előjön belőlem. De akárhogy is lesz, mindenképpen lesz bennem egy nagyobb tudatosság, amit itt kaptam, és amit majd igyekszek továbbépíteni, és azzal, annak segítségével előrébb jutni. Na, ez így most nagyon hivatalos, meg propagandaízű lett. Rövid fekete-fehér bejátszás a megkeményedő arcélű, jövőbe néző elvtársról.

És végszóra még a berregő is megszólal. Hát nem tudom. Nem győztem meg magamat, hogy annyi mondanivalóm lenne a terápiám számára. Bár tudom, hogy a Z.-vel töltött szombati nap kapcsán előjöttek fontos dolgok, de valahogy ez az összképem.

- Egyrészt a versengés, a magunk másokhoz való mérése egy igen természetes és általános emberi tevékenység, inkább az a kérdés, hogy ez mit hoz önből elő. A testvéreivel való kapcsolatában ez igen erősen jelen van, de ahogy ma mondta, ez mostanában inkább pozitív érzésekkel tölti el. Erről is beszélhetünk még a hátralévő öt alkalommal. És téma lehet még egy általánosabb összegzés is, vagy bármi, ami ehhez kapcsolódik. Ebbe is belekezdett ma, és még mindenképpen van időnk arra, hogy átbeszéljük ebből azt, amit fontosnak tart. Hogy hogy érzi, miben haladt előre, miben nem, mivel van megelégedve a terápiájából, belőlem, és mivel nem. És ne felejtse el a két csoportterápiás lehetőséget sem. Én nagyon azt gondolom, hogy ön készen áll arra, hogy részt vegyen egy csoportfolyamatban, és hasznára is lenne önnek. Én felkészülök a legközelebbi alkalomra abból, hogy milyen csoportok indulnak tavasszal, ön pedig, ha gondolja, nézzen kicsit utána a pszichodrámának és a táncterápiának és beszélhetünk róluk, hogy melyik felelne meg önnek jobban. Akkor várom szerdán.

Épületig

A lámpa zöldre vált, és T. átsétál a túloldalra. Pár másodpercig kipróbálható alternatívának tűnik, hogy lesétáljon a folyó felé, és a parkolókon keresztül, a keleti oldalról jusson el az épületig, de aztán visszafordul az aluljáró fel-, illetve innen nézve lejárójánál lévő büféskocsi felé. Sosem vett még itt semmit. Ferdén lehajtja a fejét, amikor a Fedél Nélkült áruló férfi odalép hozzá. Öt méterrel később elveszi a felé nyújtott szórólapot, azonnal összegyűri, és türelmesen várja, hogy eljusson az első szemetesig, ahol kidobhatja a papírt. A lépcsők előtt valamilyen enni- vagy innivaló reklámterméket osztogatnak. A reggeli borotválkozásnak köszönhetően tegezve adná oda neki a lány a csomagot, de ő csak maga elé bambulva megy előre most már a munkahelyével szemközti

épület árnyékában. Hirtelen nem tud semmire gondolni. Ennek megőrül. Nincsen család, nincsen családi ebéd. Nincsenek szülők, testvérek, *pszichonéni*. Nincsen tudomány sem még pár percig. És nincsenek volt és leendő barátok sem. Jelenlegiek meg aztán tényleg nincsenek. Árnyék van, meg kis szél. Lassan, de határozottan megy, ezért nem fázik. Minden izma dolgozik, nagy részük azért, hogy olyan egyensúlyban tartsák a testét, ami az izomláz mellett is képessé teszi a határozott, egyenletes és ezért nem fázós mozgásra. Az épület földszintjén lévő nagy üvegablakokon keresztül láthatná az egyik folyosót és a rajta a büfébe vagy legalábbis a büfénél lévő székekhez igyekvő diákokat, de ő a saját tükörképével van elfoglalva. A mozgását nézi és próbálja összhangba hozni a látványt az érzéseivel. Valami nem stimmel. Egyenletes, nem fázós, izomláz helyrebillentő. Ez jó. És az egész mégis csikorgós. Ez sem olyan rossz, inkább csak nem tudja megmondani, hogy mitől van, hogy mi zavarja kívülről, és aztán már belülről is. Végül ez a zavar lett a nem túl megnyugtató összhang.

Kiér az árnyékból, s a füves zöld négyzet mellett sétálva rákoncentrál a napsütésre. Kihúzza magát, háta már inkább visszafele görbül. D-vitamin termelése és semmire sem gondolása is erőt merít a fényből. Szemét csukva tartja. Nem néz jobbra, ahol a három nem az egyeteméhez tartozó épület áll, és amikkel egy igazi campust alkothatna az ő két tömbje. Kedve volna leülni, vagy akár le is feküdni a gyepre, ha már padokat, székeket csak a többi intézmény tudott szerezni magának, de a rutinszerű mozgás már feltartóztathatatlanul viszi reggeli célja felé. Átér a zöld túloldalára, és csukott szemmel is érzékeli, hogy egyre több emberrel együtt halad a bejárat felé. Akár sietve, akár lassan andalogva, akár T.-hez hasonlóan nyugodtan, határozottan és egyenletesen jöttek is eddig, most lelassítják lépteiket, hogy ne kelljen sorba állniuk, hanem elég legyen ráérősen, de minden irányból közelíteniük a két ajtóhoz. T. hirtelen visszakapja gondolatait. Saját maga számára is szinte követhetetlen sebességgel végigpörgeti, mit határozott el, mit halasztott el, mi jutott eszébe csak úgy ma reggel. *Pszichonéni*.

Araszolás. A nem sorban állás végül is összevissza formátlan toporgássá alakul. T. a hosszú, harmadik emeletre vivő lépcsőt fedő üvegtetőt nézi. Ha marad a napsütés, délutánra meleg szauna lesz alatta. Lassan elfogynak előle az emberek. Még egyszer belekezdene a dolgokba, de aztán csak legyint magában. Nincs család, nincs családi ebéd, tudomány van. *Pszichonéni*.

A forgóajtón lép az épületbe.

2013. december 27. - 2015. szeptember 10.